№ 1-7, 8/9, 10-14 (NN 1-3)

Оплата pocztowa ryczałtem.
Рік IV. Ч. 1.

Львів, 1. січня 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

31975

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ім. ШЕВЧЕНКА ЛЬВІВ

З колядою

(Гей Ундо, Ундо)



ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА АН УРСР № Ж-1311 П

Дмитруньо наймолодший в першу скрипку грає.
Дмитруньо старший на басі потягає.
Костуньо со звіздою, Влодзуньо з трубою —
Кожний по свому Бога величає, як вміє і як знає...



З Різдвом Христовим

Ах, як цей час минає скоро! Ось
Недавно ще співав у гаю птах,
Стояли копи по полях,
Аж тут нараз, глянь! і Різдво взялось.

Га, щож робить! Такий вже наш талан!
Як той потік пливе нестримно час.
Різдво, Маланка і Йордан,
Так було все й так лишиться у нас.

І тільки жаль, що ми, хоч тільки літ
Святкуємо Народження Христа
Заодно вовком глядимо на світ
І злобою поганимо уста.

А як зійдемося коли в великий збір,
Так замість раду радити гуртом
Десь з нетрів вихопиться звір
І вовчий рев завиє вам кругом.

І забуваємо тоді, що людська честь
І ближнього не цінимо заслуг,
До тої міри осліпить нас месть
Що не відаємо де ворог, а де друг.

І щож нам з тих: віч, зборів і нарад,
Якщо вони до згоди не ведуть,
Як не вперед ідемо а назад,
Далеко ми не зайдемо мабуть.

Онисим.

Святочна леґенда.

Найбільшою пляґою на Радянській Україні є безпритульна дітвора, яка нападає спокійних жителів на вулицях міста.

(З газет і поїздки Д-ра Студинського на Радянську Україну)

Святий угодник Божий Микола Чудотворець навідував колись, ще давними, добрими часами і Українську столицю. Він заходив тоді до теплих діточих кімнаток і вкладав своїм чемненьким дітям даруночки під подушку. У тиху різдвяну ніч приносив їм також деревце. Коли замерехтіла перша зірка, він появлявся в святочно прибраній кімнаті де пахло сіно під столом й дідух, а до кута тулився золотоколосий сніп-дід й непомітно клав тоді святу ялинку під вікно розмальоване морозними квітками. Відзивався срібний дзвінок. Дітвора радісно вбігала в кімнату, осяяна незрівнаним щастям.

Так бувало колись. Ще до свят молились чемні діточки перед іконою угодника Божого а він відчиняючи непомітно двері, бачив своїх маленьких і радів, — радів з цілого серця.



Та часи не ті настали. Все змінилося, а святий Микола довго не навідувався до золотоверхої столиці бо казали люде, що там тепер розгулявся ненависний Антипко.

Аж цього року, коли вже там була українізація і коли вже, як казали українські учені зі Львова, настало там краще життя, — він вибрався за намовою своїх ангелів, а головно найстаршого Михайла Архистратига покровителя Київа, відвідати своїх найменших і доручити їм дарунки.

У темну, студену, зимову ніч спустився понад андріївські гори і побачив, — як під ногами виблискує Дніпро.

— Київ! — почув радісне биття серця — Київ, столиця і матір городів: нехай вона буде благословенна!... І з поваговою злинув на землю. Був якраз коло Софії, біля памятника Хмельницького. Оглянувся, поправив ризи, причисав довгий, сивий волос і пустився на Володимирівську, бо відтам думав починати.

Та коли ступив ледви кілька кроків — на нього навалилась ціла гурма розбішених уличників-дітвори:

— Лови його! Скидай сапоги! Руки вйорх!!

Св. Микола оглянувся. Та вже не було ратунку. Почали знимати з нього кожух і чоботи.

— Змилосердіться! — благав св. Микола я несу для вас дарунки!

— Нічево нє признайом, нікаких дарунків: буржуазні видумки!

— Дітоньки, просився св Микола яж угодник Божий, помилуйте!

— От, чудасія старик! У нас нєту жадних угодників у нас только Лєнін: — Давай сапогі!

— Попався! — подумав св. Микола — Підніс очі до неба... потім руки... і злинув у гору.

А на землі стояли счудовані діти і погрожуючи кулаками верещали: „Долой буржуазія!“ *Леле.*



ЯКИЙ ВІН ПРИЯТЕЛЬ.

Моріц Кон, це дуже поважний громадянин, богатий і має гарну жінку. Та Моріц Кон дуже спокійний і все зрівноважений. Чи зле йде діло, чи добре, чи щось станеться то він дивиться на те все тверезо і ніколи не переймається. »Ну, ну, — каже звичайно Моріц Кон — побачимо!!....

Одного разу Моріц Кон вибрався на довший час за ділом, а йому кажуть, шо його жінка приймає у себе приятеля дому...

— Приятеля дому? Ну, ну, побачимо... — каже Моріц Кон.

Він приходить до дому, ше з одним знайомим, який йому доніс про цю зраду, жінки і спокійно відхиляє двері. Знайомий показує на другу комнату де у кутку стоїть збентежений гість.

— Оце він, ваш приятель дому!...

— Мій приятель дому — сміється Моріц Кон. — Що ви таке дурне балакаєте! Яж його перший раз в себе дома бачу!

НАШІ ДІТИ.

— Мамусю, котра година?

— За десять хвилин буде пята.

— Мені не треба знати котра буде за десять хвилин; я хочу знати котра тепер!

У ЛІКАРА.

— Я вже не знаю, що дальше діяти?

Не можу спати...

— Не можете спати... То бачите, не треба ніколи кластись до ліжка з порожним жолудком! Обовязково треба зїсти добру вечеру!

— Пане докторе! останнім разом ви говорили, що перед спанням якраз не треба їсти!

— Останнім разом?

— Так!...

— А як то давно було?

— Тому тиждень...

— Тому тиждень! А ви знаєте, добродійко, які за той нас медицина поробила поступи?...

ГАДКИ.

Жінка буває початком мудрости і початком божевілля.

*

Жінка, як Форд: доки їде, то їде, а як попсується, то треба його покинути.

*

Жінка, це лік; мусиш проковтнути його зі замкненими очима.

ПРОФЕСОР.

Професор Задумчивий входить до трамваю, а мала дівчинка зіскакує з лавки і робить йому місце.

— Дякую тобі, маленька. Як називаєшся?

— Галюся Задумчива, — татусю!

МЕТА ОПЕРАЦІЇ.

— Пощо його оперувати, пане докторе, коли кажете, що це йому не поможе?

— Не сміємо допустити, цоби хорий попав у розпуку. До останньої хвилі повинен бути веселий.

ГОРДІСТЬ.

Берко Борух, який недавно перезвався на Бернарда Борусевича післав свою жінку до др. Паньчишина, бо щось недомагала на панську хоробу. Коли жінка вернула домів той спитав її.

— Ну, Соня, що він тобі сказав?

— Сказав заживати залізо.

— Залізо! Ой, ой, який мудрий отой Паньчишин, гадає, що то тільки він великий пан: жінка Бернарда Борухевича не потребує заживати заліза, вона може заживати золото!



— З нагоди Різдва Христового, даруйте що на Рідну Школу...
— Щож вам подаруємо? Самі нічого не маємо.

НЕПОРОЗУМІННЯ.

— Ви признались, що вкрали годинник?

— Ні, я невинний...

— Якто? Саміж перед хвилиною признались.

— Ні, як мені Бог милий, що невинний.

— А хтож винний? Хто вкрав той і винний...

— То непорозуміння: я хотів взяти гроші, а був тільки годинник...

В СУДІ.

— А вєнц, як сєн називаще?

— Чорний.

— Характер?

— Лагідний, пане раднику.

— Ага, Лагідни пан сєн назива... То пан юж бил карани...

ПІЗНАВСЯ.

Лікар: Ваща недуга походить від хронічного затроєння нікотиною.

Хорий: Нікотиною?! Як ніколи не курю, пане докторе!...

Лікар: Не курите?

Хорий: Ні.

Лікар: То чомуж ви мені відразу цього не сказали?!!

З помиколаївських нарисів.

Св. Микола нетерпеливо стукнув жезлом об маляхітову долівку свойого небесного помешкання.

— Антипко! — гукнув сердитий, — Антипко!

Влетів Заґурскі, що чурою в пеклі при Антипкові заслугувався, копитами зашлюсував аж гомін по кімнатах пішов і випрямився струнко як Ільків перед Грабскім.

— А каналія! — крикнув св. Микола, — де Антипко?...

— Іх Світлість занята, Ваша Святість, блохи ловлять.

— Клич його тут, негайно хай приходить!

Заґурскі махнув хвостом і щез.

Св. Микола закурив файку, провідника по Львові видання »**Червоної Калини**« з кишені вийняв і читати став:

— **Найкращі солодкі дарунки на св. Миколи та Різдво, продає »ФОРТУНА НОВА« одинока українська фабрика цукорків у Львові, Кордецького ч. 23.**

— О, те щось для мене, — пробурмотів св. Микола і ґудза на хустинці зробив, — читаймо далі.

— »**ЕЛЄҐАНТ**« **найліпша паста до черевиків фабрики О. Левицької і С-ка, Львів, Кордецького 51. Всюди до набуття!**

— Куплю, безумовно куплю і Антипко для власного вжитку купити мусить. Хай копита каналія ґлянцує!

— **Книгарня Наук. Т-ва ім. Шевченка поручає на святомиколаївські та різдвяні дарунки прегарні найновіщі видання української та чужої белєтристики.**

— Св. Микола вдоволено усміхнувся: — Вартаб старим кавалєрам для розради »**Мотрю**« купити.

— **Шкіри здирає і виправляє П. Карпяк, Львів, Куркова 11 а. Теплі футра за готівку і на рати. (Краще за готівку). Ціни конкуренційні.**

— **Найкраще дитяче та тоалєтове мило** з найлагіднійших складників **виробу Михайла Терлецького;** аптика, ріг Ринок — Гродзіцкіх. Купуйте, — переконайтеся!

Вбіг задиханий Антипко, кулькою на кінці хвоста об зелень маляхіту стукнув:

— Я вже!

— Антипко, каналіо хлібоїдська, ти де забарився? Збирайся, на землю поїдемо.

— А де?

— На креси.

Антипко аж присів:

— Не раджу, Ваша Святість, я сам не знаю, що там таке творить-ся. Просто не знати, чим там після того перевороту скінчиться. В колудку перевертається, боязко...

— Нічого, сам Пілсудський того не знає. Ідемо.

Взяв св. Микола жезл свій золотий, Антипко по вилка скочив, літак до воріт небесних підкотився, сіли.

Полетіли, летіли, прилетіли. Стартували на янівському оболоню, висіли і пішки до міста поманджали.

— — — — — —

Ходить св. Микола по Львові, знайомі місця відвідує, про людські потреби та бажання переконатись хоче.

Ходить, а люде його за директора Заячківського беруть, шалочками махають, зависним оком тепло споглядають.

Чує св. Микола:

— Бачиш, то Заячківський.

Що за біс — думає св. Микола і чує, що в голові йому мішається.

— — — — — —

Станув св. Микола з Антипком під »Просвітою« і призадумався секунду:

— Де піти?

— До Ундо, очевидно, але де воно те Ундо? Розвідатись треба.

Йшов саме від Атляса, якийсь панок. Св. Миколі видалось лице щось трохи знайоме з попередних літ. Підійшов:



— Ви куди добродію?
— Та на святочне засідання новозасно-ваної кооперативи „Українська Ощадність“

❁

ОСТОРОЖНА.

Молода мужатка в кавярні до свойого мужа:

— Мій коханий, перестань мені так надскакувати! Ще хто подумає, що я не є твоєю жінкою . . .

НЕПОРОЗУМІННЯ.

— Скажи мені, чому ти зі мною оженився?

— Тепер ти вже сама дивуєшся!

❁

НА ТАНЦЯХ У ВИТВИЦЬКОГО.

— Оце мої три доні. Найстарша вже замужна. Котра вам найбільше подобається?...

— Маю бути щирим, пані добродійко?

— Так.

— То ця... замужна.

ДОГАДАВСЯ.

— Ти оженився?

— Так...

— Якжеж це сталося?

— Звичайно., Поїхав до церкви, взяв шлюб...

— Ну, а опісля?

— Приїхав з церкви, було богато гостей, їв вечеру...

— А по вечері?

— Гості розійшлися...

— Ну, ну, розказуй, що дальше?

— Дальше?...

— Ну, так.

— Ага, дальше, це вже було перед тим...

ПОМИЛКА.

— Сьогодня я стрінув вашу жінку.

— І що говорила?

— Нічого.

— То не була моя жінка.

— Вибачте пане, чи ви не будете припадково д-р Лев Костицький?

Панок здивовано пристанув, пишну борідку долонею до губ майстерно підкотив, зубами по волоссю-шовку цалапнув:

— Гм, пане добродію, позвольте, що подумаю. »Думання то золото« — сказав, як вам відомо, Хурхіль.

Хвилина мовчанки.

— Ну, вже подумав. Ні, я не президент.

— А хто?

— Я професор. А чого вам пане добродію треба?

— Адресу Унда розпитати хотів.

— Тих осквернених?! Також вам на думку прийшло. Ви певно делеґат з провінції. Ходіть зі мною, я Вас вже до нас заведу! Проста лінія.

— А Ви хто? Я до Унда таки хочу! — опирався св. Микола.

— А ми саме і Ундо.

— А тамті, осквернені?

— Також Ундо, але шляґ їх трафить!...

— А то як?

— Бачинський угоду робить!

— Вінжеж вилетів з Унда?...

— Та вилетів, до Варшави вилетів.

— Отже при чому тут Ундо?

— Бо Бачинський...

— Таж він вилетів?...

— Та вилетів.

— Отже при чому тут Ундо?

— Ми їх знаємо то Ундо...

— Значить Ви не Ундо.

— Та Ундо!... Боже, які Ви непамятливі!... Але бачите... Бачинсь...

Св. Микола за голову взявся. Чує як в голові йому все ходором пішло.

— Вибачте пане! — і кинувся в браму »Просвіти«.

— Пане, чекайте!...

Тихо.

— — — — — —

Входить св. Микола тихо, тихенько до Редакції »Громадського Голосу«.

— Вибачте, застав я д-ра Дашкевича?...

Редактор зірвався, якби його хто шилом вколов.

— Пане, прошу не провокувати, з тої кімнати імя »Дашкевич« рикляте по віки вічні!

Св. Микола остовпів.

— Як то, тут не централя »Лугу«?

— Централя, але не д-ра Дашкевича!

— А він?

— Має другу централю.

— Значить два »Луги« існують.

— Та ніби два.

— Значить тут хиба »Луг« партійний?...

— Нічого подібного, наш »Луг« безпартійний!

— А Дашкевича?

— Також ніби безпартійний.

— Отже?

— Тут Лугова централя.

— А у д-ра Дашкевича?

— Теж Лугова централя... Я Вам пане поясню...

Св. Микола втік.

— — — — — —

— Здраствуйте! — сказав куртуазно св. Микола, входячи до Редакції »Волі Народу«.

— Моє поважання!

Св. Миколі видалось, що не дочув. Повторив:

— Здраствуйте!

— Моє поважання!

Чоло св. Миколи покрив зимний піт. Став боятися за справність своїх умових функцій:

— Вибачте, Ви руска редакція?

— Залежить.

— Українська може?

— Залежить.

— Від чого залежить?

— Від конюнктури.

— А тепер яка конюнктура?

Епохальний винахід.

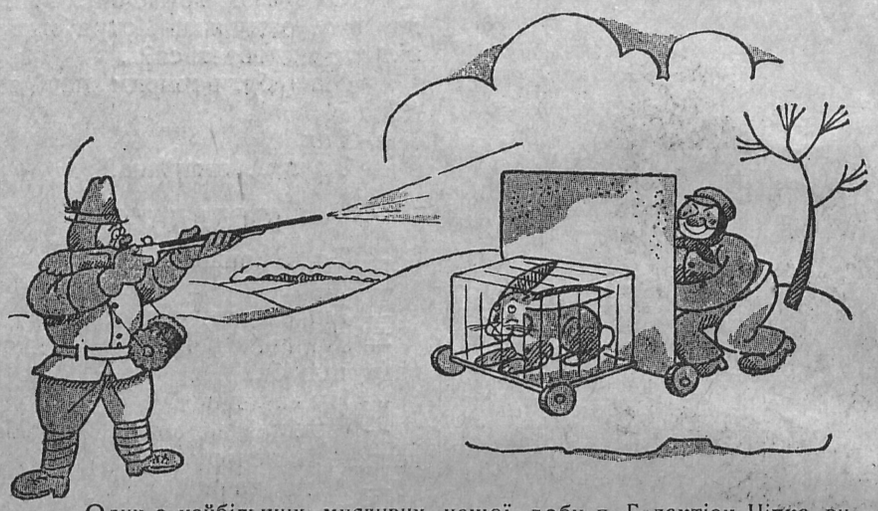

Один з найбільших мисливих нашої доби п. Галактіон Чіпка, винайшов спеціяльний ловецький прилад, який на майбутнє облекшить лови не тільки для всіх запалених ловців, але й для членів товариства „Тур“ у Львові.

ТАКОЖ ФІЛЬОЗОФІЯ.

— Як хто уступає другому, коли не має рації, той є мудрий.

— А як хто уступає, коли має рацію?

— Той є жонатий.

— Робітничо-селянська. Хочете оказового примірника?...

Св. Микола зімлів. В другій кімнаті експедитор затягнув: Волґа, Волґа мать радная...

— — — — — — — — —

— Чи тут Центрсоюз?

— Тут.

— Застав я директора Луцького?

— Нема.

— А коли прийде?

— Вже не прийде.

— А приходив?

— Приходив, як довго треба було старатись о позичку.

— Ну?

— Вистарався і вже не приходить.

— — — — — — —

Двері Центрсоюзу тихо замкнулися за св. Миколою. Святець йшов і головою безвпинно похитував.

*

* *

На другий день св. Миколи вже не було у Львові. Втік зі страху перед божевіллям. Також по Антипкові слід застиг. Пропав як камінь у воді.

Кажуть люде, що до склепу »Фортуни Нової« втік. Найнявся за шибою виставовою стояти.

Стоїть і людей страшить.

Chat noir.

Ловецькі пригоди.

Мій приятель, банковець, хотів раз забавитись у правдиві лови. Тільки для самого фасону, — бо досі не мав нагоди полювати на чотиронїжні звірятка, а займався залюбки ловами які не змушували його покидати гамірних вулиць великого міста. Траплялася добра нагода і він поїхав тепер на село до знайого дідича. Тимразом на заяці не на сарни.

Товариство найшлось добірне — самі приятелі, погода гарна, воздух як вимріяний! На полі припав сніжок, дерева вкрились інеєм. Отож ходять мисливі та стріляють. Набили звірини без ліку. Тільки мій приятель — ніразу не трафив, хоч у нього рідко таке в життю буває. Засумувався, неборака аж ніс повис йому ніби огірок-корнішон.

Побачили лівці приятелі його сму ток і давай думати: якби то лихові зарадити, друга потішити. От і видумали.

Тепер вже напевно трафить...

Якраз вертало товариство домів і проходило полем — ораниною. На переді показує один мисливий заяця...

— От і спить неборака під скибою! Недаром заяця спюхом називають!

Товариство заметушилось:

— Хто буде перший стріляти?

— Шимко! обовязково Шимко — гукнули всі — вінжеж ще сьогодня нічого не забив... І мій приятель, — підійшов на два кроки, до спюха. Трравх.... Аж пух посипався! Ніби тоє піря з курятини... Небіщик заяць, що вже давно застиг покладений у порозну рукою одного з мисливих, ще мусів раз пожити смерти. Але це вже його ані не боліло, ані не свербіло. Він тільки зборив прислугу нещасливому мисловому, якому щастя сприяло у місті, а на полі не дописувало. Він дав себе забити у друге, щоби комусь зробити приємність.

Тур.

* * *

Один професор поїхав на свята до свого товариша, що мав хутір на селі. Товариш заохочував професора всякими приємностяии, між иншим ловами на дики. І дійсно коли професор приїхав на село, зараз другого дня вибрались вони на дики до ліса, який був віддалений яких 20 км. від хутора. Саме на дворі пустило і було дуже болото. Та вони не зражувались. Запрягли куцика до візка і під ніч вибрались у ліс. Приїхали, привязали куцика до дерева, а самі пішли у гущу. Ходять ходять, а диків нема. Вкінці і професор десь загубився у пітьмі ночі. Нараз!... почувся на краю ліса — вистріл.

Хуторянин, аж дух у собі запер біжить туди:

Дивиться.. щось лежить. Поруч стоїть пр фесор і отирає піт з чола.

— Що сталось?

— Забив ..

— Що?

— Куцика!

Рад не рад взяли вони куцика на візок, професор запрягся у дишлі, хуторянин попихав зі заду і з трудом поволіклися назад до дому.

НА ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРАХ У. П. Т.

Одна добродійка ставить внесення, щоби У. П. Т. змінило дотеперішну програму: *Крій і шиття* на *шиття і крій.* (Кольосальні оплески).

МАЛИЙ МОРІЦ.

Батько сидить при столі і рахує гроші, малий Моріц бавиться з панночкою-гувернеркою і не дає батькові спокою.

— Моріц, ти є нечемний і підеш спати.

— Тати, а панночка піде з мене?

— Моріц, не кажеться з мене, тільки зі мною: *Зі мною!* чуєш!

— Що, знову з тобою?

У ДЕНТИСТА.

— Ах, якже довго рвали Ви того зуба!

— Не диво! годі було відірватись від так гарних усточок..

Волинське кажуть...

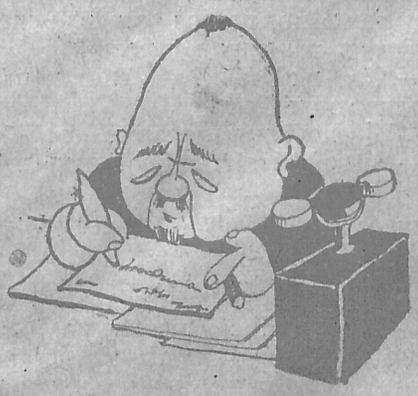

Що Головою луцької Просвіти і репрезентантом луцького громадянства є не п. Петриківський і навіть не п. Ковалевський, а п. Прухник б польський міністр, особистий приятель п. Петриківського і головний директор монополії на Волині.

Що п. Річинський, з Володимира Волинського завидуючи лаврам іспанського Дон-Кихота шукає й собі коня Росинанта і якогось висвяченого в попи Санчо-Пансу.

Що голова Посольського Клюбу посол Козицький і президія не можуть дошукатися що й як розпочати з приводу волинської чорної кави: чи спочатку апелювати до світового пролетаріяту, а потім протестувати в „Нашому Житті“ і „Волі Народа“, чи спочатку протестувати, а потім апелювати.

Що сенатор Черкавський лише після 11/XII. довідався, що п. Барченко з Ковля є оскілковець самого »гнусного« ґатунку.

Що після волинської »чарної кави« 12/XII. московський Полпред у Варшаві має улаштувати для »некоторих« волинських послів »красний чай« і що список запрошених буде публікований в »Зизі«.

Що Луцькі дами страшно ображені тим, що воєвода волинський на принятті їх у себе не запросив їх сідати, а приймав на стоячи і що з приводу цього заклався »дамський комсомол«.

Що в Рівному вдячні рівничане мають поставити п. Багринівському монумент на семи стовпах, де має бути золотими літерами вибита історія відродження Рівенщини від дня приїзду п. Багринівського до Рівного.

Що посол Чухмай призначається радником митрополитанської консисторії у Варшаві з дорученням завідувати відділом видавання »общеполезних книг для інородців«.

Що вираховуючи собі з представником »Української Ниви« свій громадсько-політичний стаж (дивись Укр. Нива ч. 1) п. Ковалевський з Луцька не зарахував сюди ні тарнівського періоду своєї »діяльности« ні рівенського з Оскілком, а тільки »до« і »послі этого«.

Лист волинського виборця до послів.

Високії Господа Наші Посли і Сенатори!

Давно я писав до Вас листи свої, а як що й писав то Ви мені — чоловіку простому і на науках не ознайомленому — відповідати не желали і тим самим прикрість мені зробили. Ну але Господь Вам Суддя, а я не прокуратор, проте я сіє хочу Вам вказати і на будучину зі своїми виборцями більше рахуватися прошу. Отож маю честь і поважання Вас повідомити, що на Ваши креселка, що, значить, Ви у соймі проседіли і в якомусь місті штани повитирали — знаходяться такіе, котрії хотять їх занять. В разсужденні того, що Ви зі собою тих креселок взяти не можете кажуть таке люде некоторії: понеже посол Козіцький має землю, худобу, довгі уси і міжнародню солідарність — то нащо йому посольство? Га?! І знаходяться такиї що говорять — правильно... Віддать посольське креселко і приписи, що з сім звязано, кавовяних діл майстру господіну Ковалевському з Луцька.

Ну, а ми люде прості то й незнаємо як поступати чи обок кандидатів на тоє, значить, креселко в майбутньому — сперечати пужалном, чи одному какомусьто зробити предпочтеніе. Бо як ми слихали господін наш посол Козицькій до некоторого кацапства є причастен, а господін Ковалевський каву в шубах з Міхами розпиває і всякую інтригу на Волинь пущаєть... А тому ми, хоча й в українських школах не обучалися, бо, значить, старий прижим не допущав, але про те неньку Україну любимо, бо вона є мужицька і всяким таким господам зобіждать її не позволимо. А тому просимо дати відповідь точно, ясно і коротко: як, що й чому сіє такеє проісходить у Вас, господа наши посли і сенатори.

До цего руку приклав я бувший салдат, а нині д'як с. Заколуп пов. Остріжського Мусій Окало.

З захованням оригіналу передав

Аз.

ЩИРІСТЬ.

— Щоби ти зробив, колиб я померла?

— Те саме, що ти зробилаб по моїй смерти.

— А видиш, який ти!

ЗАКЛАД.

Сиділо двох панів при столі в кавярні. Один з них був одноокий. Заложилися о десять долярів, хто з них більше побачить.

— Кілько очей бачиш при тім столі? — питає одноокий.

— Одно.

— А я бачу твоїх двоє.

І одноокий виграв заклад.

РАДА ДЛЯ ПАСІЧНИКІВ.

Коли рій осяде на високій ялиці, що не має гиляк, по яких можнаби до роя підлізти, ані нема так довгої драбини, найлучше буде зрубати ялицю. З падаючою ялицею впаде на землю рій — або зі страху відлетить. Тоді треба його шукати.

У Д-РА МУЗИКИ.

По переполоканню жолудка селянці питає її асистент, чому вона так пручалася, хоч обіцяла передше, що буде спокійна.

»Е що там! Ваша річ тримати, моя не давати, а пана доктора то що треба зробити«.

ЩИРИЙ.

Торговець кіньми каже парубкові переїхатися на коні — на пробу. Парубок шепотом питає:

— »А хочете того коня купити, чи продати?«

НАШІ ДІТИ.

— Юрчику, а йди поклич татуся.

— Татусьо не мають тепер часу.

— А щож роблять?

— Нічого, мамуся їх бють.

Маланка.

ДРІБНА ОШИБКА.

Прохожий до злодія: Яким правом вложили ви руку до моєї кишені?

Злодій: Даруйте, пане! Це через забуття. Я мав раз пару штанів, зовсім похожих на оці ваші.

МОДЕРНІ ЖІНКИ.

Мати вертає о 2. год. по півночі і застає доню-гімназістку, як читає ще книжку.

— Дитино зовсім непотрібно ждеш на мене. Я мала ключ від хати.

— Я знаю, але мушу ждати ще на бабцю. Вона ключа не має.

Не ждім аж підкують

В часі російської інвазії в Галичині 1915 р. арештували Москалі якогось Жида Розенкранца замісць другого Каценшвайфа чи Каценелленбоґена. Не помогли виправдування Жида, що він Розенкранц не Каценшвайф, заслали його на Сибір. Сидить він рік і другий, а далі взявся писати прохання до ґубернатора:

»Ваше Висококлагородіє! Втікав раз заяць з Росії до Китаю. На границі переловила його козацька сторожа. »А ти куди, довгоухий?« — »До Китаю«. — »За чим? — »Бо я чув, що вийшов указ, щоби всіх верблюдів підкувати«. — »Чогож тобі біятися? Тиж заяць, не верблюд!« — Гарно! але заки я докажу, що я заяць не верблюд, і мене готові підкувати«.

»Ваше Висококлагородіє! Звольте пустити мене на волю. Я Розенкранц, а страдаю за Каценшвайфа, та заки докажу свою тотожність, стріне мене доля верблюда«.

ПЯТЬ СТРАВ.

До Микити Голодного привезли лікаря, бо захорів нагло. Лікар оглянув його тай питає.

— А чого ви так обілися?

— Ой паночку я зїв пять страв на Святий Вечір — постогнує хорий.

— Пять страв!... — дивується лікар, який ніколи сам більше не їв як три. — Якихже пять страв?

— Та пять паночку: Три миски пирогів і дві капусти...

РОЗСІЯНИЙ.

— А маєте діточки, пане професоре?

— Так, маю дві донечки і двоє дівчаток.

ОЩАДНИЙ.

— Мій льокатор нині цілий день не їсть.

— Щож такого, постить, чи хорий?

— Ні, запросили його нині на Святий Вечір.

ПОТІХА.

— Важу 90 кіля; треба порадитися лікаря.

— А де ти важилася?

— На нашій вазі.

— Ну, то важите властиво 70 кіля.

В ПАШПОРТОВІМ БЮРІ.

— Маєте які окремі знаки?

— Так, на правій нозі подерту підошву.

МОЛОДИЦЯ З ВИЩОЮ ОСВІТОЮ.

»Ходи, любий, приший собі сам той ґузик, бо я вже девять голок на машині зломила і ані руш пришити«.

ЯСНО

— То мусить бути страшно, як хтось має до смерти сидіти у вязниці?

— От я мушу до смерти сидіти з жінкою, тай нічого...

ЛЕКТУРА.

— Я чув, що тобі вродилися трійнята. Ґратулюю!

— Дякую. То певно наслідком того, що моя жінка перед роком вчилася на память на коонцерт »Трьох братів з Азова«.

Ґість спішно відходить.

— Чому так спішишся?

— Бо моя жінка дуже побожна і якраз тепер читає про „сімох братів Маковеїв“.

ЖІНОЧА ТУГА.

»Ніхто не має такого гарного парасоля як я, а тут ані руш діждатися дощу!«

ДОБРА НАҐОДА.

Чоловік спостеріг, що його жінці яка дома старшує, витягає злодій з під пахи торбинку. Він ловить його за руку.

— Паноньку, пустіть, а дам вам ключ до хати, що є в торбинці.

Зараз оба погодилися.

В ШКОЛІ.

— Яка ріжниця між реченням »взяв собі авто« — а »возьму собі авто«?

— Ріжниця 5 золотих.

ЖЕРТВА ЗВАННЯ.

— Знаєте, Вінчук став жертвою свойого звання!

— Якто, таж він мав бюро посередництва женячок?

— Ну, і при тім сам впав жертвою: нині його шлюб.

ЛЮБИТЬ ПЕРЕСАДИТИ.

Аврум Мордкович, був подвійно щасливий. За один рік розбогатів у двоє і зістав подвійним батьком: його жіка повила близнючків. Але Аврумові було якось ніяково бо ще скажуть люди що він з чортом побратався, коли йому так ведеться. Дізнавшись про ненадійне щастя він наче затрівожився і каже до своєї Сальці.

— Ей, Сальці, ти все любиш пересадити...

НА ХВИЛЬКУ.

На сам святий вечір запримітив поліціянт якогось добродія, який від раня до вечера стояв перед одною з жіночих конфекцій.

— Хто ви такий? — спитав підзорливо поліціянт.

— Я спокійний чоловік.

— Чогож стоїте цілий день під конфекцією?

— Жду на жінку. Вступила на хвильку по капелюх...

ПРИЧИНА.

— Чому у вас червоне вино дороще від білого? Якість та сама!

— А ви гадаєте, що краску мені хто даром посилає?

В ЗАХОПЛЕННЮ.

— В часі свят вибрався молодий студент з фотоґрафічним апаратом до знайомих на село де була паночка. Він запропонував їй прогульку щоби налюбуватись зимовим краєвидом. Коли вони увійшли в осніжений ліс, ніби у казочний храм, студент розкладая свій фотоґрафічний апарат і дрожачим голосом у захопленню каже: — Ах, яка тут краса! Станьте під деревом панно Олю, я вас здійму...

— Я сама здійму... — ледви чутно шепоче панна Оля — ви мущини все такі незґраби...

Почтова скринька



Новорічне число вийде після традиції 14 днів пізнійше т. є на Маланки.

Прохаємо всіх наших довжників вирівнати ласкаво борги за минулий рік.

Шановним читачам та прихильникам нашого журналу бажаємо з Різдвом Христовим Веселих та Щасливих Свят.

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., чвертьрічна 3.50 зол., Поодинокє число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграпиці 3 доляри річно.

Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редагує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Осип Боднарович.**

З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Оплата почтова ryczałtem.
Рік IV. Ч. 2.

Львів, 15. січня 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

Йорданський похід.



БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ім. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

Др. Бачинський до о. прал. Куницького: Отче пралате, їм всім треба воду освятити!

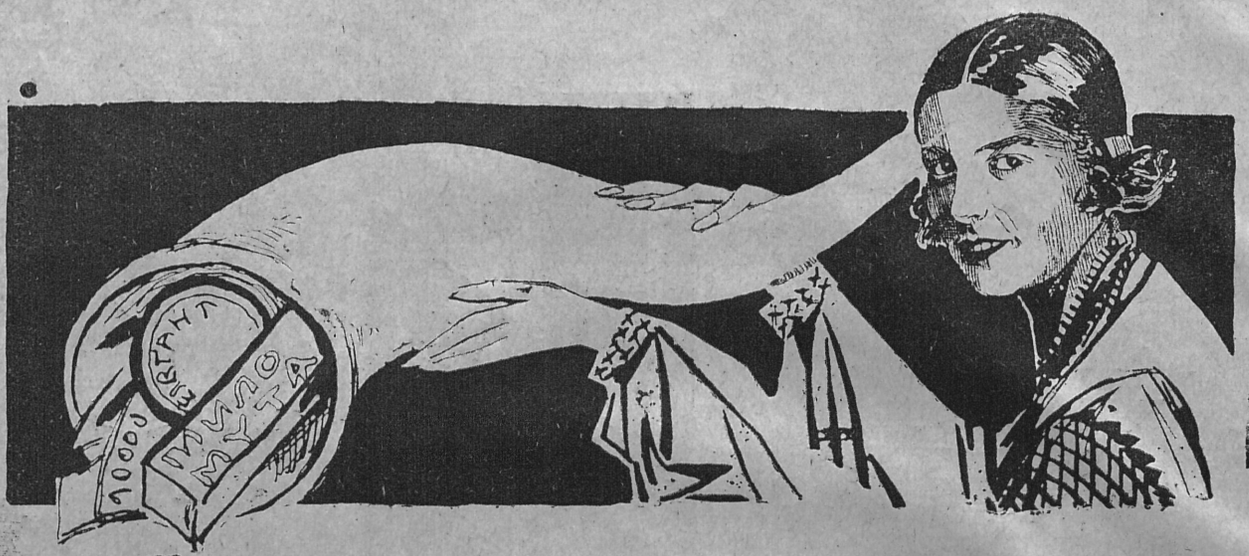

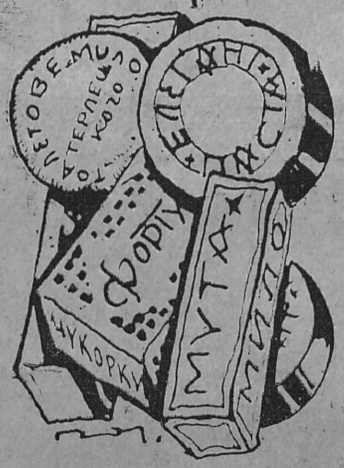

З Новим Роком.

Єдині ми нещасні Русини
Святкуєм Новий Рік
Не так як всі народи:
Після обчислень. після моди,
А чотирнайцять днів пізнійш
Мабуть для привички й вигоди.
Та щож! Таке завелось від віків
У наших прадідів-батьків,
Що не любили поспішати,
У себе дома, чи на полі
Робили й думали поволі,
Потім волїли нарікати.
Поправді тижнів два — не вік!
Спізнятись людське діло.
Не раз спізниться чоловік,
То раз на рік і Новий Рік
Спізнитись може сміло:

І ми тимразом традиційно
Спізнились дещо побажати:
Вам щастя, грошей, благодати,
А нам найбільше передплати —
Щоби минулись наші болі
І... „Зизів“ більш не їли молі.

Нехай життя кипить нуртує,
Нехай ясніє мов веселка
І пахне так мов ті миделка,
Які Гердецький фабрикує —
Блестить мов „Елєантом“ вичищені корки
Чи УНДО ти радикал, чи комуна
Хай всім солодкою буде фортуна
Як ті з „Фортуни“ фабрики цукорки.

ЗИЗ

Замісць новорічнього слова.

Кожне видавництво засуджене в нас або на голодову смерть польського емерита, або на мізерне животіння українського письменника. Нема його так не можеш обігнатися від уваг, завваг, розважань і завважань.

— Знаєте, панедію, то скандал. Вісім мілионів Українців під Польщею, а нема в нас... і так далі.

— Культурна нація, на мою думку, мусить мати... і таке инше.

— Слово даю, що воно пішлоб, тільки нема кому до цього взятися.

— Кажу вам, масенна маса передплатників булаб...

І так далі, і таке инше і тим подібне.

Час до часу вироджується в нас пару наївних людей, що вірять у ті смалені дуби і приступають до видавництва.

Не обходиться тут без породових болів, як звичайно при кожній появі кожного новородка.

Нарешті все перейшло щасливо до пуповин включно.

Редактор, мовби його на сто коней посадив, зовсім як молода мама.

З усіх усюдів приймає ґратуляції, побажання, а навіть блиски заздрости з очей соперників.

Переглядає почту і затирає в радощах руки. Що дня, що години якийсь передплатник, якесь письмо підбадьоруючо-повчаюче, якийсь допис. Співробітників тьма тьменна. З усіх сторін, станів і полів.

Наладнаний заздалегідь адміністраційний і редакційний апарат працює справно і докладно.

Минає місяць — редактор щасливий, минає другий — редактор сміється, минає третій — редактор всміхається, минає четвертий — редактор задумується, минає пятий — редактор починає сумувати. В шестім, семім, осмім місяці — редактор вже не зміняється, бо дістав постійну чорну мелянхолію. Так дотягає він до року і тоді лікарі жадають від нього, ради його здоровля, а щастя родини, щоб заперестав видавництво.

Видавництво падає.

Суспільна тиша знову гуде як вулий, або порожна бочка.

— Абсолютно вина тут редакції! Адже ґазета йшла спершу.

— Тут ніхто не винен, тільки адміністрація, не постягала передплат...

— Скандал просто. Одинокий гумористичний (чи там який другий) журнал і він не вдержався.

— В нас все так по рутенськи — кінчить бувший бойкотований студент.

І так далі, і таке инше і тим подібне...

В тих усіх балачках є трохи правди, не богато її, але є.

Найправдивіше в тому слово: »скандал«, який стільки в нас уживається, а ще більше промовчується.

Отже:

Скандал, що редакція має претенсії до читачів, щоби платили передплату.

Скандал, що зачинає з таким капіталом, який не вистає на безплатне видавання.

Скандал, що зменшує щораз обєм і врешті скандал, що по році заперестає видавати часопис чи журнал.

В культурних народів діється инакше.

Там редактор, що видає якусь ґазету не дивиться на передплату, але ще доплачує та додає кожному золотий годинник для заохоти в читанні. Так воно діється наприклад у... у... ну, якже там... байдуже де, але напевно діється.

А в нас?!...

Не досить того, що люде читаютьйого твори, він має чоло жадати ще заплати за ґазету.

Отсе є той найбільший, найстрашніший скандал.

— — — — — —

Все вище написане зовсім не відноситься до »Зиза«, його редакції і його П. Т. Передплатників.

Там цілком инші відносини.

Люде читають журнал за дурно і ніхто не вимагає від них передплати, а як і хто коли вимагав, то хіба якийсь ігнорант нашої національної психіки. Деж видано, щоби платити передплату, та ще й за »смішне«.

Редакція рада, що може для когось працювати, а що ще до цього докладає — трудна рада. Вона добре знає, що за славу треба заплатити.

І буде вона платити і платити, потішаючись надією, що чей колись її плачення скінчиться і... »Зиз« упаде.

Але безплатні передплатники на тім богато не стратять. За рік, два, найдалі за десять знову знайдеться хтось наївний і почне видавати гумористичний журнал, маючи за ціль доложити до видавництва пару тисяч долярів.

Віримо, що й він свою ціль осягне!...

Галактіон Чіпка.

МАТЕМАТИК.

Поспішним поїздом їде двох фільозофів. Один з них математик. Біля залізничного тору пасеться отара овець Математик починає числити: 13, 27, 49, 78, 156, 328.

— Як це ти робиш, що так скоро вспієш почислити? — питає здивований його товариш.

— Цілком просто: я числю ноги, а опісля ділю через чотири.

ПРОБА.

Іцик Пінкас відвідує свого приятеля Кона в склепі.

— Слухай Кон, каже Іцко, тут в тебе на столі лежать якісь 20 сотиків...

— Лиши, це я поставив їх на пробу, б маю нового хлопця до послуги і хочу переконатись чи він чесний: як що візьме тих 20 сот. то нажену його на чотири вітри.

— Но, такої вже маленької квоти він не візьме, положи бодай 5 зл.

— О то вже не є нія а проба! 5 зл я сам візьму.

МОДЕРНИЙ ПАРИС.

Три приятельки дають на забаві яблоко одному хлопцеві і кажуть:

— Дайте яблоко тій з нас, котра вам найбільше подобається".

Хлопець поглянув на всіх трьох і... почав смачно заїдати яблоко.

КРАВЕЦЬ.

— Чи я застав пана добродія дома?

— Так. Ви певно прийшли спробувати?

— Так, прийшов спробувати, чи дістану гроші.

НАШІ ЖІНКИ.

Ах, душуся, воздуху! — кричить одної темної ночі жінка. Чоловік будиться, біжить до вікна але не може його відчинити. Жінка починає плакати. Чоловік у злости гатить кулаком в шибу.

»Дякую тобі мій коханий« .. шепче ніжно і жінка засипляє

На другий день сходяче сонце освічує розбиту шибу — шафи з книжками...

З НЕДАВНЬОГО МИНУЛОГО!

Вислані наперед кватирмахери очікують на краю села, бо мають позаприватжувати стяршин та сотні на їхні кватири.

Курінний адютант, довідавшись що йому призначено кватиру в монастирі: »Ах мій Боже не знати чи є там бодай закінниці!"



Українізація на Україні.

Радянська пошта.

»Променада«.

Листівка вчора до мене завітала. Звичайнісінька поштова листівка, жовтенька така, з трьохкопійочною поштовою маркою в правому верхньому куточку...

Зайшла, вклонилася — промовила:

— Дозвольте сісти. Втомилася я сильно.

— Сідайте, будь ласка.

Сіла листівка...

Сіла, посиділа трохи, потім як зарегочиться:

— Ха-ха-ха! Ги-ги-ги!

— Чого ви — питаю — ха-ха-ха?! Чого вам так ги-ги-ги?!

— Ой, мені весело! Ой, нежданно-негадано за кордонами побувала. На дурничку!

— Що ви кажете? Як?

— А так... Слухайте...

— Слухаю...

І почала мені листівка розказувати... розказує та сміється...

— Купив мене періодичний сектор Держвидаву нашого українського. Купив, написав на мені те, що йому треба, написав адресу:

п/ф Печара
Село Забужжа
Зав. школою №№

І вкинули у поштову скриньку. Забрали мене з поштової скриньки на пошту, подивились на адресу й написали: »Псковськ«. У Псковську, значить, губернію, посилать збираються. А я лежу й мовчу, хоч добре знаю, що мене на Поділля на наше послано. Лежу, думаю, що з того вийде... Поїхала я до Пскова. Побувала в Пскові. Нічого: городишка приємний — історичний городишка. Подивились на мене в Пскові, повертіли, помацали, посилають до Архангельська. Познайомилася з Архангельськом... Теж городок підходящий... Порт. І назва така архангельська, свята назва. Подивились на мене і в Архангельську... Ну — думаю — що далі буде. Коли — гульк! — посилають за кордон. Аж підскочила я з радости. І в думках у мене ніколи не було за кордоном побувати. Їду я до Риги. Приїхала в Ригу, з Риги посилають мене в якісь »Петсері«. В »Петсері« — думаю собі — так і в »Петсері«. Приїхала й туди. І там на мене подивилися. Подивилися, покивали головою (багацько-ж на мені ріжних написів!) і написали:

— »Ретур Харков«!

»Поретурили« мене в Харків, куди я благополучно й »приретурилась« 25-го падолиста 1926 року. А в Харкові взяли мене й принесли додому — в періодичний сектор Держвидаву...

— Погуляли, значить, як слід?

— Два з половиною місяця гуляла. З 9-го вересня. Хоч куди посилали й не потрапила — так скільки-ж світа побачила!

— Повезло — кажу — вам. Щож ви від мене хочете?

— Та прийшла-ж розсказати та попрохати вас, щоб подякували від мене пошті.

— Добре.

. . . . . .

Пошто! Дякую! В імени поштової листівки! За такий прекрасний »променад«!

Остап Вишня.

(Харківські Вісти.)

ПЕВНО НЕ В НАС.

День перед розправою питається клієнт свого адвоката:

— Пане меценасе, чи не післатиб судді ребухим, щоб моя справа виграла.

— Пане Моріц, ви зварювали? Таж той суддя якби дістав хабаря, то ваша справа пропалаб.

На другий день Моріц виграв справу, в яку сам адвокат не вірив.

— А бачите — каже до нього Моріц — таки ребухим помогло.

— Як? Ви відважились йому післати що небудь?

— Післав...

— Не розумію. А я думав, що він такий чесний...

— Я післав, але з білетом свого противника.

СЛУШНА СПРАВА.

Один жид провадив великий маєтковий процес. Перебуваючи за границею, казав своєму адвокатові зателеґрафувати собі про вислід розправи.

Адвокат виграв процес. Побіг зараз на почту і надав таку телеґраму: — „Слушна справа виграла".

На те дістав телеґр. відповідь:

— „Робіть негайно рекурс!"

З НАШИХ ҐАЗЕТНИХ АНОНСІВ.

»Бездітна вдова шукає місця як дівчина до послуги«.

ЯСНО.

— Без вашої доньки, пане директоре я не можу жити.

— Як так, то мусите оглянутись, за якоюсь посадою.

ХТО ЗАМОВИВ.

— Добрийдень пані! Я приходжу настроїти фортепян...

Пані: Яж прецінь вас незамовила.

— Так, але цей пан що мешкає напроти вас...

НЕНАДІЙНА ЩИРІСТЬ.

— А оце дарунок на твої уродини: 20 перел як раз стільки, скільки ти маєш літ.

— Ах, ти такий добрий для мене що я мушу тобі сказати вже раз правду: бракує ще двайцять перел...

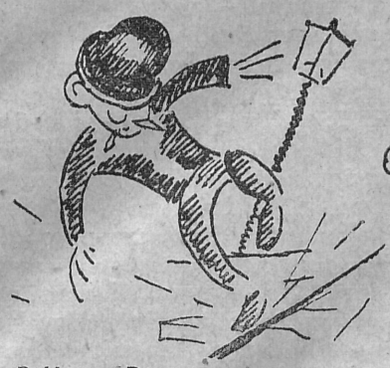

З Новим Роком
Пішло УНДО блудним кроком

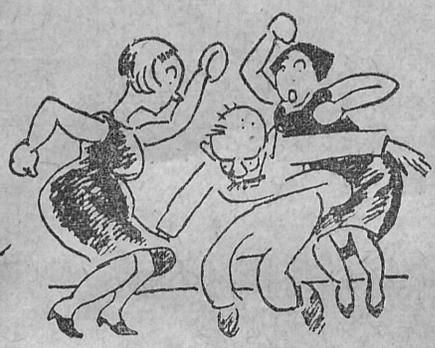

А жіночі всі Союзи
Набивають добрі ґудзи



Недалеко карнавал
Ладить костюм радикал.

Із денника

д-ра Володимира Бачинського.

Вчера о год. 13·15 рано довідався я про приїзд мойого щирого друга д-р Пан Ейка.

Нині о год. 3. вечером стрінув я ненадійно оцю каналію Пан Ейка на вулиці.

Дня 25. с. м. вислав я 62 меморіяли до Союза Народів і дав по слухание всім репортерам ґазет. Вечером був на виступі божественної Теіко Ківа, яка співає краще всіх наших жінок з вищою освітою. Я радив її покинути сцену і записатись до УНДА.

Мандат при найблищих виборах має запевнений мимо сподіваного спротиву »Жінки« з »Нового Часу«. На пращання написав я їй любовний віршик, який у двох копіях був висланий до Союза Народів і до редакції »Дзвінніка Людового« :

Ах, Ти Теіко Ківа
Не бондзь така кохліва
Бо єще цен не єден
Поржонднє виківа.

Провідники УНДА довідакшись про те, що вся ініціятива партії спочиває у моїх руках захотіли її знову вирвати і тому позасідались на мене у мисячих дірах.

❁

З ЖІНОЧОГО РУХУ.

Жіночий орґан »Нова Хата« незвичайно зацікавлений реформою подружого права в Швеції. Найважнійшим добутком цього нового права уважає авторка статті забезпечення кожній жінці повної незалежности і... розводу.

»Нова Хата« подає що 12 грудня 1926 виголосила Катря Гриневичева реферат для жінок з вищою освітою, на якому не було схухачок. Шановна письменниця мабуть не догадалась, що жінкам з високою освітою ще вишої освіти не треба.

Серед нашого жіноцтва поширилась поголоска, що паню Свєнціцку, за її незрівнану теольоґічну розвідку, друкувану в »Ділі« для конкуренції з деякими нашими ученими теольоґами мають номінувати почесним суфраґаном.

ДУМКИ.

Як довго жінка жие, так довго пращається зі своєю молодістю!

* * *

Жінку можна переговорити але ніколи переконати.

❁

ВОРОЖІННЯ.

У послідню ніч року,
В тиху північ глибоку
Ворожити три кралі засіли.
Перша — висша освіта,
Друга — дама зі світа,
Третя — гусятко біле.

У руках в них паперці —
Що лежить їм на серці,
Найтайнійше душевне бажання,
Кожда списує живо,
Вірить в зорю щасливу,
Що заблисне з новорічнимзаранням.

Пише висша освіта:
— Самотою йдуть літа,
Трийцятка наближаєсь поволи;
Маю вже докторати,
Свідоцтва, атестати,
Чоловіка-би мені тепер, доле! —

Пише світова жінка:
Стрій, забави і шминка
Зміст м його життя що години;
Бліхтр за золото брала,
Щастя таки й не знала...
Щастя — свіжість отсеї дитини! —

А те гусятко біле
Ставить бажання сміле:
— Все життя ген до ґрунту
[пізнати!
Хочу бути учена,
Ґорна, як свята Магдалена,
Щоб усім голови завертати! —

Три свічки запалили,
Три паперці скрутили,
І спішать у полумя вложити,
Заки північ прозвонить,
Рік старий похоронить,
Мусять в огні паперці згоріти.

Бє дванайцять спровола,
Тихо, глухо довкола,
Лиш три серця вдаряють у
[груди.
»Ах! ах! ах! — згомоніло —
Ні одно не згоріло,
З їхніх бажань нічого не буде«.

— Ет, комедія, не драма! —
Засміялася дама,
З нею й висша освіта кепкує,
Лиш найменша та біла
В попіл очі впялила,
Щось маркотна, неначе сумує.

Йдуть дві перші гадалки
До каварні Централки,
Рік новий в товаристві стрічати,
А біляве дівчатко,
Зачинило кімнатку,
Сіло лист до студента писати.

Vanellus.

❁

ЯКЕ МІСЦЕ.

До одної з наших богатих, а скутих пань, заходить знакома добродійка з білєтами на добродійний концерт. »Прикро мені дуже оправдується пані — я сьогодня якраз запрошена на вечір. Але буду духом з вами...

— А яке місце маю зарезервувати для вашого духа питає знакома: за 5. зл. чи за 10. зл?

НЕ ДАСТЬСЯ ЗРОБИТИ.

Муж вертається з ловів, а жінка питає чи він що застрілив.

— Застрілив.

— То давай, а я зроблю на вечеру!

— То не дасться зробити.

— Чому?

— Бо я застрілив товариша.



Новорічна ворожба..

Чи ви знаєте вжечитачі що найкращі ворожки з усього світа віщують нам цього року, коли не Рай то, бодай передпокій до Раю. А є між ними одна, яка колись служила в одній дипльоматичній місії У. Н.. Р. на чужині і не маючи з чого жити, відкрила в собі ясновидючість і заявила кореспондентам у Парижі таке про наш рай:

»Галичина, про яку всі ворожки колись забули, зазнає таких-же благодатей нової зоряної доби, що й інші її европейські посестри«... І заплющувши очі у солодкім дурмані, мов Пітія, лепотіла: »Я бачу в цій країні силу чудес у 1927 році. Всі українські партії перестануть обкидувати себе болотом. Ніхто нікого не посуджувати ме в »угоді« ні фондах, які причинюються до створення партії лінії, або програми... Між політиками і кандидатами на професорів українського університету запанує чудова єдність; професори скажуть: »піду на катедру, коли дадуть університет«, політики кажуть »я теж піду на компроміс коли дадуть«... — Бачу (каже ясновидяча) неімовірно відрадні явища: директори деяких інституцій самі підуть на пенсію .. деякі редактори українських ґазет добровільно почнуть учитись української мови; навіть секретар Українського Національного Демократичного Об'єднання власноручно і з власної голови писатиме протоколи, листи і поклики; »Громадський Голос« купить собі до редакції збірні твори Драгоманова для окончного вигладження радикальної програми; редактори »Волі Народа« забудуть російську мову; — редактори »Світла« ходитимуть без футер і без рукавичок, у робітничих рубашках і замість танців будуть учитись соціольогії; »Рада« прозріє і побачить, що на світі існують більші вороги українського р х як обєднані українські партії і більші його спасителі, як родина Петрушевича; »Новий Час« почне відріжняти вступну статтю від новинки і всячину від фейлєтону; з »Літературно Наукового Вістника« щезнуть головні статті на політичні теми, а його читачі почнуть довідуватись що діється з літературою...

А на економічнім полі! Д-р Юліян Гірняк на доказ що ощадність у нас є можлива, візьме собі приклад із свого товариша від Комітету Ощадности директора Саєвича і відкладаючи щодня кілька золотих зі своєї пенсії, буде міг у літі виїхати лічитися; 50 визначних наших діячів призначить весь свій фонд,, який складає щовечера у Райха, Кучека і Мусяловича на »Рідну Школу«; члени »Надзір Рад« не будуть битись за презенційні марки; Центросоюз почне вивозити власні яйця; »Земельний Банк« рішиться використати признаний йому польським банком кредит у висоті 250.000 і з того дасть позичку селянам у висоті 200.000, а жидам лише на 50.000 (що є доказом зростаючого українського антисемітизму); Товариство

Волинська дума.

(Щось не зразок „Корсунської битви“.)

Ой там недалеко, тай не у нашому [місті
Зовсім недавно, а може й літ тому [двісті
Та й ото якраз перед святами
Скоїлося таке між панами й нами.
Ой як гукне з Варшави та Андрій [Левицький
Славний отаман і батько всесвіцький
— Гей друзі, молодці
Дуки, міністри, та стрільці
Добре дбайте, бардзо гадайте
Із панами пиво варити зачинайте
Бо пиво солод, а ваша кріпця
З ворогом будемо биття..
Ой то й як почали варити тее то пиво
То вийшло велике диво
І перше що сталося
Це, що всюди дуків та полковників [бардзо наз'являлося...
Ой та й з'явився у Луцьку полков- [ник Ковальський спочатку
Та й зробив собі у банці хатку
А як зробив хатку то почав кричати
Всіх до себе закликати:
— Ходіть усі сюди козакувати
Будемо панів доганяти
Пана Меха за чуби хватати
Зробимо з солода соду
Утнемо якуюсь угоду.

А другий полковник то був у Рів- [ному місті
Не тепер і не вчора, а літ тому [двісті
Багриновський той полковник на- [зивався
Що до адвокатів докозакувався...

І як почав він козакувати то й по- [чав кричати
Будемо панів доганяти
Пана Меха за чуби хватати
Зробимо з солоду воду
Утнемо якусь угоду.

А третій полковник у Ковлі козакує
З козацтвом простим ніби чаркує
Це є полковник Барченко
Ніби місцевий козаченко.

Той теж гукає, моргає, силу ко- [зацьку викликає
— Ходіть усі сюди козакувати
Будемо панів доганяти
Пана Меха за чуба хватати
Зробимо з солоду воду
Утнемо якуюсь угоду...

* * *

Тоді пани шляхта чогось догадались
До послів козацьких чогось слиною [пообертались
Та й стали до них гукати:
Ой ви посли, ой ви поганці, та й [матери вашій трасця
Чого це ви понаробляли,
Що хлопа від нас поодкидали
А може це Галичане,
Де к зацька слава не в'яне?
А посли козацькі кивають головами:
Не знаємо ніц, бо таке було й [з нами
Вибачайте пани
Погані щось нині козацькі штани
Може-б ви нам прибавили жолду [трохи
Заїдають нас варшавські блохи...
Тоді пани шляхта чогось догадалися
І до послів лицем пообертались
А отаману почали гукати:
— Гей ти єси Отомане
Левицький Андрію
Зібрано ти скарби тиї
Скарби непростії

взаємного кредиту »Дністер« рішиться знизити процентову стопу від позичок з 282 проц. на 148 проц., яка то ріжниця зможе дати суму потрібну на оплату головних директорів. »Центробанк« заложить бюро пропаґанди для віднови кооперації під проводом редактора д-ра Личківського...

На полі літератури: д-р Кость Левицький перестане писати дальші свої спомини про бездумність Українців а його перший твір з кращого письменства буде сольовий спів на барітон »Там де Атляс сумно вється по камінняхъ Райх журчить«... Лев Петрушевич видасть великий дипльоматичний твір: »Вирішення справи Східної Галичини, згідно з інтересами нашої династії. Василь Стефаник видасть цього року більшу повість як Богдана Лепкого »Мазепа«; Богдан Лепкий позволить у 5-тім томі »Мазепи«бодайр з притулитись Мазепі до Мотрі; д-р Щурат напише до »Записок Наук Тов. ім. Шевченка« моноґрафію про заслуги д-р К. Студинського для української науки; Осип Турянський напише повість і комедію, в яких не буде особистих порахунків; Антін Крушельницький напише повість »Католик« як *pendant* до »Єретика« (цим разом безінтересовно); Марко Черемшина напише сальоновий нарис »Гуцул у фраку«; д-р Студинський опублікує »Листи Щурата до Белелуї«; М. Возняк напише »Кавалєри в староруській літературі«; д-р Донцов »Інекспрімаблі українського рісорджімента«(Історія біженої канарейки); ред. кооперативно господарської часописи З. Целенський напише прошуру »Як висиджувати яйця«; Редакція »Зиза« перестане писати відозви до своїх передплатників. Всі спільники »Діла« будуть їхати автом, а шофером буде дир. Костик.



НА ЗБОРАХ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ.

»Слів, мойого шановного передбесідника котрий назвав мене ослом, не хочу брати серіозно, хоть не дасться заперечити, що він мігби бути моїм сином!

З ПРОСОНЯ.

Она: Мені снилось, що ти мені купив новий капелюх!

Він: Но то вбери його на голову і дай мені спокій.

ТАКОЖ ОГОЛОШЕННЯ.

В однім з наших купелевих заведень було таке оголошення над рікою: »Уживання мила зі взглядів гіґієнічних заборонене«.

ПОПРАВИВСЯ.

— Ах, якіж ми осли були! Вибач говори це в числі поодинокім.

— Добре! Ах якийже ти осел був.

Лист посла до свого виборця.

Високоповажаний Товарищу Дяче!

Розглядаючи Вашого листа з точки погляду міжнародньої моралі і захисту інтересів працюючого пролетаріяту, завідомляємо всіх, всіх, всіх, що ми з дяками нічого до діла не маємо і не хочемо мати. Всесвітній пролетаріят не має ні дяків ні попів і хоч товарищ Козицький до посольства хотів бути попом чи дяком, то то є справа його внутрішня і програми не торкається. Щож торкається того, що посол Чучмай видав Новий Заповіт, то це не Ваше діло і ніяких натяків просимо не робити. Є справи вищої політики, що, як каже товарищ Васильчук, з поглядів економії, соціольотії і пролетарського права, Вам дякам до зрозуміння нічого не дають. Це не Псалтир читати.

Але мусите памятати одно, що 34 том творів товарища і господина Леніна (упокой Боже його душеньку, ідеже праведні упокоеваються) каже таке: до всіх, хто пе каву з Міхами слід ставитися негативно, хто з селвробами позитивно. Це зрозуміє всякий, хто не стоїть на услугах міжнародньої буржуазії і приятелює з товарищем Зайцем з під Волі Народу. Ото такий не буде претендувати на стілець, бо ми знаемо, як і що йому дати.

Що-ж торкається до пужална, то завідомляю, що пужално має два кінці про що і Вам мусить бути теж добре відомо і навіть з поглядів ретроспективних до послів не пристосовується. Кінчаючи свій лист, мушу зазначити, що Ваш лист е дуже буржуазний і зовсім петлюровський, що й зрозуміло, бо Ви дяк. Одначе духом не падайте, читайте програму Сельроба у виданню з поправками Вальницького і наколиб осіяла Вас сельробовська благодать, то обіцяю і Вас зробити послом.

Пролетарі всіх країн еднайтеся! Єще не згінела...

Посол до Сойму Річипосполитої

(підпис не читкий)



ОБОРОНЕЦЬ.

Чемний добродій побачивши, що якийсь осібняк зачіпав жінку на вулиці підходить до ньої.

— Ласкава добродійко... чи можу взяти вас в оборону?

— Ах, дуже рад! будь ласка заплатіть цьому арогантові, бо це мій швець.

Хлопа й козака еднайте
До нього добре промовляйте
А тоді і гукнув отаман до усього [народу
Що стояв і стоїть за тую згоду
Тай ви єси дуки, полковники і панове
Послухайте мою промову.
А тиж — писар ґенеральний
Козачина молодий, та запальний
Петя Певний
До ляшек такий ревний.
Пиши пером до універсалу
Та пиши тихо, ясно й помалу
Ну отож: Во імя Отця, Сина й [Духа
Бачимо ми що народу нашого [мука.
Вона минулася
А доленька наша до нас обернулася
Личеньком білим і ясним
Немов штерлінг прекрасним
І хоць на Волині люде инні
Але всього маємо подостатку,
Той землю, той хатку
А поспільство має школу, уряди, [банки і всяку управу
Ріжних воєводів та й з лікерами [чорну каву
І це все всі памятайте: дід, батько, [син
Так було й буде во віки — Амінь.
А тутка Жид Лейба біжить
Аж живіт дріжить
Ні на кого Жид Лейба не гляне
Ні з ким розмовляти не стане
Тільки до себе промовляє,
Тай до пана моргає:
— Ей, школож моя, школо муро- [вана
Нема чого тебе ні за пазуху брати
Ні в кішеню ховати
Стоятимеш ти, як стояла
До кінця світу з самого начала
А що було то не буде
Бо це гендель, роблять люде.

* * *

Ой там недалеко, тай не у нашому [місці
Зовсім недавно, а може й літ тому [двісті
Та й ото якраз перед святами
Скоїлося таке то між панами а нами.

Почтова скринька



Просимо вирівнати передплату за минулий рік.

ЩИРИЙ.

Один щасливий муж вернувши з бюра до дому, в день своїх уродин, застає свою молоду жінку в плачі. На питання що сталось, вона відповідає:

— Я спекла тобі на уродини торт і проклятий кіт зїв його.

— Не плач дорога! завтра куплю иньшого кота...

МАЛИЙ МОРІЦ.

Малий Моріц при науці історії довідався шо Нельзон не знав ніколи що це страх!

— Смішний чоловік — гадає Моріц — він міг прецінь когось спитатись!

ПРИЯТЕЛІ.

Двох приятолів сидить у битком набутому ресторані. Нараз питається один другого:

— Чого ти вічно споглядаєш туди на ґардеробу?

— Я уважаю на мій плащ, щоби його не вкрали; твого вже нема...

НАШІ ДІТИ.

Леся до батька: Татусю, великі риби їдчть маленькі риби, так як оці сардинки?

— Певно дитинко!

— А як они отвирають ґушку?...

В СУДІ.

Оборонець: Цеж прецінь ясно, що обвинений є ідіот! але, пане суддьо, ідіоти також люде так як ви, як я і всі другі!...

ВИЗНАЙСЯ.

Він: Підемо може на прихід до парку, за годинку вернемо!

Вона: А обіцюєш, що не будеш мене цілувати?

Він: Гм — так, обіцюю...

Вона: Но то я вже краще піду зі Славком, цей бодай щось подібного не обіцює!..

У НЕЇ ЇХ БІЛЬШЕ.

— Гальо! Тут Стефа — а там хто?

— Роман, найдороща.

— Який Роман?

— Твій Роман, серденько.

— Мій Роман, але котрий?

З ТОЮ МОЖНА ЖИТИ.

— Не розумію, чого це так всі нарікають на тещі і на їх адресу складають усякі дотепи і дотинки. Я зі своєю живу у найкращій злагоді.

— А деж ваша теща?

— В Канаді.

ЦИКЛЬ ВІДЧИТІВ, ПЛЯНОВАНИХ ТОВАРИСТВОМ ЖІНОК З ВИЩОЮ ОСВІТОЮ.

1. Роля капітолинських гусок в історії розвою жіночого руху.
2. Любов Федорівна Кочубеїха як прототип правдивої жінки.
3. Леся Коллонтай і вільна любов, або жінка в дипльомації.
4. Теща в леґендах зятів, від св. Петра починаючи.

(дальші в пляні).

ЇХ ПОСЛІДНЄ СЛОВО.

Росказує мені одна жінка, як її кума вмирала:

— Сиджу я так при небіжечці, гей при вас — вона тоді тяженько слабувала. Балакаємо ба про це, ба про те, гей от з вами. А тут вам кума повернулася до стіни, п... (вибачте за слово) — тай то було її послідне слово.

ЩО ЦЕ БУДЕ?

При іспиті питає професор теольоґії кандидата:

— Поясніть, що це є чудо?

Кандидат мовчить.

Професор: Ну, от возьмім примір. Ви вийшли на яисоку вежу, скочили відтіля і не забилися. Що це буде?

Кандидат: Припадковість.

Професор: А ось ви вдруге зіскакуєте з високої вежі і не вбиваєтеся. Як це назвете?

Кандидаш: Щаст.

Професор: А ось ви втрете зіскочили з височенної вежі і цілі остали. Яка цему причина?

Кандидат: Привичка.

ПІДПОВІДИ.

Катехит: Що принесли три царі маленькому Ісусові?

Учениця: Золото, ладан і...

Катехит: Ну, і... ми... ми...

Учениця: Мило Мута!

* * *

Катехит: Якою смертю згинув святий апостол Павло?

Ученик мовчить.

Катехит: Ну! — показує на шию.

Ученик: На запалення горла.

* * *

Катехит: Що сказав Христос до святого Петра? Ніхто з вас не тямить? Паси...

Юрко втішно: Я знаю! Сказав: паси свині!

ВІН ВИГРАВ.

Учителька: Чому твій брат не був сьогодня в школі?

Грицько: Він, прошу пані, хорий: упав і розбився. Ми заложилися, хто дальше перехилиться через вікно і він виграв заклад!

ПАМЯТАЙТЕ, ЩО НАЙКРАЩЕ МАСЛО НА МАСЛЯННИЦЮ І В ЧАСІ КАРНАВАЛУ ДО БУФЕТУ, ЦЕ МАСЛО З „МАСЛОСОЮЗА“ З КОНЮШИНКОЮ.

ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

Акційна Спілка у Львові

Телєфон 3-82 Конто ПКО 149.000

Полагоджує усякі банкові чинности. — Приймає доляреві й золотові вклади на найкорисніших умовах. — Пересилає гроші до усіх країв Европи, Америки і т. д. Приймає векслі до інкасса на всі місцевости краю.

ООО ОДИНОКИЙ БАНК УКРАЇНСЬКИЙ. ООО

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., чвертьрічна 3.50 зол., Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.

Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редагує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Осип Боднарович.**

З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Opłata pocztowa ryczałtem.
Рік IV. Ч. 3.

Львів, 1. лютого 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ім. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

Політичний карнавал



Вже розпочався інтернаціональним танцем в Китаю.

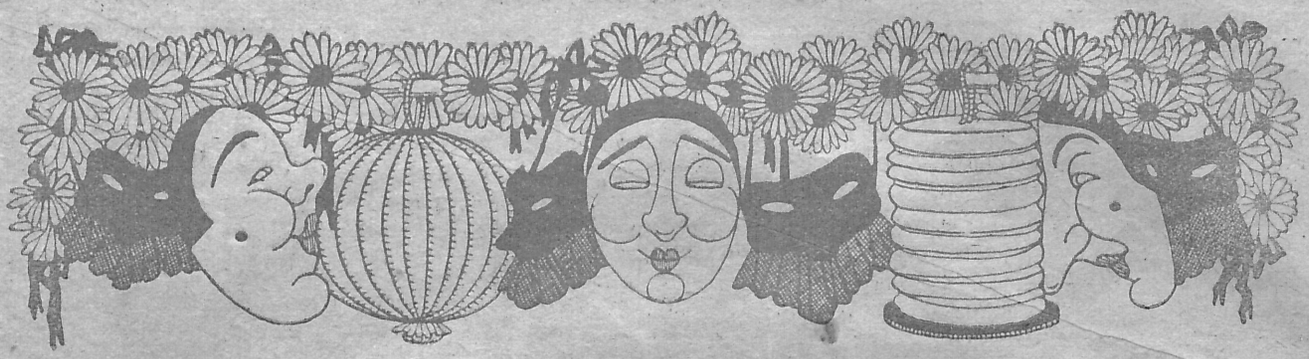

МАСКАРАДА

(12 лютого в салі Народнього Дому)

АХ ЯКАЖ Я РАДА,
ЩО БУДЕ МАСКАРАДА!...
ТАК СКАЖЕ ЖІНОЧКА.
ВСЕ ТОДІ МОЖНА,
ЩО ХТО ЗАХОЧЕ —
МАСКОЮ ЗАКРИТІ ОЧІ,
ЗАКРИТЕ ТЕ,
ЩО НА ЛИЦІ,
РОЗКРИТЕ ТЕ,
ЩО НА ДУШІ...

А В САЛІ ШУМ
ПЯНІЄ ДУРМАНОМ!...
ЖИТТЯ ЗДАЄТЬСЯ ЛАСКОЮ
І НАВІТЬ МУЖ
НЕ ВИДАЄТЬСЯ ТУМАНОМ
ТОДІ ПІД МАСКОЮ.

„АХ, ЯК ЛЮБЛЮ Я МАСКАРАДУ"...
ГОВОРИТЬ ВІН,
ГОВОРИТЬ МУЖ:
РАЗ МОЖНА ВТЯТИ ШТУКУ
ПІТИ НА ЗРАДУ!
БО ДОМА — АНІ РУШ!...

— — — — — — — —

А ХЛОПЦІ І ДІВЧАТА!...
ВЖЕ СТІЛЬКИ
МАТИМУТЬ ВРАЖІНЬ
І СТІЛЬКИ В НИХ
БУДЕ ХОТІНЬ,
ЩО Й ГОДІ ОПИСАТИ
ВСІ ЦІ ПРИНАДИ
МАСКАРАДИ.

Биз.



Карнавалові настрої.

Карнавал.

А як карнавал, то й гуляння всеріжні.

Танго, фокстрот, блюс, ну й очивидно невмірущий черлестон.

Ох, черлестон!

На курсах у Витвицького приспішене навчання.

— Пані меценасова не так, прошу викинути в бік ліву ногу...

Меценасова пріє, але викидає.

— А тепер праву...

Обі ноги летять в гору, а меценасова в діл.

— Б...бавх!...

Аранжер ваги 50 кіля, підносить 90 кіля. Штука!

— Пані меценасова, то не так, не можна викидати зразу обі ноги.

— А ви казали!...

— Я казав, але не так... Я знаю, в Африці мурини ніколи зразу обі ноги не викидають, якби викидали, то що инше... Але так?...

Меценасова переконана стає знову до лекції. Фортепян наслідуючи на старість джез-бенд, дріжить в основах.

Гімназістка кінчаюча гімназію, а починаюча ловити чоловіка, розпучливо стрибає ногами.

— Панно Ніно, ви за просто тримаєте ноги, не можна так!

— Щож я зроблю — виправдується в розпуці панна Ніна — я вже так з простими ногами родилася.

— Маєте леха! — вирішує аранжер — найкраще черлестона гуляють ті, в яких »іксфіси«.

Знову розпучливий жест панни Ніни і зітхання:

— Ох, Боже, чому я не родилась з »іксфісами«!

— Ви бачили вже новий танець »блек-бетм«? — питає пані Стефа свойого партнера, молодого доктора прав, що свіжо приїхав з Праги і дуже все невдоволений, коли його кличуть по імені, пропускаючи титул.

— Ні, не бачив.

— Зараз побачите, нині заповіджена перша лекція »блек-бетму«. Пане аранжер, звідки прийшов до нас »блек-бетм«?

— З Оранії, пані добродійко, африканські кафри видумали... Зараз зачинаємо.

Вся саля в напруженні. Навіть стара гардеробяна глипає зза порога.

— Прошу паньства піднести ліву ногу... вище... зігнути... о так... А тепер обома руками за коліно...

Молодий доктор ловить з посміхом паню Стефу за коліно. Пані Стефа багровіє.

— Не своїх партнерок, але себе за коліно ловити треба! — кричить аранжер.

Доктор трохи сконфужений, впрочім невдоволений, ловить себе за коліно.

Аранжер як менажер вигукує:

— Скок до себе, раз, скок від себе, два... скок в ліво, скок в право... Ногу викинути!...

По долівці гопає двацять пар, меценасова розпромінена кидається на всі боки, як навісна...

— Добре йде — конклюдує аранжер — ще раз!

Стара гардеробяна шепоче з жахом до сторожа, що прибіг задиханий з долини:

— Ви бачили вже щось такого?

— Чому ні — каже поміркувавши трохи сторож — адже наш Микола, як його святий Валенти нападе, такі самі штуки вичиняє... тільки в нього то лежачи... »Конвульція« — відомо...

* * *

На балі так само, тільки вже без повторювань та поправок.

Музика верещить, рефлектори сяють, долівка дудонить...

— »Аугуст, Аугуст«... пищить флет...

На перерві половина танцюючих летить в ніг.

— Мамусю, той медик, з яким я гуляла, копається...

Мамуся розпливається з вдоволення:

— А бачиш, я казала, що »копнеться«, а тато сміялись з того... Старий дурак... А той медик дуже симпатичний хлопець, тримай його!...

— Алеж мамусю, він копається по ногах, як мене обцасом по кістці копнув, то й ноги не чую.

Мамуся червоніє з досади:

— А то безличний, теля некультурне!

— Бам... — загудів бубон...

— Дзень... понеслось дзвіночками.

— Р...рип... — потягнув бас.

І заревіли музики...

Фокстрот.

— Пане добродію — питає несміло комітетового гість з провінції — а валець буде?

— Вальс, валець?

— Та ніби валець.

— Пане ласкавий, хто нині отого вашого вальця гуляє, вальцем хиба ще на гостинці каміння товчуть. В нас самі модерні.

Гість з провінції відходить прибитий. До буфету.

* * *



У політиці також карнавал.

Аранжує поліція, грають кайданки, гуляють політичні вязні.

Самі старі, консервативні танці.

— »А наван!« — кричить комісар.

— Шур ді дам! — диригує пшодовнік.

— Дай му раз! — заохочує агент.

Карнавал.

Один і тойже самий у Львові і в Луцьку і у Володимирі і у Вільні.

Тільки пар трохи більше.

Chat noir.

ПОПАВСЯ.

— Знаєте, коли я цеї ночи вертав з Централки, то в мене дома був влом.

— Ну, і що сталось?!

— Вломник лежить в шпиталі; моя жінка взяла його за мене...

В ГОТЕЛІ.

Гість: Чи в отих ліжках нема плюсквів?

Господар: А деж малиби бути, як не там.

ЛЮБИТЬ ДІТИ.

— Ви любите діти?

— Навіть дуже! В дома такий спокій і тишина, як вони підуть спати.

ЗМІНА НАЗВИСЬКА.

Одна добродійка, яка побирала причинок для безробітних, підписувала все квіти знаком хреста. Послідний раз замість хреста зробила на квіті кільце. Скарбник здивований питає її, чому вона не підписується знаком хреста, як перед тим.

— Я вийшла вдруге замуж і змінила назвисько.

БРЕХНЯ.

— Колиж я позичив у вас гроші?

— В однім з послідних двох днів лютого.

— Та це брехня! Преціньлютий не має двох послідних днів.

ДОБРИЙ СПОСІБ.

— Чим буде ваш синок?

— Музиком.

— Так — то вчите вже його грати?

— Ще ні. На разі запускаємо йому довге волося.

ВІДПОВІЛА.

Добродійка до служниці: Шиби в вікнах знову такі темні, що крізь них нічого не видно.

— Добродійко, будьтеж вдоволені, що не потребуєте фіранок!

ПРИВИЧКА.

Він: Чому ти відкладаєш своє вінчання аж до осени?

Вона (фільмова артистка): Я все найрадше в осені виходжу замуж.

Виділ „Української Бесіди“ у Львові відбував засідання в справі святочного відкриття нової домівки...

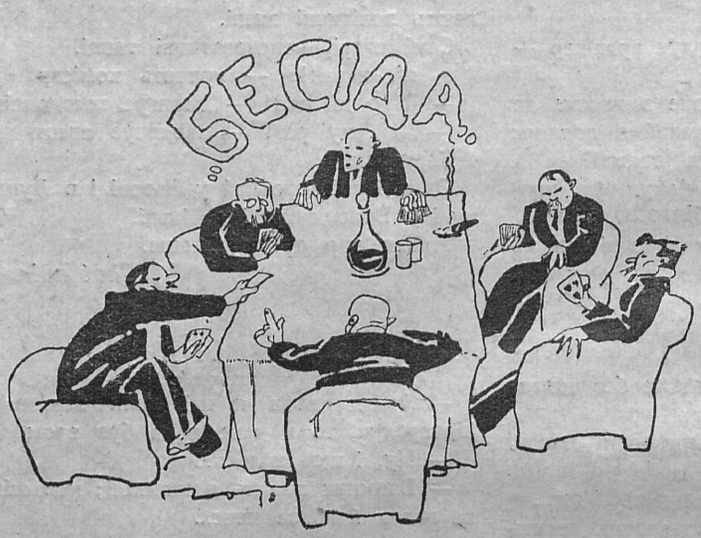

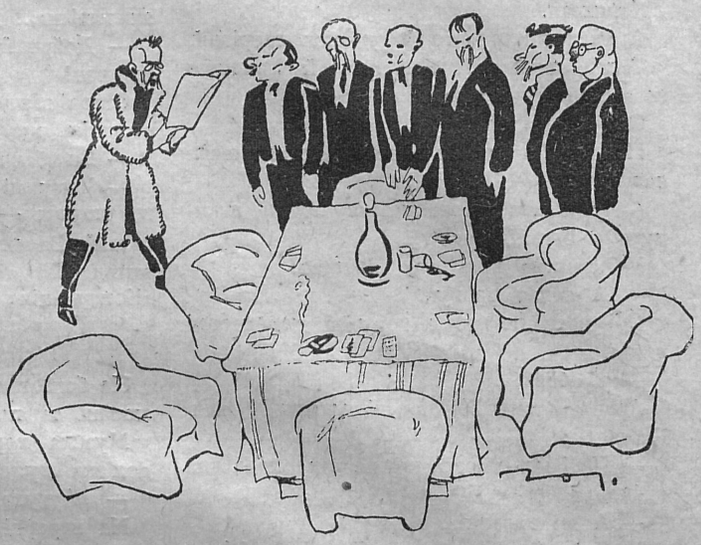

В момент вирішування цієї важної справи вбігає сеніор виділу — Панове — кричить задиханий — не буде святочного відкриття! Наспіла сумна вістка, що Фердинанд Пятнік помер! Присутні жалібно склонили голови...

Спогади з Маланки у Львові.

В Народнім Домі було дві Маланки. В бічних кімнатах »Бесіди« т. зв. мягка, або українська, а в великій салі тверда.

Тепер »Бесіда« не там, де була; з політичних причин її перенесено в кут, щоби не колола в очі своїм невидним написом останніх вимираючих твердорусских мамутів.

Кімнатки в »Бесіді« невеличкі. Є що правда більша салька з ґалерією образів, але й вона не може помістити всіх тих Українців, які намножились останніми часами. Тому тісно було на Маланки. Не так тісно, як може скучно. І Українці почали тоді розлазитись по всіх закамарках будівлі, яку уфундував свого часу невіджалуваної памяти фундатор, цісар Франц Йосиф для останків вимираючих кацапів на притулок і для членів »Бесіди« на карти. Лазили тими катакомбами, хто де потребував, а ті найхитрійші залізли аж на твердо-русску забаву до великої салі.

Заліз і я. Дивлюсь, а там »большой бал« — русских дам...

Що воно таке — думаю — оті русскі дами — де вони можуть бути? Не видно. Ані русских, ані дам. Заглядаю по салі; може де. Ага, є: в кутку дрімає якась »бабушка«...

Питаю одного »юношу«:

— Що це в кутку за дама?

— Дама?

— Так.

— Пікова... мабуть аж з »Бесіди« сюди залізла!

Виджу, що юноша бере мене за решето.

— Ей, добродію, ви певно будете мягкі!

— Так, мягкий.

— А деж тверді?

— Твердих загалом не видно...

Ні! Я таки не повірю. Як то можливо — твердо-русский »бал« і щоб не було твердих? Піду, розглянуся по салі, Може стріну яку тверду та потанцюю. Вже навкучилось вічно з мягкими танцювати.

Підходжу до одної чорнявки.

— Пожалуйста — кажу до неї — мне очень понравілос погулять...

Кивнула головою і ми пустились по салі. Черлестонуємо. В кінці з перевтоми починаємо балакати. Я почав перший.

— Ви мнє понравіліс...

— Де?

— Ну, понравіліс...

— Що?

— Вообще...

— Хто допче?

Видивилась на мене і відскочила взад як опарена.

— Ах, вибачте!... Я наздоптала...

— Ні, це тільки непорозуміння — кажу — ви здається не з твердих, бо не зрозуміли мене. Ви певно мягкі?

— Я?

— Так.

— Думаєте?

— Ще певно не знаю, але маю таке вражіння...

Тут аранжер зверещав несамовито:

— Ґаспада становітєс!«

Моя партнерка подивилась на мене невинним поглядом.

— Що то значить?...

Я також не міг так нагло зясувати собі цього приказу.

— Не бійтесь, пані, — кажу до неї — успокійтесь. (Аж потім пригадав, що десь чув подібне слово).

— То ви не є тверді? — спитала вона зацікавлено.

— Та ніби ні.

— А я пізнала!

— По чім?

— Як то по чім, зараз пізнати...

— Милитесь — хочу її дещо заінтриґувати своєю особою — ви не пізнались...

— Може...

Ми пустились дальше в танковому вирі.

Хоч переконалися, що обоє ми мягкі, то нам було дуже приємно.

На салі і так зрештою твердих не було. Тільки аранжер ревів як наймлений.

— »Ґаспада! Месіє! анґажма ді дам!«

Але його ніхто не розумів і не слухав.

От дурний народ! — Мимохіть нагадалось мені одно »проізведеніе« з приводу подібного балю написане колись за добрих передвоєнних часів якимсь невідомим поетом:

Ґулял, ґулял русской брат,
Как дурак акурат.
Ночю ґулял, водку пил,
Утром в кабак ще забрил.
Нє забракло тоже там
І червонорусских дам,
А маститі бабушки,
Как у борщі ґалушки.

Ілярiон.

ГОЛОДНИЙ.

Ляг голодний чоловік спати, приснився йому кисіль, а ложки не було.

— Еге — каже чоловік — у друге буду розумнійший.

Лягає він на другу ніч спати і ложку під голову кладе, але кисіль у друге не приснився.

РУССКИИ В ҐЕРМАНІЇ.

(Епізод зі світової війни)

Русский: Пожалуйста, гдє тут єст ящік для пісем?

Німець: Pissen? links!

Русский: Как?

Німець: Kaken — rechts!



Маски.

Письменники й журналісти,
Всі театру аматори,
Всі мистці пера та кисти,
Читачі та редактори,
Всі, що люблять інших гризти,
Люблять фарби й води море,
З ласки божої артисти,
Що складають соля й хори,
Режісери та статисти,
Все, що пише без надуми,
І малює і говорить,
Любить прибрані костюми,
Поетичні тайни маски,
Трохи правди, трохи казки,
Скаче і танцює радо,
Любить всяку мармеляду,
Добре пити, добре їсти, —
Всі їх други та знайомі
Роблять разом маскараду
Рік у рік в Народнім „Домі“.

Гей, шановний комітете!
На увесь оцей народ
Ви на вечорі даете
Тільки 10 нагород?
Яке-ж буде там „жюрі“,
Щоби молодь і старі,
Молодиці та дівчата
Йшли вдоволені до хати?
Коли має правда бути
Ви повинні раз звернути
Всю увагу, що не кожна
Маска завсіди найкраща,
Коли в неї скрита — паща.
Тому ваш прихильник „Зиз“
Радить дати цього року
Премю не для всіх маркіз,
Гарних з фронту, мягких з боку,
А найкращим тим маскам,
Яким вже не треба — маски,
Бо з них кожний маска — сам
З божої й своєї ласки,
Бо у нього така пика,
Що як входить в яку з саль
Затихає аж музика
І німіє з дива баль...

О. О.

❁

ХИТРИЙ.

— Івасю, чи ти кинув до скриньки лист? А наліпив марку?

— Тату, я постояв трохи коло скриньки, ніхто не бачив і я вкинув без марки.

12 заповідей для учасників маскаради 12 лютого 1927.

1. Не дивуйтеся, що театр, література, преса дають маскараду: вони завсіди вбирали маски та здирали їх.

2. Ціль: ти платиш вступ, щоби мати приємність, ми маємо приємність, що ти платиш вступ.

3. Чи може бути краща гармонія, як тоді, коли одні всю ніч працюють ногами у користь тих, що весь день працюють головою?

4. Коли ти в масці, то можеш легко сказати правду іншим, коли без неї, то можеш її ще лекше почути.

5. Коли ти згіршений чиїмсь костюмом, піди за його прикладом: закрий собі лице маскою... із сорому.

6. Не здирай другому маски, бо може це єдиний раз у році, коли ця особа почувається с о б о ю.

7. Коли ти переодягнений, то бодай не здраджуй себе, з утіхи, що ти такий — гарний.

8. Не будь заздрісною, що інша має кращий костюм, бо може цей костюм є те єдине, що вона має найкращого.

9. Не тягни членів жюрі до буфету, щоб переконати їх, що твоя »симпатія« заслугує на нагороду; — вони повинні це бачити краще як ти, себто тверезими очима.

10. Жюрі на маскараді є так само суворе та справедливе, як ти звичайно супроти своїх ближніх: судить їх на підставі зовнішнього вигляду, а не на підставі якихнебудь духових прикмет та знайомости особи.

11. Вибач жюрі, коли воно помилиться при признанню нагород: — найважче об'єктивно оцінювати жінку, коли вона вся закрита або вся розкрита.

12. Коли ти вдивлений у красуню-маску, а не віриш своїм очам, не йди за прикладом невірного Томи аж так далеко, щоби тебе мусіли викинути із салі.

М. Р.

❁

ВИМІНА ДЕПЕШ.

— Деж ті 100 зл., о котрі я просив. Цілую ручки. Ваш син.

— У мене. Цілую тебе. Твій батько.

СОБАКА НА МІСТКУ.

Десь трапилось Рябкові добути добру кістку. Він взяв її в зуби і несе до дому через річку. Зійшов на кладку і вже був на середині, як глянув ненароком у воду і бачить, що якийсь кудлатий та рябий собака держить у зубах добренну кістку. Рябко пустив свою та до чужої у воду. Що за диво: нема ні кістки, ні собаки!

Рябко почав свою вже кісточку шукати, та ба! що в воду впало, те пропало!

БАЛЕВИЙ ОДЯГ.

На балю питає панночка свого дансера, чи гарна її суконка, яку купила на рати.

— Дуже гарна, але ви здається одягнули щойно першу рату?..

МОДА.

Мати йде з пятилітною донечкою молодим лісом і густими корчами й каже донечці, щоби трималась маминої суконки.

Коли так високо я ще не можу досягнути!

❁

З концертової естради.

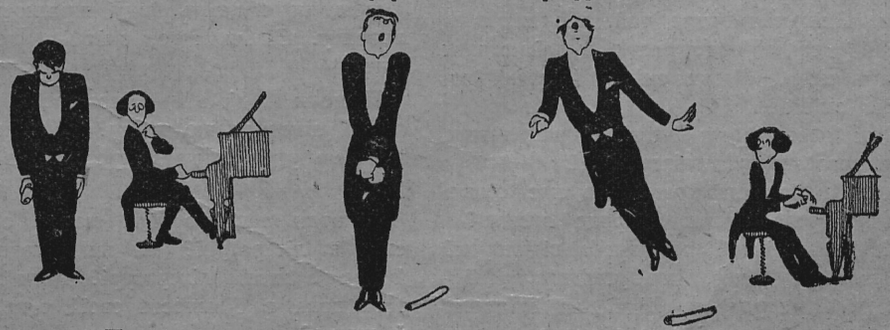

Покл'ін В захопленню За висока нота

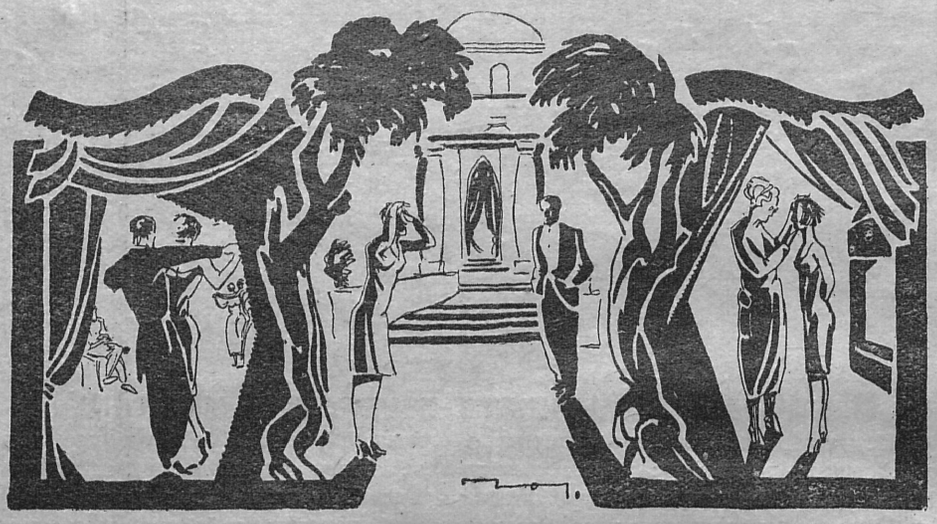

Танцювала гречна панна.

Танцювала на забаві гречна панна.
Танцювала в ясній салі о півночі.
Була гожа як у горах в лісі ланя,
А весела, як струмок, що з гір буркоче.

Трублять труби: жарт і сміх сплелись
[акордом, —
І спочинку тут не знає повний келих.
Вина! І пісні пеаном гордим,
А та-панна лине в танець як метелик.

Бо то бубни як забубнять, забубочуть,
Налетить на серце радість, буря полем:
Зажевріють, блиснуть блиском в панни очі
І летить вона у танець — колом, колом.

І танцює з нею хлопець без устанку.
Видно, видно, що він тайну в серцю криє.
Видно, видно, що він любить ту панянку
Та сказати їй не сміє, не посміє.

Але сталась гречній панні зла пригода:
Розплелись в таночку коси, волос феї;
Втікла панна ген зі салі до города,
Щоби хлопці не сміялися із неї.

В чорній пітьмі чеше косу панна гречна.
І тремтить, як лиш в саду десь крикне
[галка,
Бо в ночі в садку і страшно й небезпечно.
І спішить, бо вальса стратити одного
[жалко.

Та нараз? Ох, що за жах! Надходить
[леґінь,
Танцюрист, стидливий той її хлопчина:
— »Ах, ви тут? — Коса розплелась...
[впав десь гребінь...
І забилось в грудях серце, як пташина.

Хтось поміг шукати гребінь в пітьмі
[чорній,
Хтось шептав слова солодкі наче з казки,
Хтось поклявсь, що може смерть його
[пригорне,
Як вона не подарує щастя ласки.

Хтось признався, що кохає не від нині,
Що марніє мов на сонці в південь роси,
Хтось головку гладив ніжно тій дівчині
І розбурхав іще дуже її коси.

І вертала панна в салю так несміло —
З нею йшов гультай, той злодій від
[цілунків.
Билось серце, паленіло личко біле,
Була пяна гречна панна, гей без трунків.

А в півночі, як скінчились танці модні,
То шептала гречній панні добра мати:
»Доню моя! Ти нечесана сьогодні?
Ох, якеж ти дитя моє пелехате!

О. Бабій.

Т. ТЕДДІ.

Дещо про сміх в літературі.

„Наша Бесіда“ журнал для родин' який виходить під редакцією В. Островського у Варшаві, містить в останньому своїому числі дуже цікаву розвідку на тему сміху в літературі. Для переконання всіх тих „серіозних“ людей, які не цікавляться гумором ані чужим ані своїм, а які істнування одинокого українського сатиричного журналу на цілій кулі земській уважають злишною втратою гроша, ми дозволили собі витяти оцю цікаву статтю нашими редакторськими ножицями і передрукувати її без дозволу автора.

Що таке сміх? — Радість життя.

Сміється все, що молоде, здорове, повне сил і енергії. Людина сміється від щастя, почуття краси, насолоди життям, від тої роскоші, яку вона переживає в даний момент. Все, що приємно лоскоче по нервах людини, викликає в неї сміх. Сміхом вибухає той, хто переповнений енергією, здоровлям, в чиїх жилах кипить кров. Тільки смілий і дужий голосно сміється.

Чиж повинні ми вистерігатись такого здорового сміху в літературі?

А хіба не всміхаються до нас сонце, квіти, дерева й вся природа весною?

Не вже-ж і цей сміх треба відкинути?

Погляньте тепер на усмішку »Джіоконди« Леонарда да Вінчі, на малюнки Тіціяна, на створені ним обличчя, в яких від повноти здоровля, радости життя, здається, кожна жилка сміється. Хиба-ж не гарні ці малюнки?

Чиж не хочеться вам сміятися від Декамерона Боккачіо, Дон-Діхота Сервантеса, Руданського, Маковея, від комедій Шекспіра, Моліера, Островського, Винниченка та иншиx? Невже-ж все це безвартостеві твори, писані для розваги, і невже-ж в них не знайдете ви життевої мудрости?

А що сталося-б з талановитими творами Гоголя, якби відібрати від них той самий сміх? І чи не через свій гумор став популярним Чехів?

Ні, сміх у літературі також потрібний, як потрібний він в життю. Щож то за життя, коли в ньому немає ні одної радісної усмішки? І хто примириться з таким життям?

Сміх — це прикраса життя. Це й фарби, що надають йому виразности, кольориту. Більш того, сміх — це саме життя!

Пощо-ж тоді маємо повставати проти нього, нівечити цю красу? На мою думку це бувби злочин проти самої природи.

А коли так, то чиж маємо оминати сміх в літературі? Чи не замало його й так в нашій літературі? І чи не від того вона в більшости своїй така вбога й нудна?

Сміх — це складова частина нашого народу. Це, коли хочете — наша національна вдача. Пригадайте собі лише, як наш нарід любить ріжні жарти, веселощі й який він дотепний у свому сміхові.

Погляньте ще раз на малюнок Репіна »Запорожці« і скажіть, хіба-ж не сміх придає їм характерности й хіба не через той самий сміх малюнок цей і досі є одним з найкращих? Чим-же, як не сміхом запорожці виявили свою погорду до всякої небезпеки в життю, до смерти?

Вся біда в тому, що зараз ми не вміємо так сміятись, як сміялись колись запорожці; не маємо того сміху, від котрого тремтіли наші вороги. Не тому, що тепер ми споважніли, набралися якогось особливого досвіду, стали вельми мудрими. Ні, ми просто змізерніли. Життя нас скалічило, зробило хворими й ми перестали сміятися. А коли й сміємося, то цей сміх такий-же мізерний, дрібненький, як і ціле наше життя. Смішок, а не сміх. Той наш знаменитий сміх, від якого колись луна розлягалась далеко за межами України, ми втратили разом з нашою волею...

І коли перечитаєш сучасну українську літературу, відчуваєш тільки одно: брак здорового сміху. Дайте-ж його нашому народові, щоб він міг голосно засміятися сміхом переможця.

Жінки, образи, книжки.

»Товариство письменників і журналістів« до спілки з »Кооперативою Український Театр« не могло придумати кращих премій на Маскараду 12. лютого, як образи та книжки. Хто-ж як жінки, які мають їх дістати, вміють краще стирати порох з тих дорогоцінних, рідких предметів нашої культури?

Це раз. Є ще й другий аргумент. Між жінками, книжками та образами є стільки посвоячень! Жюрі, яке хоче видати справді Соломоновий присуд (себто щоби були ситі і вовчиці і кози), повинно весь час мати це на увазі. Для влекшення важкої умової праці членів жюрі піддаю їм кілька думок:

1. Жінка є як образ: — малюється, на те, щоби подобатись.
2. Жінка є як образ: — в рамах виглядає краще.
3. Жінка є як образ: — коли є по мистецьки намальована, важко на ній пізнатись.
4. Жінка є як образ: — найважше пізнатись на »модерних«.
5. Жінка є як образ: — лише старі переходять до музею.
6. Жінка є як образ: — спершу продається, а потім вішається, або спершу вішається, а потім продається.

Спільних рис з книжкою має ще більше. Наприклад:

1. Жінка є як книжка: — коли вже »скінчена« — видається.
2. Жінка є як книжка: — коли її кому позичити, рідко дістанеш її назад у такім самім стані.
3. Жінка є як книжка: — воліємо позичену, як куплену.
4. Жінка є як книжка: — як довго невидана, важко сказати, що вона варта.
5. Жінка є як книжка: — засипляють при ній лише старі.
6. Жінка є як книжка: — найбільший успіх має загальнодоступна.
7. Жінка є як книжка: — шкодить лише тому, хто забагато її студіює.
8. Жінка є як книжка: — коли дуже розумна, то важко її стравити.
9. Жінка є як книжка: — вчитись розуму може з неї тільки той, хто сам його має.

Або коротко одним реченням: Жінка є як книжка, бо може бути всякого розміру, ціни, зовнішнього вигляду та внутрішньої вартости.

Орест Ордан.

З нашого жіночого руху.

(Від нашого кореспондента, що ніколи не бреше).

Тернопіль є одним з найживіших наших центрів жіночого руху. Філія »Союзу Українок«, яка істнувала там цілий рік, стала цього року за тісною і поділилась на дві групи, щоби проявити більшу активність. Минулорічна голова філії пані Б. Б. рішила правильно, що коли могла бути головою рік, то може бути і другий і не дала себе скинути із свого становища, основавши ще одно товариство. Інші пані, що не розуміли цього, висловили взаїмно свій погляд непотрібно аж голосно і наслідок був такий, що дві пані з двох опозиційних товариств, дійсного »Союзу Українок« і його фронди ось-ось хотіли змити пляму на своїй чести виміною стрілів.

Тоді головна управа »Союзу Українок« у Львові виделегувала до Тернополя свої дві представниці, щоби як посередниці мирно полагодили конфлікт між войовничими сестрами. Не було це легко. Бо бувша голова тернопільської філії довго надумувалась, чи їй личить іти на переговори до льокалю, де зупинились обі делегатки, які могли там надшарпати зовсім свою опінію: — до готелю. Як може модерна жінка зустрічатись у готелю... з другою модерною жінкою?

На щастя, найшовся у Тернополі гостинний дім, який прийняв на конференцію мирового суду дві ворожі партії разом з посередничками-делегатками і... булоби все скінчилось як в американській фільмі: цілунком кохання, якби одна з мирових судниць не втратила рівноваги і не сказала одній з ображених пань правди в очі.

Мировий суд був скінчений. Делегатка дістане від одної з тернопільських дам судове візвання за образу чести. Це є єдиний спосіб, щоби діяльність тернопільських діячок вийшла нарешті на ширшу арену.

Тернопілець.

АВТЕНТИЧНЕ.

В каварні розбалакують політики про визначного достойника, якому ніби то помішалось в голові.

— Та що ви кажете! він мудрійший за нас усіх! Це одинока голова, що вміє думати!

— Ну, а чогож преса пише?

— Бо так треба... Я з ним балакав, так як от з вами.

— І не боялись?

— А чого мені боятись, я вмію з варятами говорити: Мало мав до діла в Центральнім Комітеті?...

В ТРАМВАЮ.

— Пане, ви мені все наступаєте на нагнітки.

— Ах, даруйте, я не знав, що ви їх маєте.

ЯСНО.

Мати: Ще раз тебе прошу, щоби ти не цілувалась на сходах з тими панами, що відпроваджують тебе до дому.

Донька: Ну, а деж?

В Бучачі кажуть:

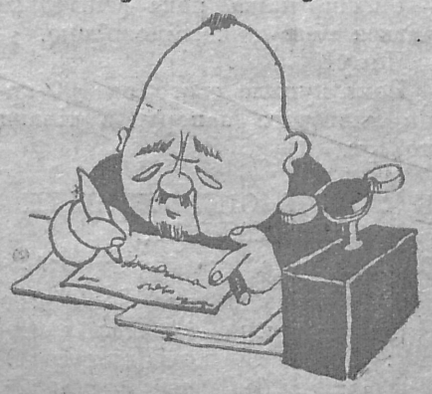

ЩО... що голова »Рідної Школи« в Бучачі другий рік не зарядив коляди на українські приватні школи тому, щоб при найблищих зборах члени товариства перетяжені монопольними оплатами не скинули його з головства.

ЩО... головний організатор повітового комітету УНДО в Бучачі не скликує політичних зборів тому, щоби не виринув у повіті який инший кандидат на посла крім нього.

ЩО... філія »Просвіти« в Бучачі під проводом голови всіх товариств не проявляє ніякої діяльности тому, що всяка дурничка вилазить боком, тимсамим йому не годить використувати безплатних підвод та запросин читалень.

ЩО... оба ревні (від: ревіти) директори »Праці« в Бучачі віддали за дорощу ціну роботу обстановки цеї кооперативи столяреві не Українцеві, знаному донощикові, не тому, щоби забезпечитись перед доносами, а тому, що Українці ставили нищу ціну; відомо, що тане мясо пси їдять.

ЩО... голова всіх товариств у Бучачі казав собі виплатити на кошта подорожі на свято ощадности у Львові з ощадности тільки 70 зол. замісць 40.

ЩО... місцевий парох і декан запросив на йорданське водосвячення латинську процесію не тому, щоби латинникам освятити воду, бо це їм і так не поможе, а тому, щоби спинити латинізацію Українців в Бучачі.

СЛІПИЙ.

— Я бідний сліпий калічка, поратуйте мене чим...

— Ви темні, не бачите?

— Ой темний, світа Божого не бачу...

— Ну, то маєте 10 сот. (дає 1 сот.).

— Ну, паночку!... таким сліпим я вже не е.

ПОБОЖНИЙ.

Михась будить батька, який заснув у церкві підчас проповіди.

— Татусю, татусю! вставайте, казане вже скінчилось!

Батько (збудився): — Скінчилось?... То налий свіжого...

ПІДОЗРІЛЕ.

— Знаєш, наша нова учителька видається мені дуже підозрілою.

— Чому?

— Вона купила сьогодня 100 аркушів листового паперу, а тільки 20 коверт.

ЯК МОЖНА ОЩАДЖУВАТИ НА ХАРЧАХ.

(Порадник для многочленних родин).

Пані Курочка зібрала коло себе своїх осмеро діточок і питає їх сердешно: »Хто з вас хоче дістати 10 сотиків і піти без вечері спати?« Всі діти радісно приняли цю пропозицію і мати виплатила їм совісно 80 сотиків Рано питає знову з веселою усмішкою свою малу громадку: »Хто з вас хоче дістати смачне снідання за 10 сотик в?« Зголодніла дітвора зложила поквапно до рук матери придбані вчера гроші.

РОЖІ НА ІМЕНИНИ.

Наречений: Що ти бажлаби, моя дорогенька, на свої імянини?

Вона: Китицю з тільки рож, скільки маю літ.

Наречаний заповив китицю з 22 рож, а огородник по відході молодого пана сказав свому помічникові: »Додай йому ще кілька рож це добрий гість«.

ПРИТОМНА.

Директор увійшов до бюра і застав, як машиністка, яка мала щось дуже пильного написати на машині, спокійно читає книжку.

— Це мусить бути дуже цікава книжка, коли ви не можете від неї відорватися навіть в урядових годинах?

— Так, пане директоре. У ній дуже цікаво змальовано, як один богатий і гарний директор женить ся зі своєю симпатичною машиністкою...

ПОГОДИЛИСЯ.

Чи ви чули, що поет Шибайло погодився зі своєю жінкою; він тепер їсть все, що вона зварить, а вона читає все, що він напише.

ТАКОЖ АНТЕСЕМІТ.

Жид адвокат: Хлопе, який ти дурний!

Дядько: Та певне, що дурний. Бо колиб ми, хлопи, були мудрі то тоді адвокати з голоду поздихалиб.

ПРИЧИНА ДОВГОГО ВІКУ.

— У нашім місті найстарший чоловік це коміняр Мітлишин.

— Е, не штука комінярові довго жити: вуджене мясо найдовше постоїть.

АГА.

— Я своєї доньки за вашого сина не дам, він ще за молодий. Нехай зачекає, аж більше розуму набереться.

— Ліпше, щоб він тепер женився, бо як набере розуму, то вашої доньки не схоче...

СИЛА ОЧЕЙ.

— Чи ти завважив, що льви аж корчаться, коли усмиряч гляне на них бистрим поглядом?

— Так само і я корчусь, коли гляне на мене жінка...

І ТАК ЗЛЕ — І ТАК НЕ ДОБРЕ.

— Бо то знаєте, коли дівчина не вийде замуж, буде мати звихнене життя.

— А коли вийде?...

— То будуть звихнені два життя.

НЕДОГАДЛИВА.

До одної нафтової, панночки коло Надвірної залицявся один адвокат і післав її перед Різдвом на »коляду« в клітці папугая. За два дні приїхав і питає, чи подобався її папугай.

— Росіл був добрий — каже вона — але мясо було трохи за тверде.

В СУДІ.

Предсідник до свідка: Ви жили з обвиненим кілька літ як жінка з мужом?

Свідок: О ні, далеко ліпше!

Почтова скринька



Редакція »Зиза« розписує оцим конкурс на провінціональне »Кажуть«. Шановних прихильників нашого журналу просимо ласкаво надсилати нам до використання новини з наших міст, містечок і повітів Галичини та Волині. Дописи, інформації, а також »кажуть« будуть негайно використані. Співробітники, які частійше, або постійно будуть інформувати нас про життя-буття у своїх містинах, діставатимуть безплатно наш журнал, а також гонорарі в книжках усіх новійших видань, які появляться на книгарському ринку. Тому просимо ласкаво всіх читачів та прихильників нашого журналу в краю і поза краєм сущих, головно шановних громадян в Станиславові, Тернополі, Перемишлі, Коломиї, Стрию, Самборі, Бережанах, Золочеві, Чорткові, Бучачі — а також на Волині та Холмщині: в Луцьку, Володимирі Вол., Рівному, Дубні, Кремінці, Холмі і других — щоби все те цікаве, що діється і твориться в них, негайно записували і нам до використання надсилали.

ІСПИТ.

— Ви хочете стати актором. Перед тим мусите піддатися пробі, чи маєте талант«.

— В такім разі прошу о зачет.

ЖІНКИ!

Передплачуйте і поширяйте між своїми товаришками і знакомими двотижневик

„ЖІНОЧУ ДОЛЮ“

»**Жіноча Доля**« містить ріжні цікаві оповідання, вірші, статті і т. д.

»**Жіноча Доля**« має сторінку для молоді і діток.

»**Жіноча Доля**« має цікавий американсько-канад. відділ. Старий і молодий знайдуть там розвагу і пораду.

Купуйте **Календар-Альманах** »Ж. Д.«!

Адреса: Коломия, ул. Нова ч. 1. — Kołomyja, Poland East Galizia.

Передплата на рік лише 9 зл., півріч 4.50 зл., кварт. 2.40 зл., місячно 80 гр.

Одинокий і найстарший на Західних Землях України ілюстрований двотижневик літератури, науки, мистецтва й суспільного життя

„НАША БЕСІДА“

під редакцією Володимира Островського.

ПЕРЕДПЛАТА НА 1927 Р.:

В краю: на рік 15 зол., на півроку 8 зол., на 3 міс. 4 зол. — За кордон: на рік 3 дол., на півроку 1 дол. 50 цен.

Редакція й Адміністрація:

„Nasza Besida“. Warszawa, Długa 50. Nr. 47.

Konto w P. K. O. — Nr. 8818.

Жадайте оказових чисел!

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., чвертьрічна 3.50 зол., Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.

Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редагує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Осип Боднарович.**

З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Оплата pocztowa ryczałtem.
Рік IV. Ч. 4.

Львів, 15. лютого 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ЗИЗИ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ім. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

На концерті Любки Колесівної

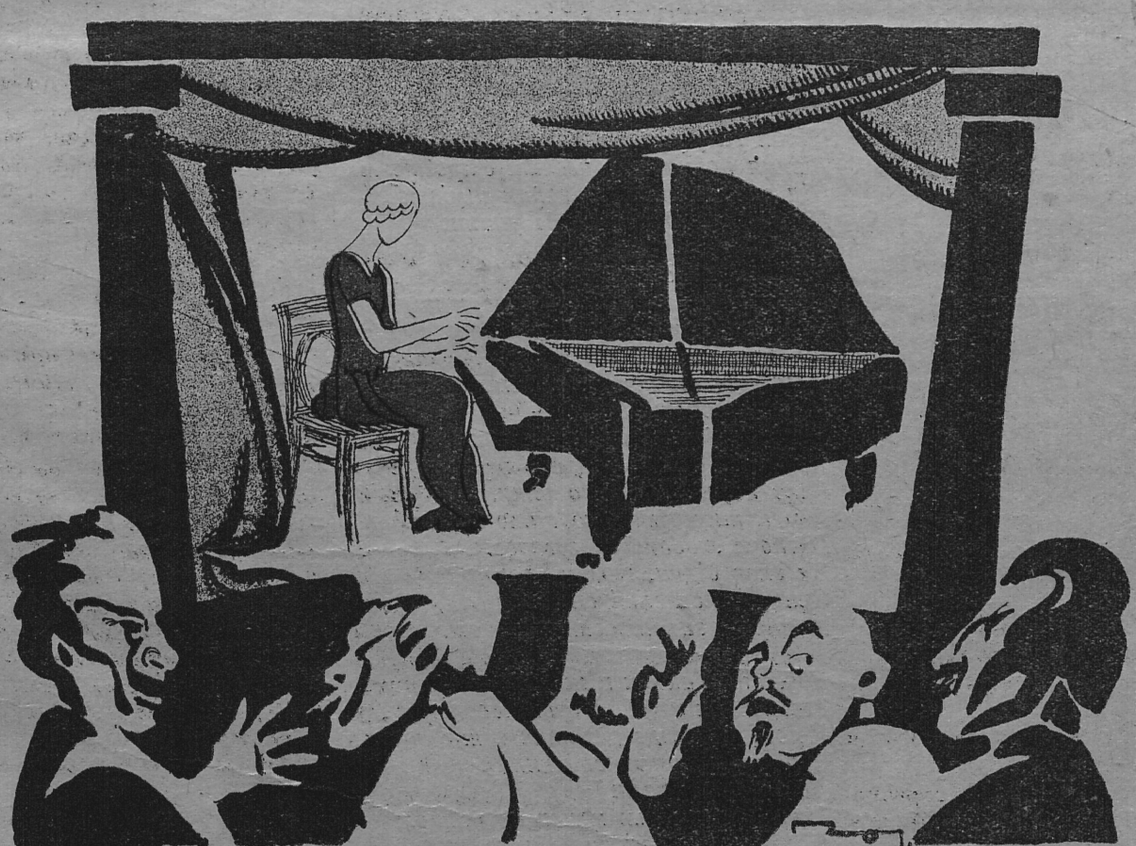

Наші політики: „Шкода що вона не хлопець, так як Падеревський! Моглаби нам виграти Україну“...

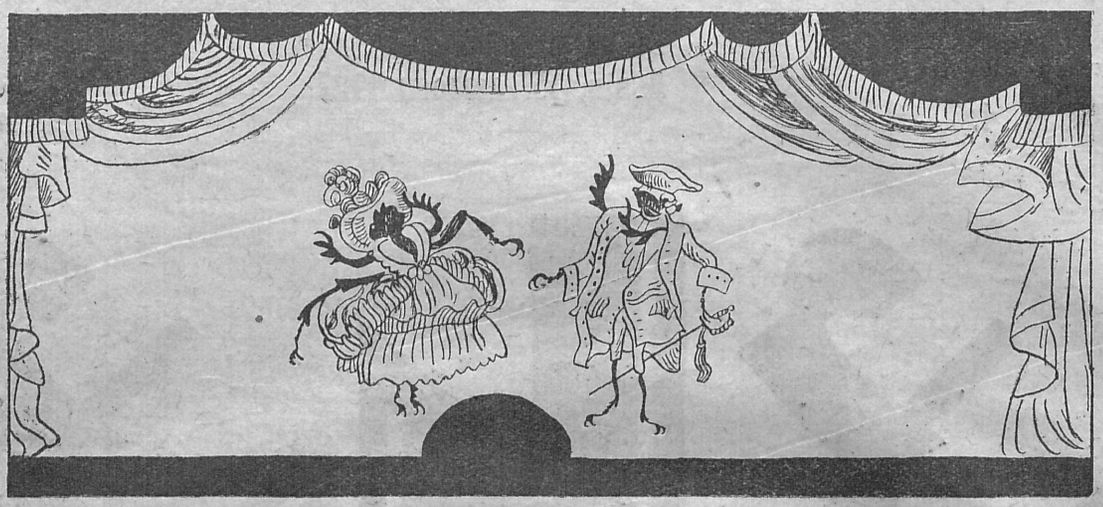

Кінчилась Маскарада

Маски ходять, маски бродять
Маски там і маски тут
Маски дивну тугу родять
Хто вгадає, що за люд...

Р. Купчинський.

Кінчилась Маскарада
І хоч було на салі ще так глітно
То на душі робилося маркітно,
Бо всім стояв як на весіллю
Перед очима вид спянілого похмілля,
Дурман недіспаної ночі.
Маски розкрили і лице і очі.
Розкрити мусіли, хоч жаль.
Finita la comedia! Скінчився баль...
Лиш дехто ще видержує у ролі.
Щоби забути про життя про болі —
Дівиця повна літ невинні строїть мінки
Під згук музик, під запах шмінки
Коханням хоче ще себе упити
І дурить дальше тих
Що дались обдурити.
„Ха, ха! — сміється гістерично —
Пустіть мене, дивіться ранок вже...
Як дуже поетично“...
Там десь клянеться „Магараджа“
Що у хороми заведе —
В екстазі горнесь до невісти,
Хоч знає сам, що жить не має де
І що не має вже що їсти.
А у кутку дівчатко тихо мрійно
Шепоче любощі з „гузаром“
Не знає бідна, що „гузар“
Старий погаслий самовар
И даром захоплюється чаром.

Дурман! Так як в життю.
Так як в політиці була часами:
Хтось нас веде десятки літ
Своїми крутими стежками
До щастя брами
Ми йдем за ним немов за татом
Потім показуесь що він давно
Вже був варятом.
И коли скінчилась Маскарада
Ми кричимо всі: зрада!

Ілярiон.

З поза маскарадних куліс.

Страшенно люблю маскараду; це одинока товариська забава, про яку знаємо заздалегідь, що гості приходять у масках і хотять бути чимсь іншим, ніж є у дійсности. І забава справедлива, — бо за це стягають з нас гроші.

Українська маскарада є завсіди веселійша, як усі венеціянські та паріські. На тамтих люди не пізнають себе тому, що закрили собі голову, на нашій не пізнають себе щойно тоді, коли залили собі голову.

Маскарада »Т-ва Письменників і Журналістів« була виїмковим явищем. На ній деякі наші політики появились уперше без маски, а публіцисти ворожих партій уперше не здирали собі масок.

Ех! хто не ходить на балі, не знає як важко українському публіцистові вдягати на себе позичену частину чорного одягу! Недурно чорний одяг є ознакою жалоби!

Хто ніколи не належав до маскарадного жюрі, не знає, як важко нагодувати 11 кусниками 200 дам, з яких кожна вважає себе гарнійшою від усіх інших, тому, що є закритою.

Важко оборонитись перед закидами власної жінки, коли вона не дістала нагороди. Та ще важше оборонитись перед закидами всіх присутних, коли вона дістала нагороду.

*

Перша нагороджена маска стоїть перед 11 преміями і має право вибору. Вагається на мить між килимами, образами, книжками і як особа »великого жесту« вибирає різьбу Коверка: жіноче повне погруддя. Людська злоба є безмежна і хтось пояснює:

— Кожний бере те, що йому бракує...

І моя жінка, як усі інші, злакомилась на щось позитивне: на килим. Кажу їй: »А ти знаєш, що такий образ Холодного, або Ковжуна може колись висіти в музею«. А вона: »А над ліжком повинен висіти найсамперед килим, а потім образ«.

Знов інша маска, яка, як злобні кажуть, дістала премію радше за відкриту частину своєї особи, як закриту, воліла кусник »crêpe de chine«, ніж образи або книжки. Мій сусід дивується, чому вона не вибрала образу Холодного. Та це ясне: жінка так декольтована, не могла брати ще щогось холодного...

Панночка, яка має до вибору між ґрафіками Лісовського і творами Винниченка, зупиняється на цих останніх. Теж ясне: дівчата завсіди воліють річи порноґрафічні, ніж ґрафічні.

*

Багато гостей було заінтриґованих, чому премії одержали саме такі маски, а не інші. Для передплатників »Зиза« подаємо таке довірочне пояснення:

1. »Танцюючий буфет«: — ми, Українці, завсіди відчуваємо найсильнійше красу на вид буфету. 2. »Червона Калина«: — ми народ співучий і.. военний. 3. »Півхлопець, півдівчина«: — ми люди модерні і любимо жінку лише на половину. 4. »Береза«: — ми люди плаксиві і легко гнемось до долу. 5. »Мітла«: — ми сильно відчуваємо потребу такого іструменту. 6. »Пава«: — ми люди скромні. 7. »Шишка«: — страшно любимо жінки, що самі падають. 8. »Волічка«: — жінка, що робить паньчохи є щораз більшою рідкістю. 9. »Шкільна таблиця«: — число неграмотних у нас ще досить велике. 10. »Веселка«: — це є необхідний атрибут нашої літератури та політики. 11. »Палітра«: — ми любимо вічно все перемальовувати на іншу фарбу.

Але всі знають, що більшість масок була покривджена Нпр. »Термометр« увесь час страшенно йшов у гору; »Українська книжка« мала прегарні боки; »Пані із сіткою« давно вже не зловила стільки метеликів; »Доляровий млин« молов як млин жіночий, а крутився як український банк за долярами; »Суниця« не потрібувала ні цукру ні сметани; »Гніздо ластівки« ніколи не було зроблене з такого ніжного матеріялу; »Шахівниця« представляла одну з найкращих партій; »Чортик« не спокушував нікого до гріха.

*

Не одурюйтесь, але таки поправді: маскарада притягає стільки осіб, тому, що нагадує своєю свободою та ріжнобарвністю — базар. Вона притягала би ще більше народу, якби маски завісили собі напис, який читаємо на будках з печивом: »доторкнене вважається купленим«.

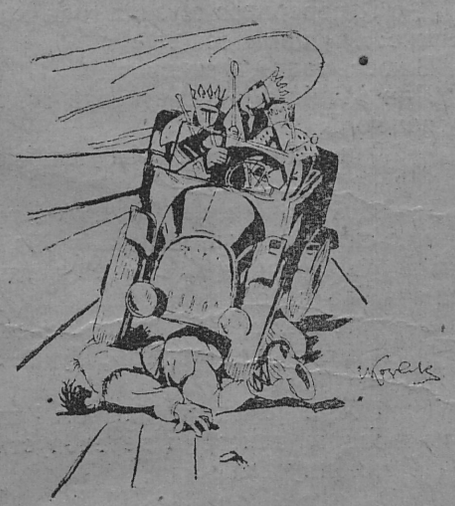

Не дивуюся деяким дамам, які не йдуть на баль, коли не мають нової сукні. Деякі жінки живуть тим, що вічно одягаються, так само, як деякі інші живуть тим, що вічно роздягаються.

Найбільшу жертву принесла для буфету жінка мого товариша, яка вислала свого мужа на лови, щоби вбив дичину. Він привіз для буфету козла, а жінка дістала — роги.

На маскараді зїли тисячі „канапок". Цей факт насунув мені таку глибоку рефлексію:

Великою траґедією жінки є, коли муж пропадає за канапками, — та багато більшою траґедією мужа є, коли жінка пропадає за канапами.

Орест Ордон.

З „Маскарадних Вістей".

Згідно з европейськими звичаями початок маскаради був назначений на 9 год. вечером; в 10-ій почали сходитись гості, в 11-ій дехто з комітетових, в 12-ій — музика.

Галактіона Чіпку, що виступив під маскою Романа Купчинського не хотіли пустити на салю.

Баль зачався під щасливою звіздою, а властиво під щасливою „Веселкою", тільки що веселка звичайно показує на дощ, а вона показувала на сухо.

Одним з більших чудес було те, що укр. „Книжка" яка ніде не попадає, попала на маскараду.

Маска „Астрольоґ" призналася що не ходила оглядати звізд, бо не була у буфеті.

Кількох присутних директорів банку кинулись на „Млин доляровий".

Конкуренцію офіціяльному буфетові старався робити „Танцюючий буфет", але він на наші відносини був за дорогий.

Заслугою наших письменників було те, що на салю спровадили „Живу таблицю", на якій недосвічені робітники пера могли вчитись ставити перші кроки в азбуці.

Маску „Породову асистентку" візвав до наглої помочі український політик, що довший час не може породити своєї політичної концепції.

В послідній хвилі появився на балевій салі „Отець Капуцин" і подавав свої практичні ради кавалерам.



Др. Бачинський

ЩИРІСТЬ.

— Пес — це дуже інтеліґентне сотворіння. Буває, що пес деколи мудрійший від свого пана.

— Так, так, я сам мав раз такого пса.



о. прал. Куницький

ОБМАНЕЦЬ.

— То ви хочете віддати свою доньку за того драба? А ви знаєте, що він сидів чотири роки в криміналі?

— Так? А то обманець! Мені казав, що сидів лиш два роки.



Др. Кость Левицький

НАШІ ДІТИ.

Івась: Марусю, ану забавмося в тата і маму.

Маруся: Добре! зачинай!

Івась: Ах, ти малпо, і по що я женився!

Незабутня „Маланка".

— Хочете побачити український карнавал на провінції?... — запитував мене знайомий професор потягаючи за ґузик маринаринарки і дивлячись розсміяно мені в очі. — Ідьте зі мною!

— А де? — нерішучо запитав я.

— До Стрия. Українське місто, дівчата хоч обіймай і цілуй, цукор один!

Я отягався, надумувався, врешті решт розвів раменами і пристав. — Хай там, проведу Маланку в місті, де масло славне і дівчата як масло...

Поїхали. Вже у залізничому ваґоні цікавість простягнула надімною свої барвисті крила.

— Пане кондукторе, на котру годину будемо в С.? — питаю в нетерплячці.

— Не знаю, — відповів чемно кондуктор, — я не ратуш, побачите впрочім на двірцевім годиннику в С.

— Ага...

— — — — — — — — — —

Приїхали, заїхали, висіли, заплатили вступ... і заняли місця. Я сам зайняв місце, під стіною на салі.

Стою, а душа, очі, серце, печінка так і радіються. Кругом українська публика, весела, байдужна. Сама сметанка, так і проситься масло робити.

— Слуґа пана доктора, як нам міло...

— Моє ушанованє...

А з боку:

— Геню, відзіш те джефчинкі? Шлічни кавалек...

Забаву відкриває святочною промовою д-р Г.

Д-р Г. перериває, музика грає розкішне: „пущами сєн"...

Блюєс, танґо, фокстрот...

Пан Моріц гєсте Мєчислав гуляє з панею Х.

— Пане докторе, ви за глибоко коліно вставляєте...

— Що?... ausgeschlossen... Моє коліно в сам раз. Пані знають, у Відні, як я був, то доперва коліна вставляють. То є комільфо...

— Пане докторе, може дивляться...

— А ми ся не дивимо. „Цудний" пані має бюст...

Пані Х. з „цудним" бюстом і ще „цуднійшим" дансером перекочується в глибину салі.

Українська Маланка.

Дівчата як калиновий цвіт, хлопці як свічки шабасові. Між студентством неначеб хто пишний вінок цибулі розсипав.

Геня, Мундзьо, Шая, Остап, Юрко, Микола...

І знову:

Герш, Богдан, Юзеф...

Гуляє сала. Споглядаєш, а тобі так і в очах двоїться. Розкіш.

На очі насувається пан Геньо з п. У. Держить свою даму в обіймах в рожеве ушко шепоче:

— Пані у вас можна залюбитися від першого погляду...

Напів прижмурені очі, дотепний усміх пробігає з очий, біжить всім личком і заддержується на устах..,

— Ех ви, вмієте тільки комплименти...

— І любити вмію...

Погляд расової, розпеченої як нахабне палестинське сонце кокетерії... і поетичне закінчення:

— Ми жиди любити вміємо!...

— Краще як наші?

— Краще, ми відомо... любимо... без кінця...

— — — — — — — — — —

в черлєстоні



ґен. секрет. Целевич

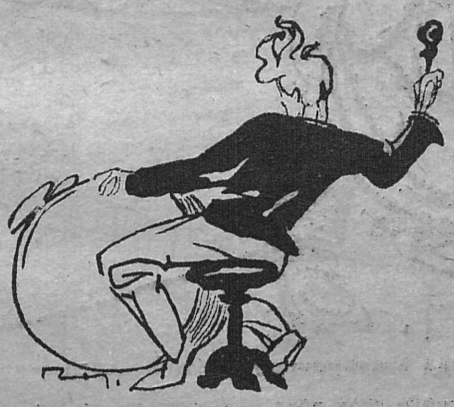

Диктатор Паліїв

ДОБРИЙ ВИХІД.

— Маю пеха! Перший чоловік, якого я приєднав до асекурації на 10.000 доларів, помер за 2 тижні по обезпеченню.

— Щож тепер зробиш?

— Я заручився з вдовою по нім.

Забава продовжувалась... Розливна, переливна... І я бавився. До білого ранку простояв під стіною і реготався німо до себе і зі себе.

Від буфету заносило спіртом, хріном і питомим запахом бочілки з якої щойно виточено пиво.

Хтось в другому кінці салі співав барітоновим сольом:

— Чи пані мєшка сама...

А кругом мчались в заворотному тамку пари.

Пан Герш, — вибачте: Генрик,— приговнувши в танку п. С. розгортав ще дальше її декольт.

— Можна поцілувати?...

— Пане, але !...

— Ох, ох... цудовнє...

— — — — — — — — —

Що було далі не тямлю. Не знаю як і коли опинився я у Львові.

Знаю тільки, що була якась, десь Маланка...

Але де?

Певне це було на „Пурім-балю“ в „Яд Харузім“ у Львові?...

Chat noir.

Що я кому завдячую.

Спонука: В ювилейному році Франка появилося богато ревеляцій про те, що хто завдячує Франкові, по ювилею Стефаника написав сам ювилят що він кому завдячує.

Здавна кортіло мене написати на цю тему, ще як у »Ділі« появилися ревеляції д-ра М. Західного, як то Франко посилав його до ґімназії. Читаючи їх, кожний мав сльози в очах на згадку, що той бідний, запрацьований і переслідуваний Франко все таки знаходив у собі час і охоту писати вірші, які колись мали послужити на рекляму адвокатської канцелярії.

Другою з черги спонукою до написання нинішнього фейлетону були спомини д ра К. Студинського про те, як він став учеником Франка.

Що правда, то не гріх...

Але найважнішим товчком послужив мені таки найновіший твір Стефаника п. з. »Серце«, друкований у »Гром. Голосі«.

В ньому є теж про Франка, як то Франко зробив Стефаника своїм ґенеральним спадкоємцем, покривдивши в тестаменті інші свої діти: Лепкого, Олеся, Пачовського чи Філянського.

Si magna cum parva comparare licet, — порівнаю до великих себе, раба божого.

Що я завдячую? Кому завдачую?

Моїм родичам, що привели мене на світ.

Моїй учительці, Валєрії Мотовило, що навчила мене писати »літери і пумера«.

Моєму вчителеві від літератури, Ксенофонтові Затичці, всі правописні помилки, яких не можу до нині визбутися.

Шевченко (Тарас Григорієвич ур. 1814, пом. 1861) навчив мене скромности при величезній славі і популярности.

Іван Франко вчив мене ловити рибу. Прочитавши в споминах Дашинського, як то Франко ловив пструги руками, я й с бі почав так само робити і не зловив досі ні одного.

Богдан Лепкий, дав мені нагоду пізнати укр. письменника, який частіше ганить себе як других а хвалить других, а не себе.

Василеві Стефаникові завдячую найгіршу промову в своїому житті, яку я виголосив на його ювилею.

Чи ж не досить, Ш Читачі, цих прикладів на доказ цього, що я небуденна поява?!...

Коли ні то ще Вам два докину.

Українським дипльоматам завдячую свій хист до ловецтва, бо навчили мене стріляти. Тільки що вони стріляли бики, а я заяці.

Вкінці редакторові »Зиза« завдячує те, що всі кепські і нецензурні фейлетони, які не йдуть до »Діла«, поміщує в своїому шановному орґані, який може тому так кепсько стоїть. *Галактіон Чіпка.*

З жіночого руху

На днях відбулась в Тернополі розправа членицъ „Союза Українок“ за обиду чести. (З газет).

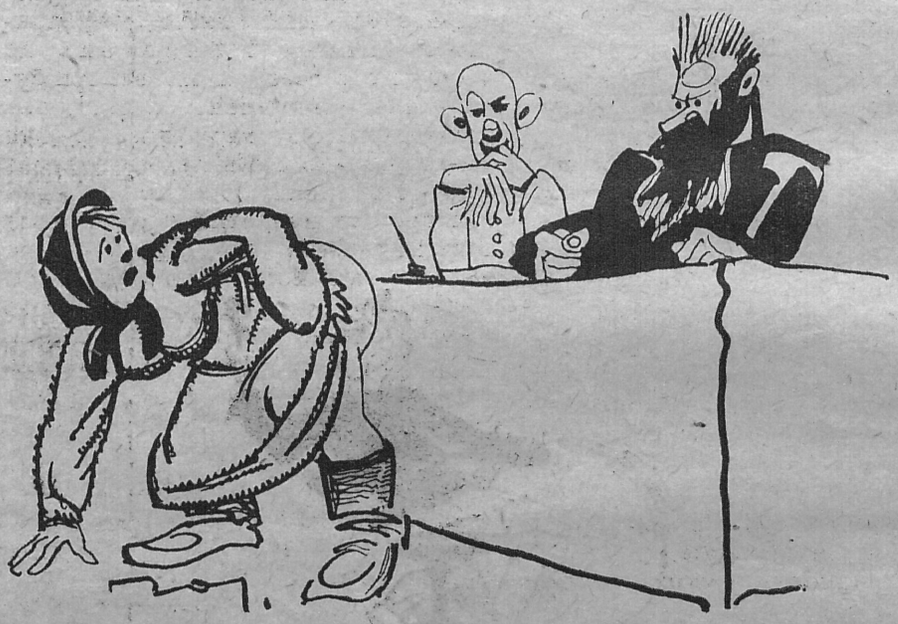

Жінка з найнищою освітою перед судом

— Прошу ясного суду вона мені сказала ось як...



Жінка з найвищою освітою перед судом

— Пане суддя! Вона мені сказала...

З чужого гумору.

Нормандські прислів'я.

Хочеш бути щасливим один день: напийся. Хочеш бути щасливим три дні: ожени ся. Хочеш бути щасливим вісім день: заколи кабана. Хочеш бути щасливим ціле життя: зробися пастором.

*

— Справедливий грішить сім разів денно — сказав один єзуїта.

— Дорогий отче — відповіла певна добродійка — мало вже є таких справедливих...

*

Дві жінки розмовляють поміж собою про приязнь і любов. Одна з них каже:

— Приязнь це тільки на день.

— Ах, правда! — зітхнула друга.

*

Один учений пояснює певній пані деякі метафізичні явища. Між иншими питає її:

— Як наприклад представляєте ви собі розуміння любови в просторі?

Запитана легко вдарила себе по коліні і відповіла:

— Ну, наприклад, у гамакові...

Учений вже більше не питав.

*

Приятелі закидували певному письменникові, що він надто гониться за популярністю.

— Признаюся — відповів той — що волію соте видання своїх творів, чим сту річницю.

*

Одна зизовата пані питає редактора »Зиза«, як йдуть його справи.

— Так, як пані бачуть... — відповів той.

Передав маркіз Пістолеті.



СПРОБУЙ.

— Як не позичиш мені 10 долярів, то я хіба збожеволію і пійду на Кульпарків.

— А ти думаєш, що в Кульпаркові тобі хто позичить:

АГА.

Пан меценас, дуже богатий патріот, але скупий громадянин, оповідає, що у нього був д-р Видинський, про котрого говорять, що йому в голові дещо помішалося.

— Знаєте, був у мене д-р Видинський і спершу говорив цілком до речи; не виглядало що він хорий. Але при кінці попросив, щоб я йому позичив 10 долярів. І аж тоді я пізнав, що йому щось бракує!

УСПІХИ ЖЕНЯЧКИ.

— Пять літ ми жонаті. Я вилисів, маю повно довгів і гостець починає докучати — а ти, коли ми побралися, мала 25 літ, тепер маєш девятнацять.

ПЕРЕД ЦІППЕРОМ.

— Такі гарні брилянти, мій коханий, що аж очі болять дивитись.

— То ходімо дальше!

ТАКІ ЧАСИ.

На засіданню »Союза Українок« ухвалено одноголосно на пропозицію одної жінки з вищою освітою, що всі мужі мають переймати назвиська своїх жінок.

Першого зголошено до воєвідства інжінера Льва, бувшого Ш. Паровича.

ДИПЛЬОМАТИЧНО.

— Як поводиться вашій своячці?

— Дякую, добре. Старіється з кождим днем, але з кождим роком чим раз молодша.

ЧИ ЗАВИСТЬ.

Муж вернув по кількадневній подорожі домів і став цілувати жінку, коли це побачив пес, почав брехати. Жінка каже: »Який той пес заздрісний; як побачить, що мене хто цілує, починає брехати«.

За хвилю прийшла сусідка і жалувалася, що останніми днями чомусь то пес так дуже брехав.

СУМНІВ.

Брат до сварливої сестри: Не знаю, чи ти дістанешся до неба по смерти.

Сестра: Чому?

Брат: Бо там мусілиби завдати собі богато труду, заки зробилиб із тебе ангела.

ВАЖКО.

— Ти сам чистиш собі черевики? Таж маєш дві служниці...

— Знаєш, одна до цього за ніжна, а друга незручна!

Кажуть...



Що... читачі »Діла« нарікають на д-ра І. Курівця, чому у свому фейлетоні не подав точнійше, скільки саме разів він присідав »з причини хороби шлунка« по дорозі, якою йшов 5 чи 6 км. до Словінців з порученням.

Що... хор Котка не день за днем, але до смерти свого диріґента буде співати одні й ті самі пісоньки без зміни, бо інакше мігби знудитись.

Що... виділ Філії Просвіти в Рогатині запросить на свої найблищі збори ще більше »гостей«, що унеможливлювалиби наради.

Що... Виділ філії Просвіти в Рогатині вирішив дати гідний початунок своїм симпатичним членам, а несимпатичним довголітним членам вирішив уможливити участь в зборах тільки через радіо.

Що... із забави в Польському Домі в Грималові повикидали всіх Українців за те, що надто обильно заливали »кохаймися« ..

Що... д р Б. в Монастириськах орґанізує »боюфку« для поборювання аґітації хлібоїдів, та що на основі доброї опінії місцевої влади дістав у тій ціли право на ношення револьверу...

Що...українська інтеліґенція в Монастириськах розвинула горячкову діяльність, а доказом цього є те, що на »ялинці« уладженій в неділю дня 6. лютого ц. р. в Народнім Домі було аж півтретя інтеліґента...

Що... вкінці бурштинські патріоти довідались, що теперішня польська школа в Бурштині є на підставі рішень влади утраквістична та що остаточно вже почали думати, якби то право добути...

Що... бурштинський парох і катехит вже почав в означенім часі правити Службу Божу тому, щоби українські діти не потребували ходити до костела...

Що... канцелярія д-ра Срібного в Бурштині не може помістити великого здвигу клієнтів, котрі оцінюючи його велику орґанізаційну працю в повіті горнуться так всі до нього...

ЩО... навіть в Кракові мають відбутись заходом всіх укр. товариств ще в цім карнавалі перші »Великі вечерниці«, але щойно в квітні, або в маю.

ЩО... в Кракові є аж шість українських товариств, але ні одно не має домівки, тому всі урядують під церквою.

ЩО... перші заг. збори Укр. Корпорантів в Кракові, на яких було дуже велике число добрих бесідників, тревали аж 1606 секунд.

ЩО... укр. корпоранти ухвалили вспільно з польськими провадити борбу проти підвижки монополів, аж до повної безпритомности.

ЩО... голова »Просвіти« в Кракові вже уступив і виїхав до Закопаного не з причини недуги, тільки з приводу обиди 50 студентів і стільки пань.

ЩО... на зборах Студ. Громади в Кракові, в справі зміни статута, було двох студентів зі статутової комісії, оден член виділу, оден суду чести і оден член надзвичайний, а за те на зборах, що робити з грішми, які мають одержати з каси універ., було більше як 300 членів, 15 виділових, скарбники, провірочна комісія і т. д.

ТАКОЖ ТАРИФА.

Провінціональний адвокат одержавши на товариських сходинах »Союза Адвокатів« у Львові порцію теплих голубців зложену із трьох мікроскопійних штук за 1 золотого знайшовся в дуже великім клопоті, бо не знав чи Львовянки кулять собі із нього чи може голубці у Львові так нагло подорожіли. З клопоту вирятував його постороннний ґість, який пояснив провінціональному адвокатові, що в продажі голубців (варених і то з капусти) держаться строго адвокатської тарифи, яка обовязує у Львові.

ВІДПОВІДЬ.

Жебрак: Прошу мені дати що зїсти.

Пані: Зачекайте хвилинку, зараз прийде мій муж.

Жебрак: Дякую, я не людоїд.

ДІЛА І СЛОВА.

Старий політик каже до студента:

— У вас тільки богато слів, а нам треба діл: слова не числяться!..

— Хібаж ви ніколи не надавали депеші?

АМАТОР МУЗИКИ.

— Пан радник, бачу, люблять музику?

— Так, бо дуже приємно підчас концерту поговорити собі...

ЧОМУ МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ МАЄ ТІЛЬКИ 28 ДНІВ.

Це було давно, дуже давно, ще тоді як жінки носили довгі сукні і довге волосся. Одного разу приїхали січень і березень до лютого в гості. А що всі три були членами астральної Бесіди, так сейчас засіли до карт. Ґрають вони вже довгенько і ось лютий програв один свій день до січня; ґрають дальше і знову лютий програв один день до березня. Остало йому тільки 28 днів, а в його товаришів по 31. Тепер що року їздить лютий до січня і березня, щоби відіґрати програні дні, але це йому не вдається. І коли він програє, сердиться і тоді бувають найсильніщі морози.

ВСІ БРЕХУНИ.

Один місійний проповідник сказав до своїх слухачів: „Завтра буду вам говорити про брехню і брехунів. Але вперед прочитайте собі дома сімнайцяту главу зі св. Марка“. Слідуючої днини перед наукою питає проповідник: „Кілько вас прочитало вказану главу?“. Піднеслося в гору звиш 80 рук. Тоді загремів на них проповідник: „Ви є ті, про яких я мав говорити. Нема у св. Марка сімнайцятої глави“.

ПЕРЕХИТРИВ.

Ішов писар улицею, а на ньому ніштенькі чобітки — звичайно, як писар. А перед тим ішов дощик. Підгрязнило і стали на вулиці калюжі — звичайно, як то буває скрізь по селах. От дійшов писар до калюжі тай став. Боїться далі йти, щоб не поваляти чобіток. Аж надходить мужик.

— Возьми — ґукає писар — мене, перенеси!

Не хотілось сердезі, та треба — свій писар. Узяв він його за спину тай несе. Серед калюжі писар каже:

— Ну, нехай знову виберуть мене писарем, то я тобі не забуду...

— А хіба ви тепер не писар?

— Та ні. Нині скинули мене...

— Ну, нехайже я бодай донесу тебе до берега! — тай бульк його в калюжу.

ЗЛИШНЕ.

Суддя до свідка: Заки ви зложите присягу, то я мушу вас поучити про її значіння...

Свідок: Злишно, пане суддя! Я не знаю, бо я вже раз сидів за присягу.

ПОТІХА.

— Якжеж, Івасю? Учитель з тебе вдоволений?

— Навіть дуже. Казав вчера, що мігби школу замкнути, якби всі учінки такі були, як я.

ВИМОВИЛАСЬ.

— Ваш малий братчик бачив, як я вас цілував. Шоб йому дати, аби він про це замовчав?

— Звичайно дістає він за те 5 зл.

—о—

ПЕВНА.

Жінка: Ти вже знову до Атляса! Памятай, що за тиждень треба платити електрику.

Муж: О, до неї пори то я ще верну.

З НАШОЇ ПРЕСИ.

Наша преса знана із того, що вміє полемізувати і любить т. зв. тонкість. На днях почала »Воля Народа« чемну виміну гадок з »Новим Часом«, поручаючись при цім ласкавій памяті поліції.

ПО ДОМАШНІЙ СУПЕРЕЧЦІ.

— Тепер певно поїдеш до своєї мами?

— Ні, я не така старомодна! Іду до »Гостинниці« і пішлю тобі готелевий рахунок.

КОРОТКОЗОРА.

— Я стрінув вчера твою жінку, але вона мене не запримітила.

— Так, згадувала мені про це.

В ШКОЛІ.

— Що то є вітер?

— Вітер, вітер... то є такий воздух!

— Який воздух?

— Що спішиться!

ХИТРИЙ.

Суддя до старшої панн чки, яку обвинено о крадіж:

— То ви перечете, що крали в склепі?

— Я не крала..

— Алеж опис особи цілком згоджується: молода, стрункa, гарне личко...

— (скромно) То може таки я була?

ДОБРІ ГОСТІ.

— Марися знайшла срібну ложоч ку на сходах.

— То певно хтось із наших гостей мав діраву кишеню.

ПОСЕРЕДНИК.

— Тут маєте добродію, ясну і велику комнату, а до того ще й гарний вид...

— Якто, так вікно виходить на подвіря?

— Але при тамтім вікні пересиджує звичайно дуже гарна панночка!

ТЯЖКА ПРАЦЯ.

— Чи праця різьбаря тяжка?

— Ні — каже різьбар — вистарчить камінь взяти в руки і долото та обтесати те, що непотрібне.

ДЕПЕША.

Торговець безрог депешує жінці:

— »Приїду завтра рано, вечірний поїзд безрог не приймає«.

ВИХОПИВСЯ.

В ґімназії дзвонить телефон. Кличуть господаря III б кляси. Зголошується господар кляси д-р Гордійчук:

— Хто мене кличе?

— Мій син Стефан Хрипливий, хорий на ґрипу і не міг нині прийти до школи.

— А хто є при телефоні?

— Мій батько, прошу пана професора...

В ШКОЛІ.

Учитель питає сина буфетчика;

— Я сиджу у вас і пю пиво. Твій тато записав мені на підставці 5 крисок, а мама змазала дві. Скільки залишиться?

— Пан професор не знають моєї мами: вони ще допишуть кілька...

ПЕДАҐОҐІЯ.

Мала 4-літня Галя вернула з двірця і хвалиться, що бачила машину. Батько поправляє:

— Не кажеться машина, тільки льокомотива...

Другого дня приходить якась добродійка і питає малу Галюсю в сінях:

Що робить мама?

— Мама сидять коло льокомотиви і латають татусеві підштанки.

З ГРИМАЛОВА.

На властителів домів і батьків міста впала тревога, бо у Львові розпочався штрайк комінярів, які не хотять ходити по домах чистити коминів, а кажуть собі їх до варстатів приносити. В Грималові бояться, щоби цей оригінальний штрайк не поширився і там, бо грималівський магістрат мусівби що вечера світити лямпи по улицях і позасипати ями, а це нові тягарі на обтяжених ріжними драчками Грималівців. До того це спричинилоби і евентуальні процеси о відшкодовання, колиб властитель комина в дорозі запався в яму враз з комином, який дуже легко мігби розсипатися.

ПРАВДИВА РАДІСТЬ.

— »Чого так тішишся? Може виграв долярівку?«

— Та де там! »Раз прийшов до розуму. Досі читав я »Зиза« в каварні прихапцем і не мав приємности, а тепер запренумерував собі і читаю щодня 2—3 рази, потім добре сплю і жолудок починає поправлятися. Бігме, це дешевий лік, ніж той гумбуґ з кварцовими лямпами«.

Почтова скринька.



В нашій адміністрації явився особисто Вп. Добр. Юрій Сасик з Борислава і заплатив передплату на наш журнал, аж два роки наперед, оцінюючи належно всі ті трудноші, з якими приходиться бороти нашій дійсно незалежній пресі. Подаємо оцей добрий примір шановного громадянина, як одинокий виїмок на весь український патріотичний загал в краю, за морями в Америці і на Зеленім Клині, як протилежність до всіх тих »добродіїв патріотів«, які цілими роками залягають зі своїми довгами, в добрій вірі, що журнал і праця нічого не коштують і що його можна так добре читати даром як і за грош. А може вірять, що »Зиз« уявляє собою якусь партію, як то водиться по світі, яка має т. зв. гадючі фонди і свого кандидата на посла...

Тямущим читачам видний як на долоні напрямок нашого журналу, який остро осуджує всяку партійну дурійку та кириньство і дійсно являється одиноким правдивим непартійним органом на нашім славнім галицькім загумінку — від нікого незалежним і ніким не фінансованим, крім тих робітників пера і адміністраторів, які дають свою працю і свої гроші на те, щоби безплатні читачі нашого журналу могли замісць плакати — сміятись та краще травити свою рутенську байдужність; нарікаючи, що в нас так мало культури і так мало солідности...

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., чвертьрічна 3.50 зол.,
Поодинокe число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редагує Левко Лепкий. Відповідальний редактор Осип Боднарович.
З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Opłata pocztowa ryczałtem.
Рік IV. Ч. 5.

Львів, 1. березня 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ЗИЗИ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

ВІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ім. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

Українські герці.

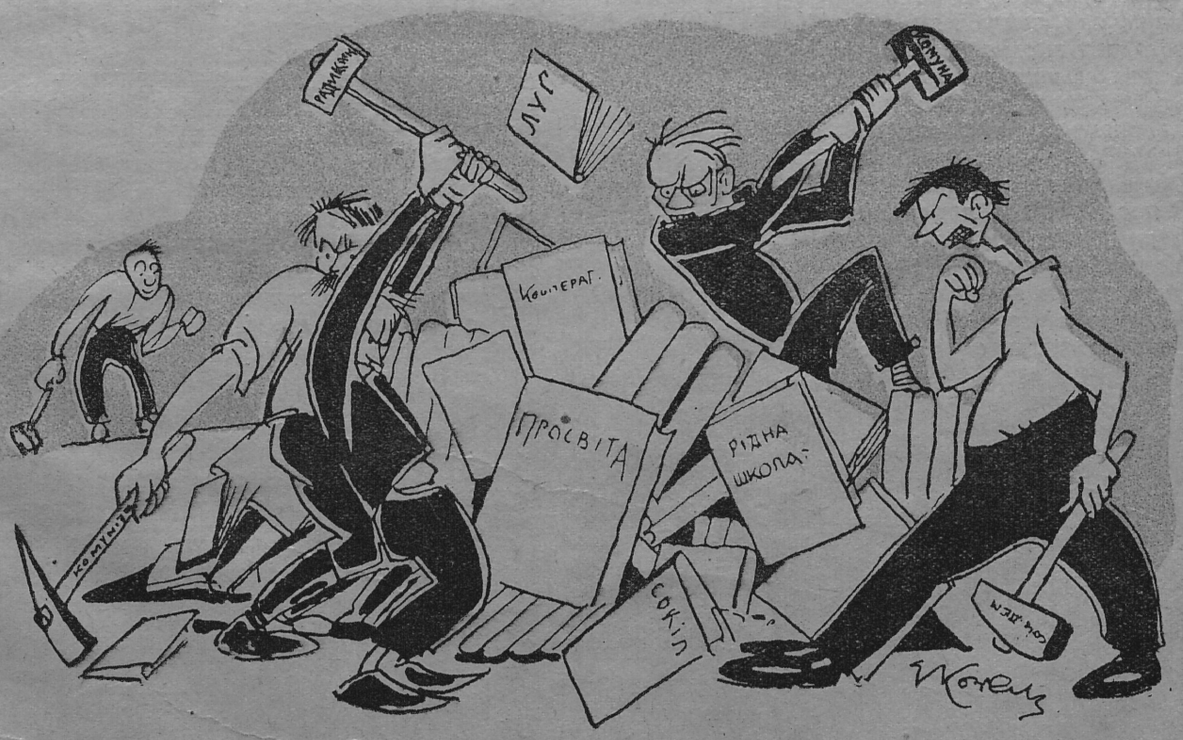

Наші партії при роботі...

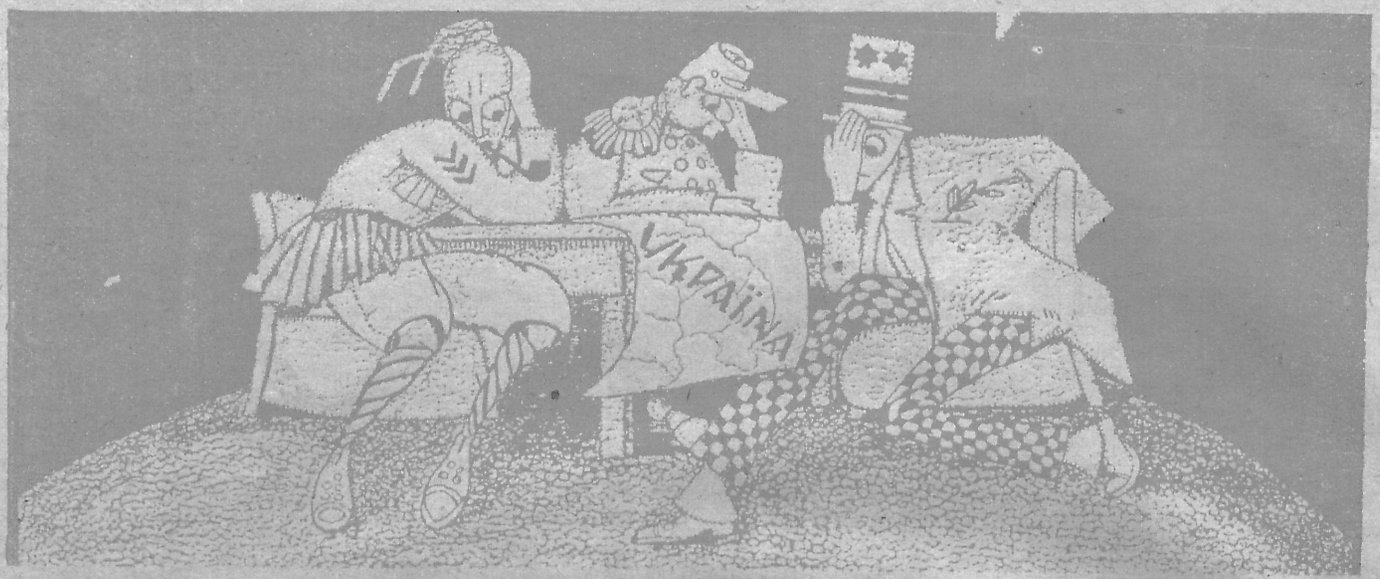

НА ТЕМИ ДНЯ.

На політичнім небі хмари
На Сході десь далекі громи
Для редакторів божі дари
Оці познаки і симптоми.
Для них це справді хліб насушний
(Не мають ні страху ні треми)
Радіють, що у час той скучний
Дірвуться остаточно теми.
Тепер нараз пічнуть писати
Як то вони давно вже знали,
Що в нівеч підуть всі трактати
У Тріянон і у Версали.
І буде справа ясуватись
І піде ряд статей на фронті
Чого нам можна сподіватись
З тих грізних хмар на горизонті;
Будуть усякі сподівання
І балачки про ситуацію
Вкінці поважні міркування —
Що загубили оріентацію.
В політиків зміняться міни,
Пічнуть кидать слова запальні. —
Мовляв, ми знали України
Знов справи стануть актуальні.
Коли почалось у Шанґаю
Скінчитись може у Одесі.

В звязку з подіями в Китаю
Й про нас гуде в чужинній пресі
Щож, догадались аліянти
Мабуть Льойд Жорж там не дармує
І нашу справу у Антанти
Завзято десь тепер лянсує.
А шкода, бо ідуть вибори
Й не зле булоб кандидувати,
А так пропадуть всі гонори
І найважнійше всі мандати.
Хай краще буде як бувало.
Пощо війни і заверюхи!
Вже було тих страхіть чимало,
І люди гинули як мухи.
А зрештою і так в нас бої
Не переводяться завзяті —
Партійники воюють свої
Війну ми маєм в рідній хаті.
Тріщать „Просвіти“, „Школи Рідні“
По всьому фронті небезпека
Атаки видно тут солідні
Бо командує хтось з далека.
Й коли так дальше добре піде
То ми діждемося моменту
Що з допомогою сусідів
Себе розібємо до щенту.

Око.





Уважливі події.

Пішло з того, що в Китаю почалась борба на всі фронти і на всі стор ни світа. Подібно, як свого часу в нас. Одні по тому боці, другі по тамтому. Одні з тими, а другі з тамтими. А всі мовляв за китайську справу!

Тшан-со-лін, Шан-су-фенґа, Суфенґ-шен, Лін-со-тшана.

Хто кого по-що нащо — ніхто не вгадає. Мабуть вони самі не знають. Просто за Китай і за китайську справу. Так, як свого часу ми з Денікіном проти большевиків, з большевиками проти Денікіна, з Поляками, Петлюрою і на відворот. Звичайно, така собі орентація. Не годні добре зорентуватись і бються на всі боки. Колиж зорентуються, то підуть в один бік. На ща тя Китайці досить скоро орентуються. Ми й досі не годні зорентуватися. Правда, що Китайцям приходиться лекше. В ни не бються за дармо, а за гроші. А ми бились за дармо. То нас може одно потішити: що ми бились з ідеї. Нехай буде і так. Нехай історія знає, що Українці били себе і бють себе тільки — з ідеї. А що ідеї вічні, то й Українці вічно себе бють. Доказом цього наші партії. Зрештою їх то нічого не коштує (тії партії) вони противно можуть дещо заробити.

За це Кооперативи, Просвіти, Рідні Школи — воно дорого коштує.

Ми вже згадали, що десь там у Китаю бються. За тую бійку платять Анґлійці і большевики. І відомо, що »там де двох беться, там третий скористає"... А тим третим будуть Китайці. Вони і зароблять і позбудуться непрошених гостей: Спершу Анґлійців, а потім большевиків... Так свого часу, зробили і Турки. І хтоби казав, що на сході не мають розуму... Не даром кажуть — „Ex oriente lux" — Зі сходу світло! Але нам того розуму годі вляти у маківницю, щоби ми взяли собі примір із пословиці »Там де двох беться, там третий користає« і старались бути тим »третим«.

Тим що вміє, щось взяти і скористати. А так дехто щось возьме, ми не скористаємо а потерпять на тім »Просвіта«, »Кооперативи« і »Рідна Школа«. У нас оця добра пословиця йде якраз на виворіть: Ми бемось — а два другі користають.

Також з ідеї...

І куди нам до Китайців. Шкода, що нашу справу звязують з Китаєм.

Де Китай а де коровай!...

Муха.

Що де надається.

Редактор »Зиза« прийшов нині до хене і сказав:

— Напиши мені якийсь фейлетон... Про щонебудь... Щось, що тебе пече, а чого в »Ділі« не можеш написати.

Я без надуми погодився, бо ніде правди діти маю до відроблення довжок. Але згодом, як сів я вже до писання, побачив, що може за легкодушно поставився до цієї справи, не обговоривши передтим теми і тенденції.

Писати про те, що мене пече?...

Богато є таких справ, що виконують наді мною вівісекцію: печуть, припікають і допікають мені.

Але що з цього надається до фейлетону, далебі не знаю.

Може про черевики, які мене печуть на носиках, а допікають нецілими підошвами?...

Може про вірителів, які мене кожного дня припікають за довги?!...

Може про нашу політику, від якої кров мені в серці запеклася?!...

Ні, годі! Це все справи, які цікавлять більше мене, як кого другого, крім останньої, яка вже нікого не цікавить.

Зачну з іншої бочки, з бочки, з якої черпати теми до »Діла« не дуже то безпечно з огляду на домашню цензуру і публичну опінію.

Вчора на Академічній впали мені в око два смотрики рівно молоді як зіпсуті, а більше намальовані, як гарні.

Газетярська звичка: підслухувати розмови на вулицях, перемогла мою вроджену делікатність і я почув таку будуючу балачку, на щастя чи припадково ведену не в нашій мові:

— Знаєш, яка та Геля дурна!...

— Чому?

— Подумай, кажу їй колись-то: йди до лікаря, ті так звані »екзаміновані«, звичайно фушерують тільки.

— Ну?!

— Пішла таки до »екзамінованої« і тепер тяжко хора. Хто зна, чи вже цього року буде ходити до школи... Я минулого літа за тиждень була готова, навіть мама не знала...

— Бачиш, це якийсь нещасливий припадок... Мені і моїй молодшій сестрі...

Речення остало недокінчене, бо до смотриків приступив якийсь лисавий добродій і повів їх до цукорні.

На описі цієї події хотів я вже закінчити фейлетон, але в кімнату ввійшов мій знакомий і став розказувати таку історію, що гріх булоб не подати її до загального відома. А що вона вже ніяким чином не надається до »Діла«, то я коротенько передам її тут.

»Приходжу нині на почту і бачу в галі листоносів якесь збіговище. Приступаю і... о небесні сили! на столі лежить розбита фіґурка якоїсь святої, що йшла почтою з Монахова до одного жіночого монастиря, а в ній!!... Ні, таки не напишу, що в ній побачив мій знакомий. І в »Зизі« не можна назвати по імени того, що часом їде з Монахова до жіночих монастирів у... святих фіґурках.

Мій знакомий додав ще, що знав про такі речі з оповідання, але на очі побачив таке щойно перший раз і то тільки завдяки тому, що фіґурка на почті розбилася.

На цім і кінчу.

Три сторони записані, а це вже вистарчає. Якийби цей фейлетон і не був штукований, приємно мені що я таки знайшов дві теми про справи, з яких одна:

не надається до »Діла« —

друга:

не надається ні до »Діла«, ні до »Зиза«, хоч надається до... жіночого монастиря, на щастя не нашого...

Галактіон Чіпка.

Голинський в начального редактора „Діла“.

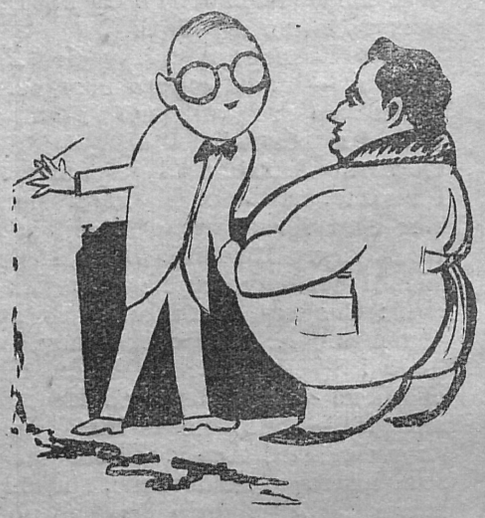

— То ви з України? Ну, кажіть як там!

— Я захоплений!

— А що з українізацією?

— Українізується.

Перли жіночої фразеольогії.

Неодин з вас мусів запримітити, що починаючи з жінкою розмову на тему, щодо якої має, як йому здалось, найяснійший погляд і найсильнійші аргументи — ви не в силі жінки переконати. Причина цього не в тім, як ви думаєте, що жінка не розуміє ваших доказів. О, ні! Її вищість над вами в тім, що вона має аргументи давно готові, вироблені довгою традицією жіночої мудрости, а ви мусите їх щойно підбирати. Шукаєте слів, а вона має »шлягворти«. З огляду на те, що вічно ще є сотки мущин, які не є приготовані на жіночі відповіди, хоча вони вічно повторяються всіма жінками, без ріжниці кляси, освіти, ціни, коліру сукні, чи коліру волосся — вважаємо своїм обовязком зробити першу спробу для складення енцикльопедичного всежіночого словника. Якби наша львівська Академія Наук призначила один том своїх »Записок« на закінчення цієї праці, то редакція »Зиза« радо взяласьби за видання збірки перел жіночої мудрости, які для кожного мущини мають не менше значіння, як житепис Ігнатія Потія, що про жінки не мав зеленого поняття. Ось кілька причинків до таких матеріялів.

* * *

Муж: А ти знаєш, що пані Х. робить на мене вражіння дуже доброї особи?...

Жінка: Но, ти вже розумієшся на жінках! Це особа зла, злослива, заздрісна, спліткарка...

Муж: На якій підставі ти це кажеш?

Жінка: Як на якій? Вона-ж мене вважає своєю найліпшою приятелькою!

* * *

Муж: Чи ти запримітила, яке гарне волосся має пані Х.?

Жінка: Не маю що запримічувати: я вже давно чула, що вона собі його фарбує.

* * *

Мущина: Зверніть-но увагу на цю даму праворуч у льожі.

Жінка: І вона вам подобається?!

* * *

Жінка: Ходи нині зі мною до кіна...

Муж: Нині не можу, я зайнятий.

Жінка: Ти маєш на все час, але для мене ти не маєш часу ніколи.

* * *

Муж: Ти-ж бачиш, моя кохана, що я працюю від раня до ночі, аж мені голова тріщить...

Жінка: Ви, мущини, бачите завсіди лише власну працю, а нашої не хочете!

* * *

Муж: Звідки-ж я тобі в цій хвилині візьму на нову сукню?

Жінка: Що-ж ти хочеш, щоби я гола ходила?

* * *

Муж: Чи я де ходжу, чи пю, чи видаю що на свою особу?

Жінка: Я вже чула це тисяч разів! Але скажи мені, що я маю з цього?!

* * *

Муж: Я не домагаюсь від тебе нічого, я хочу знати лише правду!

Жінка: Боже мій! щоби ти знав, який ти є нудний, коли ти робиш мені трагічні сцени!

* * *

Муж: Те, що я бачив, зовсім мені вистарчає для певности, що ти мене зраджуєш...

Жінка: »Зраджуєш!« Ви мущини завсіди любите вживати великих слів!

* * *

Мущина: І ви, пані, щасливі із свого подружжя?...

Жінка: Бачите: мій муж має дуже гарне становище...

* * *

Муж: Моє серденько... чи ти не мала би охоти піти завтра до опери на цей чудовий...?

Жінка: Коли тобі це приємно, то ти знаєш, що я ніколи в таких випадках не опоную.

* * *

Мущина: Но, добре, а що сказавби ваш чоловік, якби вас так побачив тепер тут зі мною?...

Жінка: Ех! мій чоловік! Щоби ви знали, як він мені вірить!

* * *

Муж: Нема ніякого сумніву, що пані Х. зраджує свого мужа...

Жінка: Це виключно його вина. Якби він був розумний, то не женився-бы з такою жінкою.

* * *

Муж: І ти ще можеш казати після цього всього, що мене кохаеш?!

Жінка: Що-ж, коли ви мені не хочете вірити, мій пане, то тим гірше для вас.

* * *

Жінка (в деякій ситуації): Ах! Боже! і я для тебе так наражуюсь...

або:

— Що люди би на це сказали, якби мене тут побачили!

або:

— І є ще такі дурні, як я, що жертвують собою з любови...

Ор. Ордан.

ЗНАКОМСТВО.

Пан Колач проходжується з приятелем по Академічній вулиці. Нараз вони спостерігають паню Колач, що за під-руку із якимсь мущиною стоїть перед ювілерською крамницею, розглядаючи виставу.

— Ти знаеш цего пана? — питає приятель.

— А вжеж — з видження.

— Як-же так?

— Ну! Я бачу його постійно в товаристві моєї жінки.

НЕМОРАЛЬНІСТЬ.

— Добродійко, кілько маєте курочок?

— Двацять.

— А когутиків?

— Сусіди мають.

ІЗ ШКІЛЬНОЇ ЗАДАЧІ.

»Лицар жив прегарно з жінкою, яку дуже кохав. Він пішов на війну і не було його десять літ. Та жінка за той час лишилась йому вірною і обдаровувала його що року дитинкою«.

ПІМСТА.

— Ваш будучий зять не є джентельмен, бо висловився в каварні між своїми товаришами, що Ви є велике зеро.

— То я йому счеркну з посагу одно зеро...

ВИЧИСЛИВ.

— Мойому мужеві прибуває що тижня пів кіля на вазі.

— Це страшно: річно 26 кіля! За 10 літ буде важити понад 3 сотнари!

МОДЕРНА МОЛОДІЖ.

— Я бачила сьогодня дивний танець. Всі пари крутилися як навіжені, хлопці обнимали дівчат за стан, аж неестетично дивитись.

— А як звуть цей танець?

— Вальчик.

»ГОХШТАПЛЄРСТВО«.

— Чому ти що хвилини накручуеш будильник?

— Щоби сусіди думали, що в нас є телефон.

Ще відгомін маскаради.

— Знаєте... То крайна несправедливість! Такі прекрасні костюми були на маскараді, а не дістали нагороди. Я сама...

— Пані солодка, не кожна-ж може і має щастя дістати нагороду. Одні не мають за що собі справити, другі хоч мають за що, не мають смаку, а треті просто не мають фантазії.

— Що ви розумієте під фантазією? Було-ж богато фантазійних костюмів, а вони навіть...

— Наприклад котрі?

— Ну... ну... возьмім »Книжка«. Дуже помислова і на часі.

— Так, признаю, що на часі, але помисл не був як слід переведений.

— Ех, ви бо-зна, чого хочете...

Моя співбесідниця, грубо позатрицятьлітня громадянка, поіритовано здвигнула раменами.

— Не розумію, чого ви, пані, хвилюєтесь.

— Певно. Ставите до людей вимоги більші, як у Парижі.

— Добродійко, я не є Орест Ордан, у Парижі не був і не можу до жінок, а властиво до масок, ставити париських вимог. Я так по греко-католицьки...

— Ет, обридло мені вже те ваше двозначне говорення.

— Зовсім не двозначне. Слово даю. Я думав весь час про нагороди на маскараді.

— Ну?!...

— Що до тої книжки. Безперечно помисл добрий і мігби дістати першу нагороду, але треба його перевести зі зрозумінням літератури і соматольогії.

— Як ви це розумієте?...

— Зовсім просто. Начіпити наголовки книжок такі, щоби говорили самі за себе і там, де місце говорилоб за них. Ручу вам, що якби ви так убралися на слідуючу маскараду, нагорода вас не мине.

— Цікаво!...

— Прошу: На голові поставте книжку »Коза Дереза«, на груди »Зівяле листя«, трохи низше »Перехресні стежки«, а під тим »Мій Ізмарагд«. З другої сторони в рівній височині причепіть »За кадильну« і костюм готовий...

— Ви ординарний брус! — спалахнула грубо позатрицятьлітня і хотіла зімліти. Але надумалася, шпурнула газетою і вийшла.

Маю одного ворога більше... Хіба, що моя співбесідниця прийде на другу маскараду так убрана, як я казав і дставши нагороду, погодиться зі мною.

Тоді напевно возьме мої слова не за щиру правду, а за звичайну маскарадову прихильність.

Chat noir.

Жінка одного з наших директорів танцювала в одинайцят й парі польонеза. („Діло").

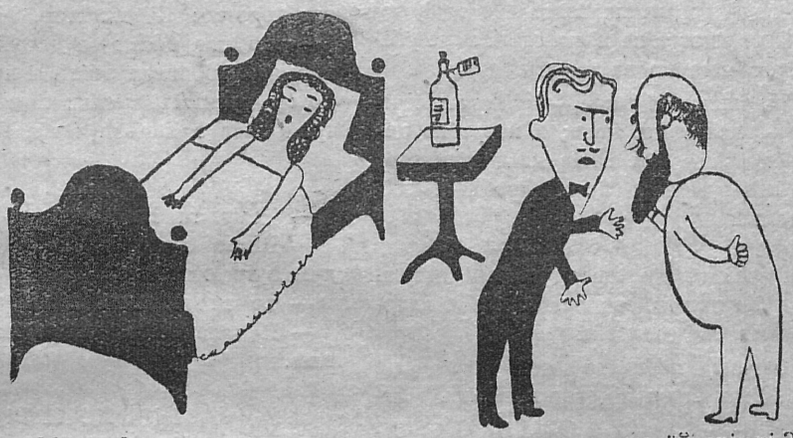

Муж: І що могло так страшно зашкодити моїй жінці?
Лікар: Напевно польонез пане директор.

З Бучацького карнавалу.

(Правдива подія).

На провінції нема маскаради,
Хоч на провінції самі шкаради.
І приодіти в маску таку пику,
Рік цілий чується потребу велику.

Зате на провінції вдається Маланка,
До півночі дівчина, по півночі шклянка.
»Сюдемки«, »термос-польки« вже більше [не годні
Ні підошви, коліна, ні піпіта сподні.

Але руки не пяні, можуть працювати,
Сокиру зза холяви і давай рубати
Соперника по лобі на право і ліво,
Де попаде, з розгоном, відважно і сміло,

Аж кровю забагряться долівка і стіни.
І хоч »Сокул« нам салі більше не винайме,
Так знаймо, що кров наша буде там при- [наймі!...

Гуляка.

ГОДИНА РЕЛІГІЇ З КЛ. ГІМН.

(автентичне).

Кат.: Як називаємо це, коли хтось зробить нам добродійство, на яке ми не заслужили?

Уч.: Протекція.

(Кат. злобно поглядає понад цвікер).

КАРНАВАЛОВІ РЕФЛЄКСІЇ.

Мати: Слухай Ірцю, чому ти зїґнорувала того фільософа?

Ірця: Алеж мамусю, та він ні одного танцю порядно не танцює!

Мати: Е, дурна, твій батько також не умів танцювати, а як тепер гарно скаче коло мене.

КОРОТКА СУКОНКА.

— Мій чоловік такий скупий, що я мусіла за кожний центиметер годину у нього випрошувати.

ТАКОЖ ПРАВДА.

— Твоя сестра каже, що має 20 літ, хоч вона старша о 6 літ.

— Так, але вона навчилася рахувати щойно по шестім році.

СКУРИВ.

Старший пан шпортає в дірці від дверий і не може відомкнути. Поліціянт бачить і приступає блище:

— Добродію! Ви до раня не відчинете, Таж то цигаро, а не ключ!

— То я напевно ключ скурив...

ЗОРЄНТОВАНА.

— Панно Олю, я вас так люблю, що готов за вами іти хочби на конець світа.

— Е, по що так далеко, до »Де ля Пе« богато блище.

НА ГОДИНІ ІСТОРІЇ.

Ученик перенісся до VI. кляси з провінції до Львова. При науці історії не вміє він найти на мапі якогось міста. Професор його питає:

— Ти певно з Марса приїхав?

— Ні, прошу пана професора, зі Стрия.

З МАСКАРАДИ.

На маскараді »Укр. Журналістів« маска під назвою »Книжка« не дістала нагороди.

— Чому книжка не дістала нагороди? — дивувались балеві гості — журналісти обовязково повинні були тільки книжці дати першу премію!

— Ідея прегарна — пояснив тоді меценас Ш. — тільки хибно переведена: Попереставлювані були наголовки. З переду, на грудях повинно було бути »Зівяле листя«, дещо понизче »Мій Ізмарагд«, а з противного боку »Закадильна«.

КОРОТКОЗОРА.

— То ви, добродійко, говорили, що я маю зморщки на лиці?

— Ах, деж це можливо! Я така коротказора, що навіть веснянок ваших не бачу!

З чужого гумору.

Одного фльорентчика зловлено тоді, коли робив непотрібне з козою. За це сказано його негайно на смерть.

— Ах, пани мої милі — розпачав бідачисько — вислухайте мене; я не робив цего через злість, але хотів мати монструм, щоби показуванням його заробляти собі на життя.

*

Коли сказали раз французькому маршалові де Басомпіер, що невинність є скарбом дівчат, він відповів:

— Трудно побачити цей скарб, це правда, хоча ключ від нього носить кождий муцина...

*

Амундсен у гостині в одних давно небачених приятелів. Донька господарів, опинившися на самоті із знаменитим гостем ніяковіє, не знаючи, як забавити його. Та нараз осяяна ідеєю — весело:

— А може схочете оглянути наші санки?

❁

ЛЬВІВ В ПАРИЖІ.

Пан радник Гичка, приїхавши у Париж, довго шукає за Лювром. По годині даремної блуканини звертається до своєї жінки:

— Та ти пречінь говориш по французьки! Запитай поліцая, куди до Лювру!

Пані Гичка приступає до поліцая:

Parlez vous français?

ВИСТАРЧИТЬ...

Вдова, щоб звеличати похоронні обряди свого померщого чоловіка, замовляє у священика — останнє слово над гробом.

— Ну гарно — каже пан-отець — та ви втаємничте мене у якусь характеристичну черту вдачі вашого покійного мужа.

— Характеристичну черту? — Ах! Так є! Він в одно мусів мене що неділі чимсь твердим почастувати в голову.

ЦЕ ЩО ІНШОГО.

А.: Ти чув! Чирак думає розійтися зі своєю жінкою, бо вона в ночі хропе.

Б.: Але-ж це не є ще правною підставою до розводового поступування.

А.: Ну так, але вона хропе при другому.

У ЛІКАРЯ.

Пруглуховата пацієнтка: Скільки я вам винна, пане доктор?

Доктор: 40 зол.

Пацієнтка: Що — 70 зол.?

Доктор: Ні! 60!

А ЩО ТОДІ?

Батько до малого синка: »Обмий собі личко; зараз прийде тітка«.

— А що зроблю, коли тітка не прийде?

МІЖ СЛУЖНИЦЯМИ.

— Чому ти пишеш до свого нареченого так коротко: »Гляди стор. 34, уступ 18«:

— Бо ми маємо однакові підручники писання любовних листів і не потребуємо довго мучитись, тільки пишемо собі, котрий лист з книжки треба прочитати.

ЩИРИЙ.

— Чому ти не женишся?

— Щиро скажу тобі, що маю все на думці твою жінку.

— То ти любишся в ній?

— Ні, але боюся, щоби такої самої не взяв.

І ЦЕ ДОСИТЬ!

— Слухай, Чорноручка розказує, начеб ти спроневірив 20 тисяч.

— А! а! як можеш, приятелю, вірити Чорноручці. Прегарно хиба знаєш, що лиш половина його слів відповідає дійсности.

ЩЕ ДВА!

— Як називаєтеся?

— Іван Сисик (сміється).

— Чогож сміетеся?

— Тішуся, що я вже цілком влучно відповів на одно питання.

МИЛОСЕРДНИЙ.

Пан Соняшник був страшенно милосерний добродій.

Коли одного разу він розхорувався на грипу, то призвав до себе лікаря.

Та навіщож зайві видатки?

Ех — лікар теж мусить жити! —

Прийшов лікар, записав рецепту і Соняшник, посилаючи синка до аптики по приписані ліки поучаючи: — бо бачиш мій любий — і аптикар з чогось мусить жити.

А коли годину переходя синок приніс каплі і порошок пан Соняшник, відчинивши вікно, викинув усі ліки, кажучи:

— Ну і я мушу жити!

САМОЛЮБ.

Молодий чоловік стоїть на колінах перед дамою свого серця і цілує її ноги.

— Ох! — шепоче — я хотівби ціле життя оттак провести!

— Ах ти егоїсте! — відповідає з досадою дама — а що я буду за цей час робити?

ХИТРИЙ.

— У нас нема місця. На посаду внесено 2.754 подань.

— То прошу мене приняти до сортування подань.

НА ЛЕКЦІЇ ГРАМАТИКИ.

Учитель: Скажіть мені, панно Зоню, длячого »місяць« є мужеського роду?

Вона: Щоби міг сам волочитися по ночех.

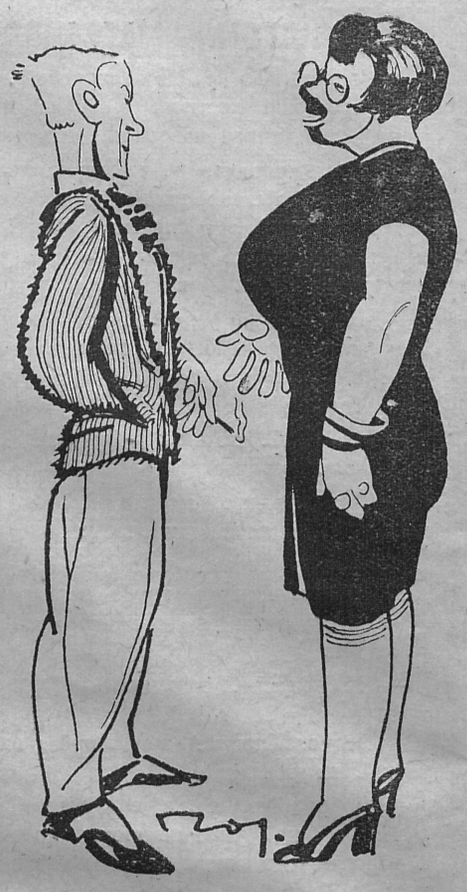

ЗНАЄ ЖІНКИ.

Мати: Вибийте собі з голови, пане! Я своєї доньки не віддам за вас!

Будучий зять: Дуже заболіли мене ваші слова, ласкава добродійко. Болить мене не тільки те, що не одружуся з тією, котру над усе в світі люблю, але й те, що не буду між мати такої ще молодої і гарної тещі...

Мати: Ну, знаєте... я ще подумаю; будь ласка зайдіть завтра.

ДОБРЕ ПОЯСНИВ.

— Прошу, тата, що це є дипльомат?

— Дипльомат, мій хлопче, то є такий пан, котрий вміє так збрехати перед другим паном, який є також дипльоматом, що той другий пан приневолений вдавати, немовто він вірить тому першому панови, хоч знає, що той перший пан — брехун.

ПОГОВІРКА.

— Чого прийшла? Сита?
— Таже не решета.
— Що будете сіяки? муку?
— Таже не пісок.
— Що будете варити? пиріжки?
— Таже не галушки.
— А віддаваласяби ти?
— Пішлобися.
— А маєш ти що?
— Найшлобися.
— А вмієш ти робити?
— Ет, розговорилися.

Кажуть...



ЩО... всі мамці задоволені з сьогорічного карнавалу в Станіславові, бо Амор приспорив їм дещо, впрочім малої, журби.

ЩО... голова станиславівського »Сокола« став в дома переводити українізацію, а то: почав говорити до жінки по українськи навіть тоді, як ніхто не чує, донечці справив народний одяг і купує лише цукорки з »Фортуни«, а синові позволив свистати також і українські мельодії.

ЩО... Союз Українок в Бучачі розписав конкурс на посаду портієра до салі Андермана, щоби запобігти можливим непорядкам на виставі св. Миколая, яка відбудеться в 1927 р. Першенство мають бувші голови »С- У.«

ЩО.. ново отворена торговля п. К. Р. в Бучачі робить велику конкуренцію місцевій кооперативі, бо навіть усі директори кооперативи купують в згаданій торговлі, бо там дешевше.

ЩО... дійсний голова »Сокола« в Бучачі, вибраний більшістю на Загальних Зборах, кинув рукавицю »репрезентативному« голові »Сокола«, вибраному одним своїм власним голосом і хоч товариство було порядне, але рукавиця пропала.

ЩО... панни даром зітхають до гарних кавалєрів города Бучача, бо ті від часу, коли дістались на державні посади, терплять на грасуючу тепер ґрипу неспосібности.

ЩО... пріма-Українець професор Басько в Ченстохові, впливовий член Українського Церковного Брацтва, ревно підтримує Московську Церкву, а членських вкладок та обіцяної щомісячної суми на Українську Церкву не вносить з приводу її єретичности.

ЩО... Московський Церковний Комітет обіцяє в Ченстохові нагородити пріма-Українців Баська, Радка і компанію відзнаками »правоверности«, інших же сердечною подякою за щире підтримування церкви, а єретиків Українців віддати анафемі.

ЩО... пріма-Українці набули ще по московському календарові, з тої причини, що український календар »Дніпро« не надрукований на »общепонятном язикє«.

ЩО... уповажнений У. Ц. К. пан Шачко в Ченстохові проявив не-аби-які організаційні здібности до відкриття московського клюбу.

ЩО... на московському данцінґу в Ченстохові не були присутні пріма-Українці, окрім місцевих лише москалі та евразійці.

ЩО... серед польсько-жидівського громадянства в Ченстохові є люде з більшою московською культурою, ніж ті, що її репрезентують, до котрих лине отара евразійців.

ЩО... »Сокіл« в Перемишлі дуже гарно розвивається і що його начальник д-р З. справив собі вже нове перо до одностроюз правдивого »шантеклєра«.

ЩО... в повітовій кооперативі в Перемишлі ніби-то все в порядку і хоч один урядовець розвозить свою молоду жіночку автом по місті, то це нічого не значить, бо після інформації згадане авто куплене за гроші »з власної пильности«.

ЩО... ані заснования У. Н. Д. О. в Судовій Вишні ані примирення місцевої інтеліґенції не удалось майбутньому голові Унда лишень тому, що до цієї справи треба більшого акушера.

ЩО... так місцевий лікар, як і меценас зі своїми партіями, помиряться зі собою для загального добра, покидаючи так популярний в Суд. Вишні клич надмірного пильнування родинного огнища.

ЩО... філія Т-ва »Просвіти« в Судовій Вишні розвинула в минулому році так сильну просвітну діяльність в повіті, що на сьогорічних Загальних Зборах могла похвалитись небувалими успіхами, вдержуючи з тамтогорічних членів аж дві читальні і ще кілька осіб, і що нововибраний виділ при старій голові дає повну запоруку дальшого успішного поступу, а то одного кроку вперід, а два у зад.

ЩО... громадські діячі в Луцьку пп. Петраківський і Ковалевський з огляду на свою інтензивну працю на користь громадянства задумують ще з своїми меморіялами в справі полагодження місцевих відносин зробити дві нові подорожі: один поїде до Женеви, а другий до Ватикану.

ЩО... луцький »Маршал Інакото« в хуткім часі видасть конкурс-проєкт вироблення для нього маршалківського жезла і булави.

ЩО... »Русское Благотворітельное Общество в Луцьку відкриває для своїх членів курси з цілею ближчого зазнайомлення з виразами: »мужик«, »хахол«, »малорос« і т. п.

ЩО... часопису »Дзвін« тому не чути в Рівнім, бо він дзвонив в маленький дзвоник, але скоро вдарить в такий великий »дзвін«, що буде його чути аж у Москві.

ЩО... на останньому виборі нової ради »Просвіти« в Ковлі гору взяли »сельроби« тому, що в мешканню було зимно — пани померзли, а хлопці зі сіл аби розгрітися, почали викидати стару раду, проте стара рада чекає тепла, а тоді покаже, де вона зимувала.

ЇХ ПЕРША СВАРКА.

Жінка: Я варю, варю і що з того маю? Нічо!

Чоловік: Ти щасливійша, моя дорогенька. Я маю з того нестравність.

СХОЖІСТЬ.

Малий Данько приходить до дому в подірявленій зовсім одежі. »Пробі! що це тобі притрапилося?« — скливує мати. — »Ах! — відказує Данько — ми сегодня бавилися в корінний склеп. Кожен був чимось, а я був швайцарськпм сиром«.

ДОБРЕ ЛІКУВАННЯ.

Один лікар мав звичай числити пацієнтам за першу візиту 15 зл, за слідуючі по 10 зл. Новий пацієнт, хотячи заощадити собі пять золотих, увійшов до ґабінету і каже: „Добрий день, пане доктор! Ось я знова у вас«. Лікар глядів на него кілька хвилин, а відтак відповів; »Значиться, йде до кращого. Беріть і дальше те саме лікарство, яке я вам записав«.

РІЖНИЦІ.

— Скажіть мені, яка є властиво ріжниця поміж польським ендеком а польським комуністом у відношенню до Українців?

— Така сама, як поміж крокодилем а аліґатором.

ЛЄКЦІЯ ВІРИ.

Один молодий чоловік чванився перед стареньким священиком, що він не вірить в нічо, чого не може бачити й порозуміти.

— Чи віриш, що є такий край— Франція? — спитав священик,

— Так! — відповів молодець — бо хотя я сам його но бачив ніколи, але знаю таких, які там бували.

— Значиться, не хочеш вірити в нічо, чого ти або другі не бачили?

— Певна річ! — відказує молодець.

— А чи ти коли бачив свій власний розум?

— Розуміється не бачив.

— А знаєш такого, що його бачив?

— Ні.

— А чи думаєш, що є він в тебе?

На це питання молодий чоловік не найшов відповіди, признаючи себе побідженим.

А БОЯТЬСЯ!

Ґмость Дармовська і її донька разураз нарікають на свою долю. Раз якось їдуть вони з наймитом Дмитром через ріку, а бистра вода почала уносити бричку і коні. Пані наробила крику: »Потапаємо«! — »Ігі! — каже Дмитро — десь усе нарікаєте, що вам зле на світі, а боїтеся вмирати!«

НЕДІЛЬНИЙ ВІДПОЧИНОК.

Одна пані, яка хвилево перебувала у більшому місті, напала тамки служницю, яку відтак забрала зі собою на село. Тут дівчина мала збирати яйця від курок і вести з них рахунок. Перший раз, коли пані провірювала рахунки з яєць, запримітила, що за неділю не були виписані. Спитала, яка цему причина. »Я думала — відповіла дівчина — що в неділю кури не несуть яєць«.

РОЗСІЯНІ ПРОФЕСОРИ.

Професор Малинка був і розумний і розсіяний. »Який хосен з того, що ти мудрий — сказала одного разу його жінка — коли ти навіть не спамятаєш такої простої річи, щоби принести домів парасоль, який береш зі собою«. Професор здвигнув раменами, не трібуючи навіть сперечатися. Але коли повернув вечером, став хвалитися. »Ти кажеш, що я розсіяний? — говорив, вимахуючи парасолем, який приніс зі собою — а ось сьогодня я не забув мого парасоля« — Так тобі йно здається — відповіла професорова — але пригадай собі, що нині ти зовсім не брав парасоля з дому«.

ЛЬОҐІЧНИЙ ВИСНОВОК.

Професор Галушка дуже короткозорий. Раз зайшов він до фризієра, сів на кріслі, зняв свої окуляри і казав себе обголити. Коли фризієр скінчив голенне, професор не рухався з місця і якийсь час ніхто йому не перешкаджав. Але згодом стали приходити нові гості і треба було крісла. Фризієр, думаючи, що його вчений клієнт заснув, казав челядникови збудити професера. — Ні, добрий чоловіче — відізвався Галушка — я не сплю. Але бачите, я страшно короткозорий. Коли я зняв окуляри, не міг бачити себе в зеркалі напротив. І очевидно я думав, що вже пішов до хати«.

Почтова скринька

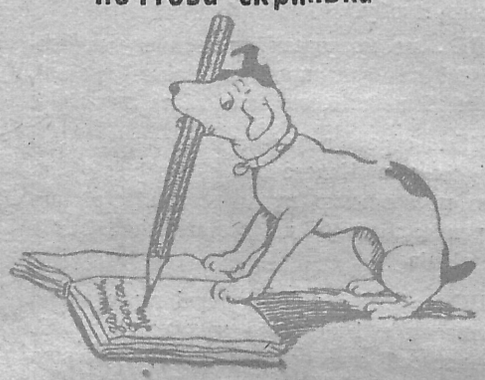

Заздрісний — Судова Вишня: Помістуємо. Решта надавалосяб. до)пікантнійшого« фейлєтону, до »Кажуть« не підходить. Не згіршуйтесь поведінкою жінок. Це вже такий світ не від нині. Вся політика здавна крутиться довкола спіднички. Давно довгої, тепер короткої. Яка ріжниця?...

С. Пущик — Раковець: Надіслане оповідання невдячне темою. Безперечно у Вас є і хист і легкість висловів. Маєте талан — шкода, що витрачуєте його на непідходячі теми. Шукайте їх у житю довкола себе. Найдете без ліку смішного. У нас воно на кожному кроці. Якщо не визнаєтесь у політиці та партіях (це найсмішнійше), то беріть з еротики, якою мабуть найбільше цікавитесь. Та епізод з Вашого оповідання — що хтось помилково замісць хусточкою, покористувався іншою частиною жіночої гардероби — старий, давно відомий жарт. Пишіть і посилайте, але щось нового, найкраще з життя. То, що бачите і з чого Вам самому смішно.

Надія — Луцьк: »Кажуть« - містимо. Оповідання надто поважне змістом. Воно краще підходить до газети. Віршик гарний і дотепний, та на жаль нецензурний. Ви думаєте, що в Галичині вже все можна писати? В нас також є — конституція. Просимо не забувати і на дальше.

Авдієнко — Луцьк: Ваш »Сон« мало подібний до сну, бо у ньому за мало фантазії. Тема вимріяна. Попробуйте, може вдасться краще його переробити. Тепер весна, а на весну і сни кращі сняться.

АНОНСИ.

Найновіща мода — уміщування анонсів на памятниках:

„Тут спочиває Олена Пишна, яка булаби й досі, навіть і по смерти задержала свою красу, колиб уживала тільки мильце з аптики Терлецького“.

„Якщо не хочеш скоро піти до гробу, то пий заедно чай в опакуванню Народної Торговлі“.

З афоризмів Оскара Уайльда.

Невдоволенне — це перший крок у поступі людини чи нації.

Одинока ріжниця поміж святим а грішником є та, що кождий святий має минувшину, а кождий грішник будуччину.

Любов самого себе це початок дуже довгого роману.

Кождий може творити історію — тільки великий чоловік може її написати.

Ідея, яка не є небезпечною, не варта зватися ідеєю.

На світі бувають тільки дві трагедії Одна; не могти осягнути того, чого бажаємо — друга: якраз це осягнути.

Кождий великий сучасний муж має своїх учеників, а звичайно Юда буває тим, котрий пише його біографію.

Образованне — прегарна річ, але добре пригадати вряди-годи, що нічо з того, що справді варта знати не може бути вивченим.



Він: Я цеї зими відморозив собі страшно руки! Вони були червоні, набряклі...

Вона: Ах! Ну і... і..?

Він: І вилічив їх милом Терлецького.

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 4 зол., піврічна 7 зол., чвертьрічна 3.50 зол., Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редагує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Осип Боднарович.**
З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Opłata pocztowa ryczałtem.
Рік IV. Ч. 6.

Львів, 15. березня 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

Новий клопіт

На днях відбулася нарада жюрі в справі проєкту арт. Труша на памятник Франка. (З ґазет).

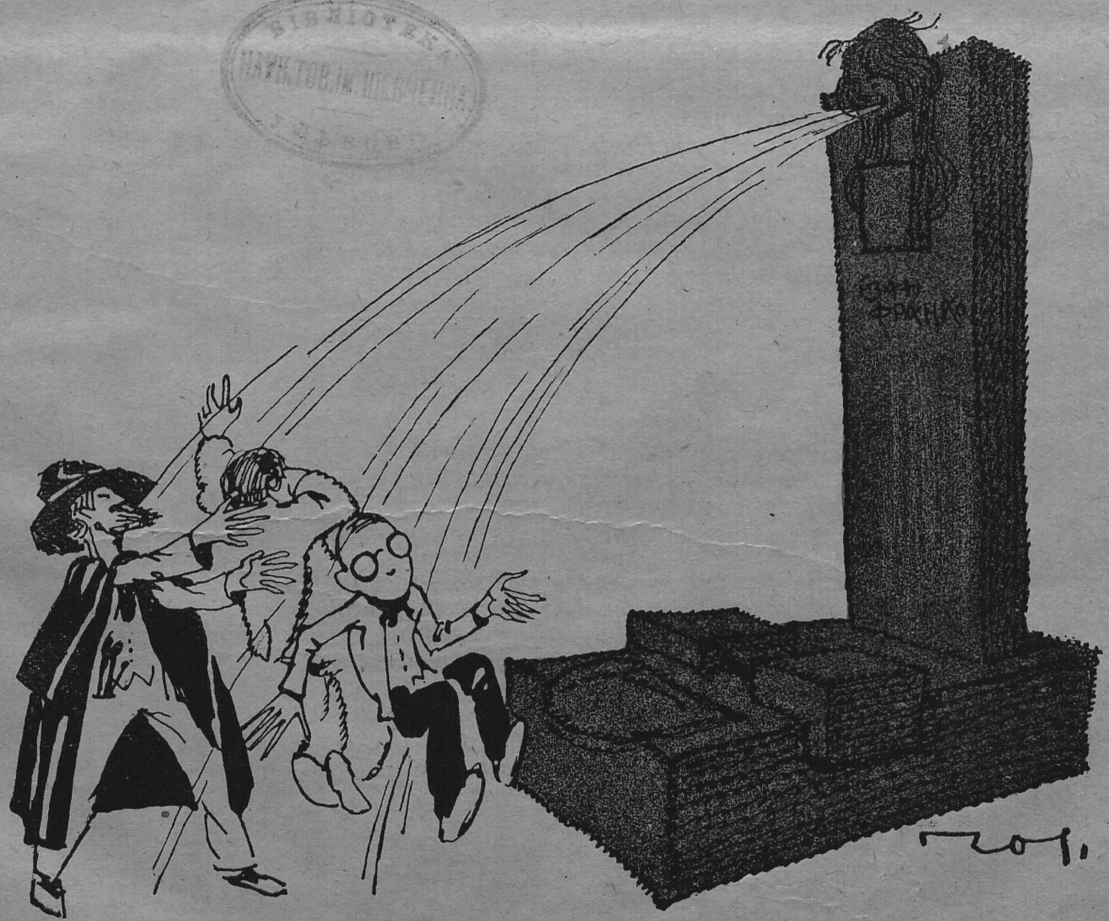

Памятник Франка і його проєктодавці...

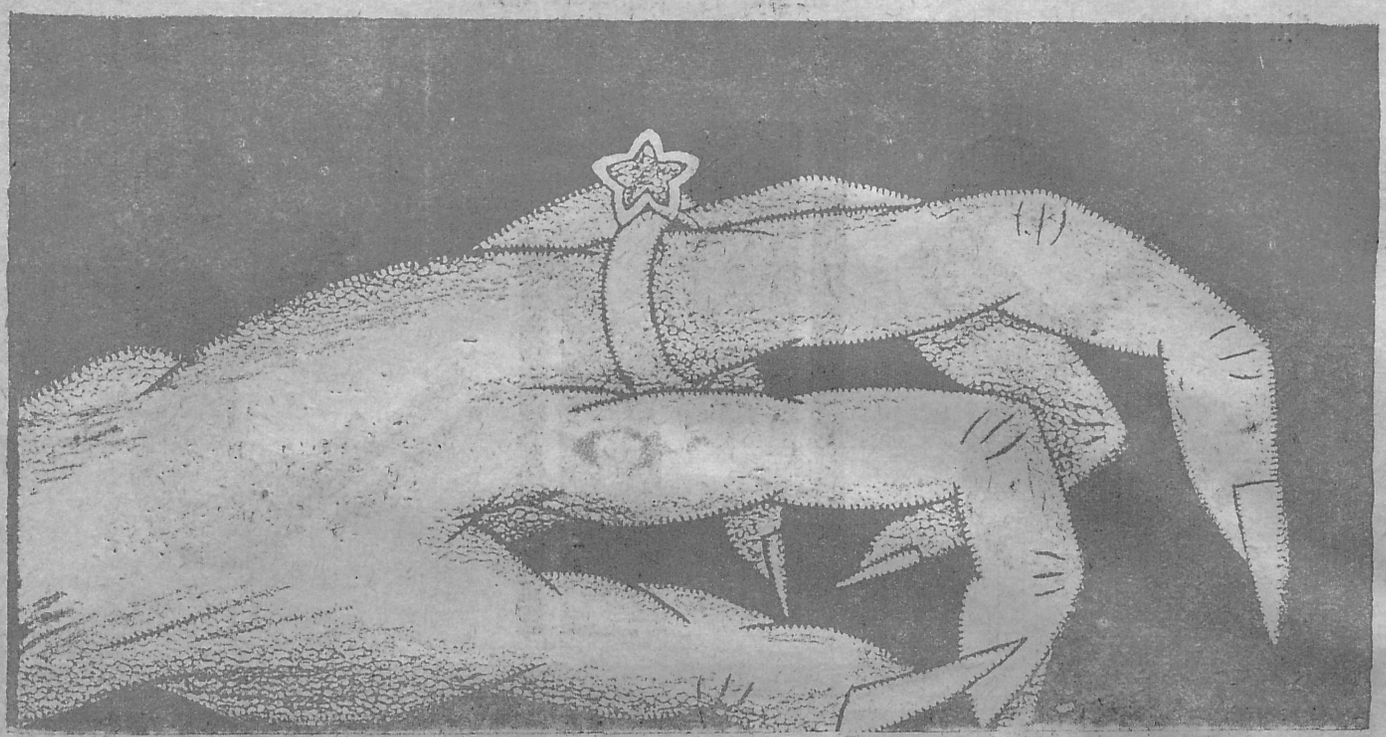

Легкою рукою...

В кождім ділі потрібно конче щасте мати
Потрібно кожне діло вміло починати
Тому все при роботі всяка наша Настя
Плюне в руку і каже: „Дай нам Боже щастя!“

На жаль ми в громадянській, щоденній турботі
При нашій політичній партійній роботі
Заедно забуваєм — не плюєм у руку,
А невдасться попадаєм, річ ясна, в розпуку.

Хто знає, що булоби сталося із нами
Якби наші дипльомати радившись з панами
Заки ще до антанти промовили слово —
Булиб перше у руку плюнули здорово.

Бо певний буде успіх кождою порою
Як що справу почати легкою рукою.
Ми здавна все робили важко і поволи
Тому нам не судилась і доля ніколи.

Не кажу в політиці і дипльоматії
Де громом все летіли над нами події.
Також і в господарстві, промислі, купецтві,
А що вже найсумнійше то в нашім мистецтві.

Бо не раз ми дожидали слушного моменту
І діждавшись не поклали ніде постументу.
Ні у Київі „вільному“ свому Тарасові
Ні у Львові „кресовому“ батькові Франкові.

І хоч маєм великого мистця Архипенка
Не ма грошей у Київі навіть для Шевченка,
А у Львові хоч найшлисяб з тяжкою бідою
То діла не почали легкою рукою.

Бобак.



З політичних міркувань пана радника Шкаралупки.

Я ніколи не читаю ґазет. Не люблю. Хіба часом на »Бесіді« кину оком. Бо що нині в ґазетах можна вичитати? Все те, що пишуть наші редактори — фунта клаків не варта! Воно ніколи не справджується. За війни бувало писали: Австрія цілий світ завоює! Німеччина на певно виграє! І виграла, аж тріски з неї полетіли!

На що було так писати — людям голови крутити... А всі орієнтувалися на Німеччину, на Австрію. І вийшло таке, як з торічного снігу...

Або за Петрушевича...

Петрушевич — писали — не дармує, справа буде вирішена: Льойд Жорж на голові стане, а на своїм поставить! І вирішили...

А скільки то було радости, як Петрушевич поїхав до Льондону. Писали і писали... З ким він то не конферує, з ким то він не бачився у Льондоні. І з Жоржом і з Чемберленом і Бог вість із ким. Щойно потім показалося, що він бачив їх в кіні, на фільмі...

Таке сталося і з виборами у 1922 році. Казали не брати участи, ну і що з того? Потім жалували. А все через ґазети, через редакторів. Люди читають, вірять і потім нарікають. А я найліпше: не читаю — а хоч прочитаю, не повірю, бо знаю, що станеться інакше, як редактори пишуть.

Ось тепер вичитав я про якогось Порайка, що він ніби то зістав прокуратором в Харкові. Наші ґазети счинили крик, що то зле, а я кажу, що добре. Бо Порайко і Затонський були колись в галицькім ревкомі і видно, що тепер наша справа стоїть дуже гарно, коли Галичани приходять до голосу на Україні.

Най собі ґазети що хочуть пишуть, а я є певний, що незадовго Петрушевича там покличуть на прокуратора. Тим більше, що він є фахман. Ну, а як вже Петрушевич буде там при владі, а може з ним ще і Микитей, то тоді без антанти і без Льойд Жоржа обійдемося.

На що то робити пусто-вітер!

Мудрий той, хто орентується мудро на всі боки. Тоді все щось може капнути.

Зрештою кожний знає, що політики нема за дармо. Всяка партія має свій інтерес, бо в нинішних часах тяжко жити не тільки без грошей, але і без — політики...

От що біда... З тою виборчою реформою. Не знати, що буде... Хотять зменшити мандати, а в нас є стільки кандидатів! Що з ними станеться? Вони зломані на ціле життя...

Ага! Мушу вам сказати, що я був в театрі. Вже кілька літ не мав я нагоди бути в театрі. Але вичитав, що співає Базьо Весоловський і пані Реся Скальська, думаю мушу піти. Я з Базьом добре знайомий з »Бесіди« і таки випадає... піти. Ціла фамілія буде, як мені не бути.

Ну... і що ви скажете. Три акти дивився на нього. Не міг з подиву вийти, що він так співає і аж потім довідався, що то не той Весоловський з Центрсоюза, а якийсь інший. А подібний, як капля води...

Вже як чоловік піде раз до театру, то його все кортить.

Пішов я і на Голинського. Думаю: відмовлю собі раз у життю і послухаю його, бо колись наші знавці казали, що з нього нічого не буде, а він тепер такий славний...

І співав-же, співав! Як соловій. Тільки... якось так боїться притиснути свою партнерку. Питаю його по виставі: »Пане Голинський, скажіть, чому ви боїтеся притиснути свою партнерку?

»Я не боюся — каже Голинський — я маю застережене в контракті... Але боюся жінки!«

Ах, з тими жінками... все клопіт!...

ГАЗЕТНІ СЕНЗАЦІЇ.

Славний американський лікар винайшов серум проти чахотки. В однім дитячім шпиталі зроблено інекції того серум пятьдесяти тяжко хорим дітям на чахотку і ані одна дитина не вмерла на чахотку, тільки на затроєння крови.

РЕКЛЯМА.

Одна молода акторка, що ще не стояла на сцені на власних ногах, звертає одного вечора увагу в каварні, що один її знайомий без гумору.

— Що з вами таке?

— Ет, дурниця. Маю завтра поєдинок.

— За що? з ким?

— За одну інтимну справу.

— Не можете сказати?

— Ні, нікому.

— І не можете його поладнати якось мирним способом?

— Ніяк.

— То слухайте, я маю до вас велику просьбу. Коли вас будуть питати, за що ви стрілялись — скажіть, що за мене. Вам це байдуже, а мені причиниться це до реклями.

— Но добре... а коли мене вбють завтра?

— Ну... тоді я вже сама скажу!

ЯК ЗВАВ ТАК ЗВАВ.

В граматиці української мови призначеній для галицьких шкіл була така замітка: „Назви краю які кінчаться на „а приміром Галичина...

Дбайливий цензор шкільний перечеркнув слово „Галичина“ і написав „Русін“...

ПРАВНИЧИЙ ІСПИТ.

— Яка є ріжниця між конституцією 3-го мая а теперішньою?

Кандидат: Конституцію 3-го мая обходиться що року, а теперішню обходиться що дня.

ВОНА ЗНАЄ ЇЇ ДОБРЕ

Олена: Чому ти не віддавшся за Миколу?

Ірина: Бо він, дуже вільнодумний. Він не вірить, що є пекло.

Олена: Отже якраз повинна ти з ним одружитись; тоді зможеш його скоро переконати, що він помилявся.

БІЛЬША ВЛАДА

Учитель: Хто з вас, діти, скаже мені, чия влада більша від королівської?

Юрко: (син члена »Бесіди«). Я знаю

Учитель: Ну, скажи цідій клясі, хто старший від короля?

Юрко: Ас! прошу пана професора.



Дипльомат



Поет



Купець

ДОБРИЙ ІНТЕРЕС.

Рекін здоганяє корабель. Моряки кидають йому крісло. Рекін проковтує його і гонить дальше. Тоді викидують через борт скриню з помаранчами. Рекін проковтує і її і гонить дальше. Домагається людської крови. Кидають Жида в море. Рекін проковтує його і гонить дальше. Наконець вбивають хижацьку рибу гарпуном і витягають на чердак. Моряк сходить до шлунка рекіна і находить Жида, який сидить на кріслі і продає помаранчі по 50 сот. за штуку.

В СКЛАДІ АВТ.

Гість: Дешевого, але трівалого авта хочу.

Купець: Я-би також такого хотів.

В ЧАСАХ СПОРТУ.

— Що знаєте про Вагилевича?

— Вагилевич перший розпочав туристику по краю, а крім цього писав вірші по українськи.

НАШІ ДІТИ.

— Мамусю, чи я можу з Юрчиком бавитись в тата і маму?

— Добре, дітоньки, тільки памятайте, не кидайте на себе тарілками.

МАЄ ПОКЛИКАННЯ.

Батько до семилітного сина: Ромчику, скажи мені, що ти хотівби робити, як бувби більший, до чого маєш покликання?

— До женячки, тату!

ПОТІХА.

Муж оповідає між товаришами свою трагедію:

— І уявіть собі, що за підлість! Зраджує мене і ще до цього в моїм власнім домі.

Один з товаришів потішає:

— Бачиш... щодо цього, то ти вже не маєш повної рації. Прецінь булоби богато гірше, якби твоя жінка компромітувала тебе по підрядних готелях.

НЕ ВІРИТЬ.

Перед кістяком в анатомічнім музею стоїть товста пані:

— Мене ніхто не може переконати, що я так можу виглядати.

ФЕРЕНЦ МОЛЬНАР.

Оглядний муж.

Місце дії: залізничий перон. Далі — авто. Дієві особи: багатша, по буржуйському вдягнена дама і її муж; він жде на неї, а вона якраз висідає з поїзду.

Муж: Витай моя дорогенька!

Жінка: Ах, витай, мій голубе! Як ти добре виглядаєш. Ні, зле. Підійди блище до світла. Ні, добре. Але чому ти такий блідий?

Муж: Всі мене про те питаються.

Жінка: Що-ж там у нас дома?

Муж: Нічого серденько, абсолютно нічого. Чи є взагалі що нового? Один день нудніший від другого. (Позіхає).

Жінка: Но то їдьмо до хати!

Муж: Ні, краще їдьмо кудись повечеряти. (Сідають в авто).

Жінка: Що-ж чувати нового?

Муж: Кажу-ж тобі: все старе.

Жінка: А нафталіну ти насипав?

Муж: Нафт... ні, знаєш...

Жінка: Чому-ж. Я-ж тебе просила.

Муж: Бо не було вже треба (Жінка глядить перелякана). Не потрібно зараз хвилюватись. Молі наробили трохи шкоди...

Жінка: Молі? що-ж наробили?

Муж: А що-ж можуть молі робити? Їдять сукно. Я їм воловину, а вони сукно. І не варт про це згадувати. Трохи фіранки...

Жінка: Ах, Боже! Фіранку! яку?

Муж: А та, що лежить перед моїм бюрком.

Жінка: Фіранка перед бюрком?

Муж: Я сказав фіранка? Я хотів сказати малий перський килимок.

Жінка: Який перський?

Муж: А той, що я купив тобі на імянини...

Жінка: На імянини ти купив мені не килим, а футро!

Муж: Футро також трохи над...

Жінка: Де-ж вони його надїли?

(Довга мовчанка).

Муж: Надгризли все, що можна було. Уяви собі, моя кохана, що нараз з усього міста злізаються до якоїсь хати молі... Та це нічого, що злізаються. А нещастя, що наїлись трохи за богато. Наприклад плюшова канапа...

Жінка: І канапу теж?!

Муж: Ти є дивна. Чому-ж вони малиби оставити якраз канапу?

Жінка (прибита): Но добре! Але чому Кася не вважала?

Муж: Касю я вигнав... за білля. (Жінка витріщила очі). Чого-ж так дивишся на мене? Покрала білля, коли я перепроваджувався...

Жінка: Перепроваджувався?! Перший раз чую! Ти перепроваджувався?

Муж: Я ще тобі не казав? Який-же я розсіяний! (Сміється). Ха-ха-ха! Аж дивно, не казав?

Жінка: Ні.

Муж: Бачиш, я в останнім часі був так страшно занятий... Мусів їздити кілька разів на поліцію... І серед цього забув тобі сказати, що я заміняв наше мешкання на інше, менше.

Жінка (обурена): І ти мені нічогісенько не написав! Скільки-ж це коштувало?

Муж: Ех, дрібниця. Просто один віз з конем... Зате я вертаюсь тепер від столяря...

Жінка: Що це значить?!

Муж: Чого так лякаєшся? Все було обезпечене. Вогонь почався в спальні, але мене на щастя, не було дома.

Жінка: Вогонь? Що ти кажеш?

Муж (обтирає собі піт з чола): Кажу: обезпечене. Але вспокійся: тут не винна служба, ні я. Ці прокляті вломники мусіли вогонь підложити самі, щоби затерти сліди.

Жінка: Вломники?!

Муж: Що-ж тут дивного? Вломник є на те, щоб вломлювався до чужої хати.

Т И П И



Спортовець



Дівчина



Старше й молоде парібоцтво

ПРИДИБАШКИ.

Собака собаку в гості зове:

— Ніколи мені, робота є.

— Та яка?

— Завтра господар до млина їде, так треба вперед забігати й брехати.

* * *

— Собако! чого лаєш?

— Вовків полошу.

— Собако! чого хвіст сховала?

— Вовків боюся.

Не можеш від нього вимагати, щоби він робив що інше. А що забрали це немодне срібло і мою скриньку з циґарами...

Жінка: З циґарами! Мій Боже! Адже там я сховала всі свої перстені, брошки, перли... Боже!

Муж: А він гадав, що бере собі циґара і тішився, що буде мати що курити. Уявляю собі його лють, коли він побачив, що там самі жіночі прикраси.

Жінка (сопучи): Ще ціле щастя, що ми заасекуровані...

Муж: Бачиш найдивнійший момент з цієї історії є саме той, що викинув Касю... що вона загарбала десь асекураційну премію...

Жінка (у розпуці): То премія...

Муж: Але-ж не хвилюйся. Поліція вже впала на слід. Я саме був у столяра, щоби замовити нові меблі. А коли ще зловлять Касю... Но, чого-ж ти така бліда? Що ти мліеш! Гей, шофер!... зимної води... Ех! до чор... чи міг я тобі це все ще оглядніше сказати?!

Перекл. Ор. Ор.

Тайна молодости.

Дивувались сусіди
Й радили довгії ради.
»Ви не знаєте звідки
В неї стільки принади?
Що за цера і личко,
Пядесятки не знати,
Словом — як молодичка,
Чари, — нема що казати!
Хочби зморщок де взявся,
Хочби куряча лабка
З крови і молока вся
І дарма, що вже бабка«...

. . . . . .

Ах пані благородні!
Киньте ваші всі сплітки,
Ці балачки немодні,
Не судіть ви сусідки,
Бо при чім тут обсуда?
Ваші злобні язики.
То мильце робить чуда
З **Терлецького** аптики!

Тайна вічної молодости — мильце виробу аптикаря Терлецького консервує і вимінжнює церу.

Окружна Аптика
МИХАЙЛА ТЕРЛЕЦЬКОГО
Львів, Ринок, ріг Домініканської.

У ТУНЕЛІ.

Пара у пошлюбній подорожі у ваґоні, де зрештою не є сама, переїзжає нежданно тунель.

— Ах, моя кохана — шепоче він до неї, коли переїхали тунель — якби я був знав, що тунель такий довґий, то бувби використав нагоду.

Вона перелякана:

— Як то?... То це не ти був?...

Шпильки.

Письменники чаруються як діти: жінкою або пляшкою.

* * *

Гаслом наших політиків є: робіть, що кажу, але не кажіть, що роблю.

* * *

Є в нас два роди політиків: з ідеї та професії; з ідеї це ті, що не мають ніякої професії; з професії це ті, що не мають ніякої ідеї.

* * *

Старому мущині досить підрізати малпу, щоби став мущиною; старій жінці досить підрізати сукню та волосся, щоби стала молодою.

* * *

Жінка була колись як бритва: одна вистарчала на все життя, але треба було до неї мати добрий ремінь; нині є як »жілєтка«: щоби була добра, треба її часто зміняти.

* * *

Жінка — ніжна, мов сніг, але таки ніжніша: бо заки впаде — вже топніє.

* * *

Наш театр, який не в силі розійтись із побутовщиною, нагадує стару пару закоханих: репертуар вічно той сам, а виконання щораз слабше.

* * *

У галицькій фавні можна запримітити таке чудо природи: коли хтось стає рибою, дістає голос і все життя плаває по суші.

* * *

Є в нас три способи здобути славу розумного: вважати всіх дурнями, не перечити ніколи дурням і перечити завсіди розумним.

Орест Ордан.

Нерозвязаний ребус.

Зібралися Станіславівці до купи, подумали, роздумали і давай робити ярмарок.

Як робити, то робити. Чомуж його не робити. Можуть бути славні ярмарки у Липську, контракти у Київі, торги у Львові — чому не може бути ярмарок у Станіславові...

І був український ярмарок у Станіславові. Невеликий, небогатий, але свій. От трохи забавок, трохи ринок, полотна, словом — чим хата богата. Правда було ще чимало пасти, масла і всяких календарів.

Не було тільки рільничих експонатів: машин, коров, коней, поросят і тим подібного свиньства.

Але щож! Станіславів має того всього і так подостатком. Корови там і так спацерують по корзі, коні по плянтах. Йому це все аж вухами переливається.

Зрештою в одній салі »Сокола« не можна всього помістити. І книгарень і килимів, парфуми і стайні з худобою...

Але приїхали »специ« зі Львова і давай критикувати. »Немає, мовляв, продуктів рільництва, хліборобських знарядів. Найважнішої ділянки: коров, коней, свиней«...



Львівські специ на ярмарку:
— Що то такий ярмарок! Ми зробимо ліпший!

І оправдувався нещасний комітет:

— А от буфет є, є календарі, мило »Мута«, цукорки »Фортуна«... Чи ми все маємо тільки задихатись від стайні. Чи мало ще в нас свиней? Нашому хлопові перфуми треба, а не того всього, що ви хочете, там у Львові.

Та Львовяки крутили головами і робили поважні міни.

— Так далі бути не може — казали — це є комплетна іґноранція »ін ребус ярмаркуензіс«... Обовязково треба взяти цю імпрезу в фахові руки. Це вимагає підготовки найменш цілого року.

Сказали і пішли на велику нараду.

Радили, радили, аж врадили.

По гучних промовах і рефератах поставили кандидатів — самих спеців зі Львова. Станіславівці на радощах привітали оплесками нових вибранців, які своєю працею на протязі цілого року та ініціятивою задивують весь світ.

Греміли оплески, ревіла в захопленню саля.

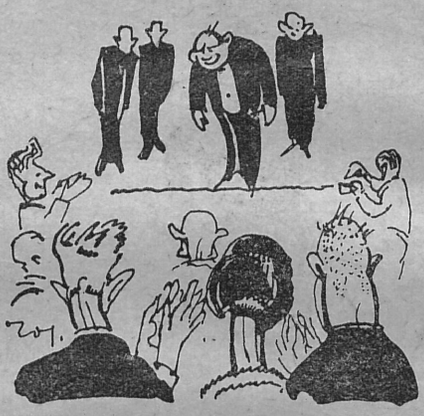

Вибранці комітету львовяків перед розентузіязмованою публикою.

А потім... Потім минула осінь, минула зима... Все забулося.

Аж глянуло весняне сонце. Заячіли коти у блисках березневої місячної ночі і хтось нагадав собі у безсонну цю ніч, що пора готовитись на ярмарок.

Загуло тоді довкола:

Де буде ярмарок? Коли буде ярмарок?

Де комітет? Хто комітет?... Питають купці, питають торговці, питають промисловці — питають і самі комітетові:

Хто комітет?...

Ви не знаєте? — може я комітет?

Ніхто не знає хто і де комітет.

Нема.

Пропав, як камінь у воду.

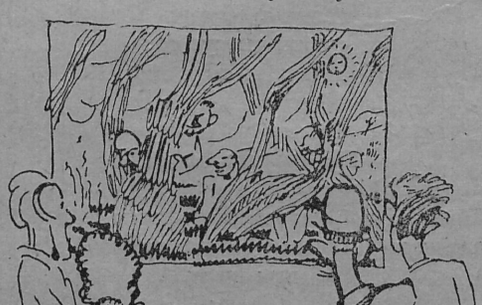

Невідгаданий ребус: „Де є комітет?“

ТАМ ТАКИ КРАЩЕ.

Мама розповідає дітям про небо, як там гарно, як чемні діти бавляться чемно з ангеликами тихо, без криків і сварні. »І ви там колись дістанетесь, як заслужите собі на небо« — каже мати.

— Але як ми так цілий тиждень будемо чемні в небі — питає малий Левко — чи в неділю пустять нас до пекла?

В ТРАМВАЮ.

Кондуктор до добродійки: Доконд, проше?!

Дама: Пересідка.

Кондуктор: Куди? мушу точно знати!

Дама (схвильована): Улиця Жовківська, ч. 118. II. поверх, через ґанок на ліво, треті двері від кінця..!!

ЯК В ДИМ.

В часі поїздки соймових послів по Европі трапилось таке — що посол Вітос був на одному бенкеті і почув себе нагло в жолудковій недиспозиції. — „Де тут можна вийти“ — питає дрожачим голосом свого сусіда. — „Де схочете“ — каже той. Вітос вибігає і зараз-же вертає назард.

— Не ма... — здвигає раменами у розпуці.

— Чого не ма?

— Та того...

— Ага! Ідіть туди просто... Там в куті на право буде напис: „For gentlemen“, але ви не робіть собі нічого з цього і валіть як в дим.

РОЗСІЯНІ ПРОФЕСОРИ.

Професор їде зелізницею. Приходить кондуктор, пр вірювати білети, але професор не м же свого найти. Кондуктор відходить, кажучи, що небавом п верне. Професор шукає дальше, але хоч вже кондуктор повернув, білету найти не може. »Нічого, пане — каже кондуктор — не трудіться. Заплатіть мені за білет і все буде в порядку«. — »Не в тім річ, добрий чоловіче — відповідає пр фесор — але я мушу мати цей білет, щоби знати, куди я їду«.

ВІДДЯЧИВСЯ.

На почті в Познані якийсь ендецький закукурічений урядовець дописував заєдно на листах до Київа.

Kijew-Russie

Випадково трапився у Київі поміж урядовцями один Українець, перечеркнув адресу і написав

Retour - Posen-Allemagne.

ДБАЙЛИВИЙ МУЖ

Муж і жінка їдуть в зелізниці.

— Як тобі там сидиться, моя кохана?

— Дуже добре.

— Не тягне з вікна?

— Зовсім ні

— В ноги тепло?

— Тепло.

— Не чути рури?

— Ні.

— Так переміняймося місцями; мені тут дуже погано...

Розвеснянення.

Ми називали його Синцьом. Була це артистична душа, ходяча чеснота і нотаріяльно стверджена невинність.

Відсвяткувавши свої 35-літні уродини, приїхав Синцю з заграниці з іспитами, докторатом і наївною надією на посаду.

По довгих літах розлуки, ми знову зійшлися разом і переводили кожний вечір на споминах і здогадах.

Знаєте, Ш. Читачі самі з власного досвіду, що як зійдеться двох воєнних товаришів, то вигравши війну з Поляками, набивши Москалів і встановивши Соборну Україну, вони обовязково перейдуть на дівчата.

Кожного вечера, в споминах і здогадах...

Синцьо любив цю тему в кожній порі дня і року, а вже найбільше цікавився нею під весну. Це була для нього незнана, хоч дуже інтересна часть світа, до якої він рвався як Колюмб до Америки. Ми (себто я і другі товариші) знали, що скорше чи пізніше він її відкриє, але всіми силами старались відложити цю конечність як найдалі, просто з любови до богині невинности, яка має чим раз то менше поклонників серед суспільности обох полів, почавши від 12 року життя.

Перед пару днями ми вертали з »Графині Маріци«. Небо було ясне, безхмарне, по весняному розмріяне, а по ньому плив місяць, що вже стільки бачив, стільки ще побачить, а навіть ніколи оком не моргнув, ні не почервонів.

Місто клалося вже на сон і мало-помало стихав його гамір.

Тільки на кришах каменичь, життя щойно починалося.

Перші вістуни весняного кохання — коти, зорганізували співучо-музичні товариства, та виспівували за душу хапаючі серенади, кантати і ораторії.

В моменті одного фортіссіма Синцьо схопив мене за руку і здержав у ході. Його очі розжеврілись як два вуглики, ніздря нервово дрогнули.

— Чуеш?!

— Або що? Коти.

— За мясо дерутся, видумував я. Хтось певно викинув на дах якесь...

— Не будь смішний. Я не дитина. Давно перестав вірити в бузька. Чуеш їх голоси? Скільки в них пристрасти, захоплення...

— Ех! Здалосяби то нашим хорам — зітхнув я жалібно.

Синцьо не звертав на мої слова уваги. Він весь перемінився в слух, затопивши розмріяний погляд у срібний щит місяця.

— Знаеш — прошепотів тремтючо — я такий тепер якийсь... якийсь... ну як то тобі сказати... О! Розвеснянений! Так »розвеснянений« — то найкращий вислів.

— Дай спокій друже. Дуже то небезпечна річ те розвесняненя. Не одного вже погубило...

— Дай спокій, дай спокій! Доки вже я до чорта буду давати спокій. Далі постаріюсь і навіть...

— Власне тому! Подумай, станеш унікатом свого рода.

— Ідіотизм!

— До музею тебе дадуть!

— До спіритусу підеш!

— Не віцуй по дурному!

— Дівчата на тебе полетять як мухи.

— Ая, те саме! Вчора я відпроваджував одну панночку і кажу їй по дорозі: Сідаймо до авта, я такий якийсь змучений«. А вона: »Як ви змучені, то чого сідати до авта?! Слово тобі даю, при найблищій нагоді скажу: »Сідаймо до авта, я нині такий бадьорий!«.

І він стукнув ногою, випняв груди та відкинув назад голову.

А я мало не розплакався. Стільки літ плеканий, бережений і збережений унікат пропадає через дурні коти і глупе розвеснянення.

Деж тепер шукати наслідника, розваги для душі в наших зіпсутих часах?

Здається треба зрезигнувати. Немовлята і маломовлята нецікаві, а старших (понад кільканацять літ) навіть і не питай.

Галактіон Чіпка.

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК

(в альбом).

Вся роскіш супружа,
Весь гумор у мужа
Спочиває в жолудку,
І тим його візьмеш на вудку.
А щоб щастя не гасло,
Купувати масло
У »Масло Союзі«.
Радимо кожній супрузі.

Жінки!

Хочете любови і вдяки від мужів своїх — годуйте їх тільки маслом

З »МАСЛО СОЮЗА«

з конюшинкою, конюшинка приносить щастя...

ПОДВІЙНА РАДІСТЬ.

Бачиш, любенький, що я тобі на іменини подарувала! Ось папіросниця, ось пантофельки, які я сама вишивала — а тут новий, аксамітний одяг, в якому я тобі дуже подобаюся!

ТАТУ, ТІШСЯ!

Коли мама убрала трилітнього Юрчика в перші штанята, сказав батько: »Я дуже тішивсяби, колиби так Юрчикові тепер щось лучилося!«

За пів години на проході Юрчик кличе радісно:

— Татку, тішся!

Кажуть...

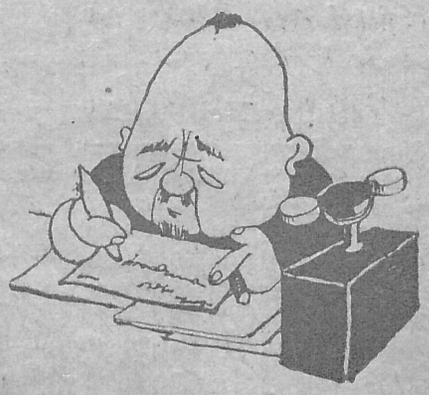

ЩО... ярмарковий комітет львівських екеномістів і спеціялістів, який дав себе вибрати на останнім ярмарку в Станіславові, пропав десь без вістей і що затрівожені купці і експоненти, не знаючи, що дальше буде, попали в розпуку.

ЩО... начальник »Сокола« в Бучачі розвинув у жіночій секції небувалу діяльність, наслідки якої небаром можна буде побачити.

ЩО... один з Українців адвокатів в Бучачі рішив звести боротьбу з другим Українцем адвокатом тому, що боротьба з адвокатами-Жидами, яких є в Бучачі аж девять, являється для нього понад сили.

ЩО...один пан в Бучачі, який без пашпорту перейшов чесько-польську границю, щоб не бути караним, віддався під опіку староства, яке приняло його під певними застереженнями і запевнило безкарність, о скільки розбивати буде єдність в українських товариствах.

ЩО... голова Повітового Комітету Унда в Раві Руській не пренумерує і не читає партійної преси.

ЩО... голова повітового комітету сельробів в Раві Руській »в поті чола« помагає голові повітового комітету Унда в його діяльности і при однім столі грає зі зненавидженим ундистом преферанса.

ЩО... філія і читальня »Просвіти« в Раві Руській мають від двох літ дуже діяльні голови і тому є недіяльними.

ЩО... три обширні кімнати »Руского Народного Дому« в Раві Руській від пятьох місяців стоять порожні, а »Українська Бесіда« платить за чужу хату по 50 золотих місячно, бо активним членам кружка шахістів і преферансістів за далеко туди ходити.

ЩО... кооперація найкраще розвивається в Калуші, а доказом того є кооперативний поединок »без рукавичок« між автохтоном Тимком Баришівником, а меценасом Сухомацьким.

ЩО... в Калуші відбулися кооперативні змагання в греко-католицькім боксі о нагороду ключів.

ЩО... в Калуші розвязано остаточно кооперативну загадку — хто старший в повітовім союзі: надзірна рада, чи дирекція?

З чужої гумористики.

Новий єпосіб стягання довгів.

Карнаваловий епізод в 2 діях.

Дія І.

СЦЕНА: МАСКАРАДА.

Молодий студент прав: Найгарнійша з усіх масок! Першим поглядом ти поневолила моє серце.

Доміно: Не вірю твоїм словам.

Студент: Не віриш? Жадай, чого хочеш, а якщо буде воно в моїх силах...

Доміно (живо): Позич мені 3 золотих!

Студент: Послухайно, моя гарнесенька.

Доміно: Ти вагаєшся? Дістанеш поцілуй!

Студент: Поцілуй? Ах, ти мій солодкий ангеле, ось тобі 4 золоті.

Доміно: Даруй! я просила тільки о 3 золоті, тут 1 золотий здавки.

Студент: А поцілуй?

Доміно: Завтра.

Сказавши це, Доміно відскакує і щезає в товпі.

Дія ІІ.

СЦЕНА: КОМНАТА СТУДЕНТА

Студент (в ліжку, позіхає): Що? вже девята година? До чорта з тим балем! І моя бідна голова і моїх 3 золотих! (У двері хтось стукає).

(Входить швець).

Швець (з поклоном): Здорові були, пане! Я приніс вам поквітоване за останню пару черевиків, яку я зладив для вас два місяці тому.

Студент: Рахунок? поквітоване? Чи ви збожеволіли? Невжеж ви сподієтеся, що я заплачу вам в карнаваловім сезоні?

Швець (спокійно): Я не за тим, пане. Рахунок вже вирівнаний. Доміно на вчерашній маскараді, яке му 3 золоті...

Студент: Доміно?

Швець: Було...

Студент (сердито): До чорта! було?...

Швець (спокійно): Мою донькою..

З *англійського.*

З ЖИТТЯ.

Панночка з провінції яка залюбилась на вечерницях у Львові пише до хлопця лист:

...Я знаю, чому ви не відписуєте, бо я в останньому листі написала лише „здоровлю“, а забула написати „і ці“...

ОТ РАЗ КОЗА!

Украли вовки у мужика козу, розірвали на шматки та не встигли зїсти, бо собаки перешкодили. Станув мужик над козою і говорить:

— Ех, коза то коза! Хоч розірвалася та не піддалася.

ПРИВИЧКА.

Політик який майже до раня грав у „Центральній кавярні“ в шахи їде рано на провінцію на важні партійні збори. На зборах садять його за президіяльним столом. Коли вже скінчився реферат і почалась дискусія відзивається предсідник зборів:

— Тепер приходить до слова муж довіря зі села Перепічок добродій Шах.

В цей мент прокидається з просоня політик зі столиці і посунувши рукою по столі кричить:

— І мат!..

ФІЛЬОЗОФІЯ.

Галя: Що це є софізмат?

Оля: Коли на софу кладеться ще мату.

ЗДІДА, ПРАДІДА.

— Як ти смієш називати мене жидом. Я здіда прадіда католик!

— Але ще в гімназії ти був жидом...

— Так, але зі мною разом вихрестився і дід і прадід.

ЗІ ШКОЛИ.

Учителька полька до ученика:
— Чого ти Михаську плачеш?

Ученик: Бо прошу пані мені урвався очкур...

По годині учителька йде до управителя школи українця і питає його, що це таке „очкур“.

Управитель: — Пані, я можу вам показати, вияснити неможу.

ВИСШЕ СУСПІЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ.

Учителька Стефа Романова розказує своїм товаришкам: »Заки я стала інжінєровою, то наш професор Мельник навіть не дивився в пю сторону, куди я йшла — а як довідався, що я вийшла за інжініра, те тепер кланяється мені до самої землі«

Товаришки тільки очима кліпають.

З ФІЛЬОСОФІЧНИХ СЕНТЕНЦІЙ.

Бистрі коні, великі гроші, гарна жінка — певна смерть.

Почтова скринька.



Юра Шкрумеляк — Коломия: Піде у слідуючому числі. Лист в дорозі. Ваші замітки слушні.

Олесь Бабій — Прага: Спасибіг за память. Щирі поздоровлення.

Від Редакції й Адміністрації:

З нинішним числом обовязки відповідального редактора нашого журналу перейняв у заступстві п. Осипа Боднаровича п. Володимир Кучабський.

Шановним нашим передплатникам подаємо до відома, що на опасці оцього числа зазначено червоним олівцем квоту з якою залягають у передплаті.

ВЕЛИКІ АРТИСТИ.

Три американські малярі розповідають собі про свої праці:

— Два тижні тому — каже перший — помалював я малу дощинку на подобу мармору так вдячно, що коли кинув я її на воду, вона миттю впала на дно.

— Дурниця! — каже другий — Я вчера повісив термометер на моїм краєвиді підбігунових околиць і термометер сейчас упав 20^0 низше зера.

— Це все ще нічого — відізвався третій. — Мій портрет одного визначного нюьорського міліонера так був похожий на живого, що треба було його два рази на день голити...

НОВІ ЧАСИ.

— Ти купив мені щось таке гарне, чого я ще в життю не бачила; це не є ані ігла, ані перстень, скажи мені, що це?

— Наперсток, моя дорогенька!

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., квертьрічна 3.50 зол., Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.

Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редагує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Володимир Кучабський.**

З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Рік IV. Ч. 6. Львів, 1. квітня 1927. ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

На радикальне гніздо

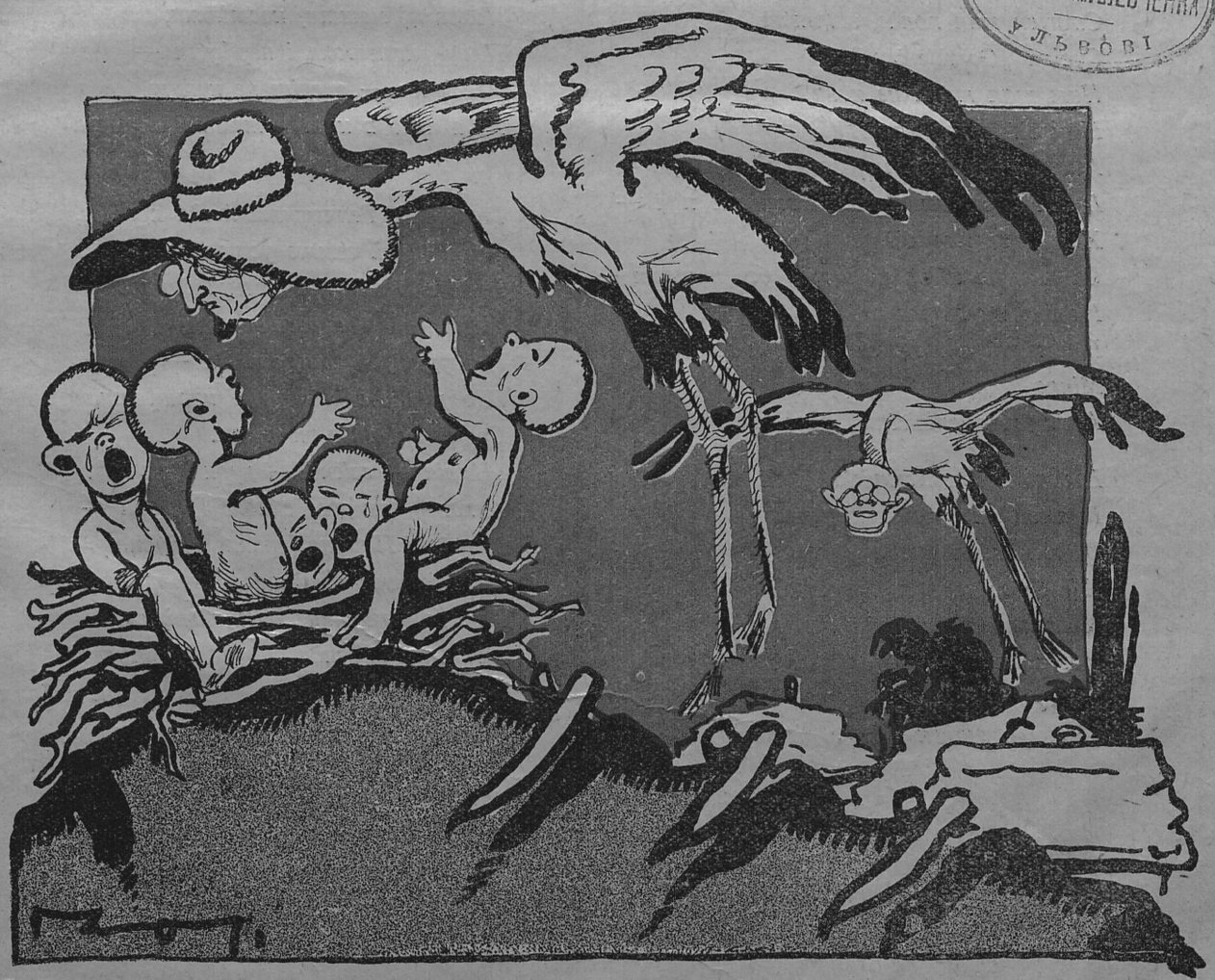

На днях вертають до краю д-р Трильовський з Відня і д-р Назарук з Америки...
(З газет).

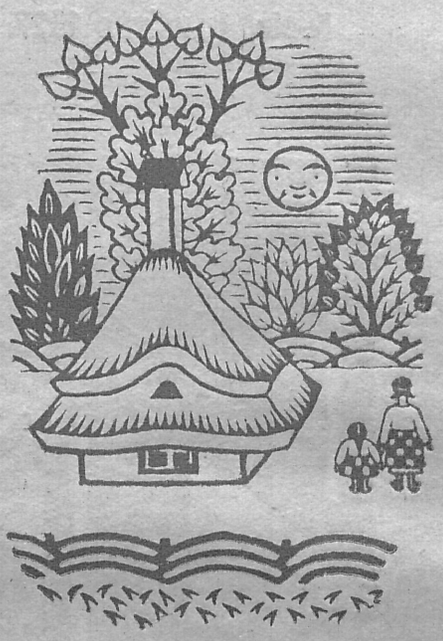

З ВЕСНЯНИХ НАСТРОЇВ.

Піст. Стихають коти на дахах,
Пустіють балеві салі,
Струснувши попіл, затягли
Сусіди „Gorzkie żale“.
Нам тая нута не нова,
Нам гірко все і всюди,
А піст — у нас нормальний стан,
В нас постить хлоп і постить пан —
Хіба часом оказії ради
Обїсть чи обіпе кого десь без пощади —
І в тихих мурах монастирських
Побожний в піст слуга Христовий
Міняє індика на щуку,
А торт прованський на пончовий.

Весна. На польських Юзьків
Прилетіли вкраїнські бузьки,
Відвічні наші еміґранти,
Що і без дозволу антанти
Міняють територію по волі,
Коб тільки жаби й миші в полі,
Байдуже їм, чиє воно, за ким.
(Так і в людей бува з деким.)

Іде весна. Журба для мам,
Батьків родин, дівчат і дам —
Пончохи, мешти, костіюми,
Плащ, капелюхи і перфуми —
Усе купи — а гріш не купиш,
Хіба кого в кутку темнім злупиш.

Іде весна. Тепленький легіт повіває,
Раст білий землю устеляє.
Знов про війну людиська бають —
Нові надії воскресають.
Пілсудскі, Анґлія, совети —
Що днини свіжі йдуть штафети,
Серця і голови мотати.
„Надія — звісно — дурнів мати“.
А ми — як десь сказав Горацій —
Українці Народ Дурних Орієнтацій.
Так вірили усім богам і кождому зокрема,
І всякому чортязі теж повірим,
Поки на власній шкурі ілюзій тих
[не зміpим,
З ґіґантів духа не зійдем на піґмеїв.

Іде весна. По селах скрізь вже роботи.
Розмріяні поволі тихнуть вже коти,
Тепер черга на соловіїв.

ЧАЙКА ДНІСҐРОВА.

Карін Міхаеліс у Львові.

Від одної жінки, якій сказала у великій тайні її товаришка, що дізналась під словом від приятельки, котра чула під секретом від знайомої — довідався я що славна Карін Міхаеліс є у Львові.

Ні, ще не так.

Мені сказав один член »Бесіди«, що приїхала до Львова дуже небезпечна якась Карін Міхаеліс і бунтує жінок... Він був страшенно збентежений, так що зараз втік із »Бесіди«, а за ним вивтікали і другі члени, думаючи, що може випадково, тим разом скорійше замикають брами.

Вертаючи вечером у хату, я довго роздумував: Карін Міхаеліс... Чи це не якийсь шантаж...

К а р і н мігби бути мущина. Вона повинна називатись К а р а...

Але побоювання перестрашеного члена »Бесіди« таки справдились. Це була жінка.

На другий день вже цілий Львів гудів про її відвідини, а мужі та всякі інші »пантофельники« бігали з розсяяним лицем.

— Ви чули? — стрічає мене один з директорів — приїхала ота Міхайліна.

— Що за Міхайліна?

— Та ота славна... що намавляє жінок до розводу...

— Може Міхаеліс?

— Ага, так, — Міхаеліс.

— Чомуж ви такі розсяяні, пане директоре?

— А ви-ж не знаєте? Я від року жонатий...

— Не розумію.

— Ну, жонатий... А вона...

— Що вона?

— Намовляє жінок до розводу... Ґеніяльна жінка! Їй повинніби обовязково якусь тее овацію...

— Хто має робити овацію — жінки?

— Ні, мужі... Ах, якби я хотів пізнати її особисто цю Міхаелю!... Ґеніяльна жінка!

Стрічаю другого »мужатка«. Він те саме. Одушевлений: »Вона приїхала намовляти до розводів: ґ е н і я л ь н а!«

Зацікавлений так важною появою на львівському терені — порішив я покористуватись нагодою і піти до неї на авдієнцію.

Все одно. Купиш не купиш, поторгувати можна!

Беру легітимацію з фірмовим папером »Зиза« і валю, як в дим.

Стукаю до дверий.

— Прошу!...

— Чи можу... бачити добр. Міхаеліс?

— Так, то я... — Ви певно від »Зиза«

— Егеж...

Вона якраз фотографувалася і прибирала ріжні пози: з заду, з переду, з боку. Як звичайно всі жінки.

— Чим можу служити — питає.

— Я хотів пізнати вас блище...

— Б л и щ е? — схопилась з крісла, як опарена:

— Прошу, прошу! — Я вже два рази розведена — сказала дещо пристрасно.

І її зіниці розширювались, вона почала важко дихати.

По вигляді — як я кинув оком знавця — подобала на яких пятьдесять пять літ але, як сама казала, почуває себе так, якби мала шіснацять.

— Звичайно так себе жінки почувають також і в нас — кажу до неї.

— А як вам подобається »Любов, супружя і розвід«, моя улюблена тема?

— Ну, якби то вам сказати — відповідаю дещо збентежений таким наглим питанням: — перше є л ю б о в, потім с у п р у ж я, а потім р о з в і д...

— Прегарно! Як ви це добре зясували!

— Яка ціль вашого приїзду, достойна добродійко — продовжую своє інтервю.

— Хочу пропаґувати розводи.

— Цього не треба пропаґувати, їх і так у нас досить.

— ...І хочу, щоби жінок асекурувати: від уродження аж до розводу! Спершу мавби платити асекурацію батько, а потім муж... Так, щоби жінка могла розводитись маючи асекурацію...

— Найліпше асекурувати в нашій »Карпатії« — додаю від себе. — В долярах найпевнійше. А мужі також можуть там асекуруватись...

— Від чого?

— Від нещасливих випадків...

Карін Міхаеліс зморщила чоло:

— Як ви це розумієте?

— А от так... Десь якийсь відламок горшка, тареля: всякі бувають в супружі випадки!...

— Ага! — сказала вона з досадою і закусила уста, що посиніли як базник.

Мені було якось ніяково, вона це побачила.

— Чи ви чули мій доклад: »Ж і н к и м і ж с о б о ю«?

— Не чув, але знаю — як то жінки між собою...

— Що таке?

— Сплетні: в очі так, а поза очі інакше. А як вже дві зійдеться, то не дай Бог!...

Вона ще гірше затиснула губки.

— Не маєте рації! Ви не знаєте жінок... Бо інша жінка в ролі матері, а інша жінка теперішня, модерна...

— Ну, а як ви, достойна добродійко, уявляєте собі модерню, теперішню жінку?

— Я не можу собі уявити її в ролі матері — хоч це така гарна річ! Ах, якаб я була щаслива!

— Пізно вже, пані добродійко...

— Ах!!!! — скрикнула вона.

Я не запримітив, що мені так незручно вирвалось! Вона була просто озвірена. Вдивилась в мене з зоольоґічною ненавистю.

— Ви! Ви!

— Ні, ні, пані... я хотів сказати, що якраз прилітають бузьки...

— Досить того — крикнула Карін Міхаеліс — наша розмова скінчена!

Я вийшов як немитий. Ще на відході помітив я, що в Карін Міхаеліс цілком сиве волосся. Їй вже буде дійсно поза пядесятку. Але виглядає на шіснацятьлітну і так себе почуває. А хто не вірить, то нехай погляне на знимку в останньому числі »Нової Хати«.

Ґарсон.

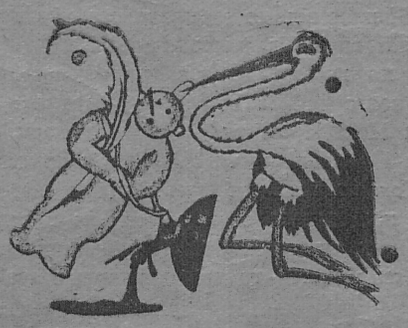

Колись і тепер.

Було колись давнійшими часами,
Кружляли бузьки над дахами —
З вікон до них махала молодиця:
Тремтіло серце і пашіли лиця,
Бо вже її здійснились сни:
Діждалась бузьків і весни.

І відчинялося віконце,
Вливалось ним весняне сонце,
Вливався запах піль весняний
І бузько ним влітав коханий
Та у колисочку без слів
Клав сповнення невинних снів.

Тепер не ті часи і люди,
Хоч тішаться весною всюди,
Хоч усміхаються до сонця —
То замкнені стоять віконця:
Бо страх збирає Нуськи, Туськи,
Щоб ними не влетіли бузьки.

Бобак.

»ТУР« НА ЛОВАХ.

— Пане професоре, осьтут маєте 4 пси, можете полювати.

За пів години вертає професор — без псів.

— Чомуж так скоро?

— Дайте мені ще кілька псів; я вже тамті постріляв.

„Prima Aprilis“ пана Млинарського.

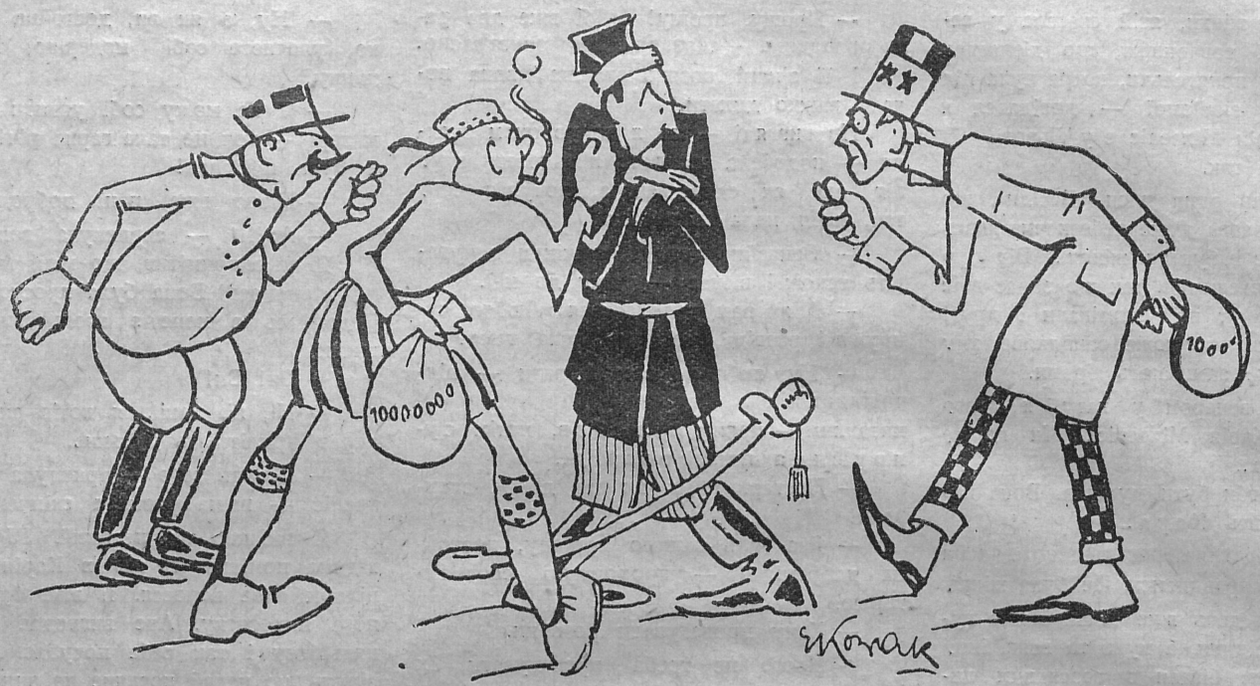

Ґазети подають, що заходи пана Млинарського о позичку мали увінчатись успіхом...

ГЕРОЙ.

Хорий на зрби стоїть перед дверми дентиста і не може ніяк рішитися подзвонити.

— Ох! Колиб я знав, що його немає дома, то зараз подзвонивби!...

ВИСНИЛАСЯ ЙОМУ.

Вона: Ах! ти не є мужем, про якого я так снила.

Він: А ти якраз є тою з моїх снів! Тільки це був сон-змора.

БЕЗРАДНА.

— Ви страшенно малокровні, єдина рада — вийти заміж!

— Ой, і це вже теж не поможе.

ЦЕХ.

— Маю цеха. Я постановив собі забути, що сьогодня засідання, тимчасом забув забути і прийшов.

З життя.

Моя вибрана все ходить до кіна. Вона страшенно любить кіно. Коли сядемо у купці, у затишному настрою, вона розказує мені про драми і трагедії на полотні. Знає всіх героїв і героїнь по імені, бо читає кіновий журнал і має цілу колекцію карток з їхніми портретами.

Не диво, що в неї не тільки душа, але й думки переповнені кільометрами фільмових лент. В неї навіть вислови чисто кінові.

Зачинає балачку:

— Ах, я нині була на страшній трагедії... »Богатер« цеї трагедії — то Буфальло Блюфо. Він грає прекрасно. І сам прекрасний. І так прекрасно вбраний... Він є ніби то »ксьонжен«...

— Князь... — поправляю.

— Так, князь... ніби той ксьонжен...

І вона починає оповідати »тресць«.

— Тресць... тої трагедії також прекрасна!...

Мені робиться слабо. Я мимохіть приходжу тоді до переконання, що життя наше не складається тільки з політики, партій, одної поважної ґазети і моря всяких тижневиків, а складається — з кіна і з »Веку Нового«...

Дівчина й кіно.

Я вчора, мила був з тобою в кіні —
Ти все любила фільмових артистів, —
Їх сміх, їх плач, тисячметрові міни, —
Для тебе це забава, розкіш чиста!
Ти лила сльози, мов по рідній мамі,
Як Поля Негрі впала з моста в воду, —
А як Макс Ліндер бився з муринами,
Ти так ридала, як ніколи з роду!
Але по хвилі ти зайшлася сміхом,
Узрівши в цирку Пата й Паташона, —
Як Чаплін від дощу прикрився міхом
Із ніг валив десятого Гарсона.
...А по виставі ти зовсім змішалась,
Як повторяла своїм сестрам »драми«:
При Полі Негрі ти до сліз сміялась,
При Паташоні — ти зайшлась сльозами!...
— Тож по розстанні думав я до пізна,
Аж піт спливав з чола мені, як в лазні:
...Невже ти, любко, ніби цирк приїздний,
Де сміх і плач — то два найстарші блазні?...

Юра Шкрумеляк.

З чужої гумористики.

Свободо премила!

— Вільний чоловік у вільній державі! ось моя програма, друже!

— Це була колись і моя мрія, на жаль! Але послухай...

Як тільки побачив я світ божий, мене сповинули пеленками так кріпко, що ні рукою ні ногою рушити. А там приставили до мене няньку, яка таскала мене за собою, куди хотів і не хотів.

Від пяти до осми літ батько сконфіскував мою свободу, щоби вчити мене читати... по стусанови на день... А одночасно мамуся засадила мене до фортепяну, відкривши в мені артистичний хист. — Ля, ля — і знова стусани.

Я рвався до свободи — а в осмім році мене віддали до школи. Десять літ тюрми! Наконець мені стукнуло 20 літ і мені всміхнулася воля. Та ось держава покликала мене до військової служби. Три роки касарняного життя... це було до 1914 року.

Від 1914—1918 оборона батьківщини увіпхала мене в окопи. Я не жаліюсь... тим більш, що вийшов з них цілий.

Наконець на волі! Дарма! Я стрінув Аделю... Аделя — це моя жінка... А пані Лященко — це її мама... отже моя теща... ми живемо разом.

І ви думаєте, що я вільний чоловік? Ні, не говоріть мені більш про оцю хімеру!

НАД МОРЕМ.

Вона: Ти бачив, як хвилі мене цілували?

Він: Так, дорогенька, але я бачив, як вони і викинули тебе.

Протическа демонстрація у Львові.



— Пустіть нас, ми рознесемо цілий конзулят!
— Нєх панове тего нє робйон, нєх панове ідом собє ґдзє індзєй!
— А деж ми підемо... де інде можуть стріляти!

Кіця і коцур.

(Кінотелєфонічний нарис.)

Сальоник. Коцур і Кіця.

— Запакувати тобі скарбе ще оцю штруцлю з ковбасою? — питає Кіця.

— Запакуй Кіцусю! А за свіжі калісони не забула ти?...

— Ні, дві парі вложила, на зміну буде.

Тут підходить Кіця до Коцура і любовним рухом неначе відмолоджена штайнахівською методою, обіймає його за шию.

— Голубчику мій! В одних будеш ще звичайним а в других?...

— Кандидатом на посла! — усміхається Коцур самовпевно.

— А сенатором можеш ще бути, правда що можеш?... — Тут радісна надією притулює ніжно сороквісім кіля живої політичної ваги до схвильованих грудей.

— Овва — говорить Коцур, — але пакуй Кіцю, пакуй, я маю ще всего пів години часу.

Кіця пакує, Коцур убирається.

— Кіцю — каже Коцур — ще один клопіт! Не знаю, як титулувати пана воєводу...

— А як титуловалося за Австрії?

— Ексцеленцію!

— А вищого титулу нема? Думаю, що це не шкодилоб, колиб так вище...

— Нема Кіцю. »Ваше Величество« говориться до пана президента.

Кіця хвилину надумується:

— Знаєш, кажи як другі будуть говорити!

— Капітально! — сплескує в долоні Коцур.

За півгодини Коцур виходить з валізкою в руці, Кіця цілується з ним на прощання.

Нагло Коцур вертає:

— Ага, на смерть бувби забув! Давай листового паперу!

Кіця приносить папір, Коцур пише:

До хвальної Редакції „Котячої Політики“ в Котираю.

Супроти безпідставних поголосок про те, що немов то би я належав до партії УНС. заявляю, що я н'где не виїздив і не думаю виїздити, хиба до Зелемянки і то аж на вакації Підпис.

— Вишлеш Кіцю цього листа завтра цим дурням, — просить Коцур.

— Ах, мудра ти головонько моя — одушевляється Кіця, — вишлю, вишлю!

— Па, Кіцю!

— Па мій ти директоре ґімназії!

Коцур збігає миттю по сходах, Кіця дивиться в слід за ним і шепоче:

— Па єдиний, па мій кандидате на посла, па мій сенаторе!... Па, моя ексцеленціє!

Па мій мудрий.

Аристид Шишка

Батьки і діти.

Уступаючи домаганням моїх доньок — на жаль маю їх аж три на відданню — ми з жінкою порішили улаштувати фамілійну вечірку.

— З одною умовою, таточку — сказала моя найстарша. — Ми розішлемо запрошення Б. З. Г. »Без зайвих губ«.

— Що воно значить, дорогенька?

— Ах, таточку, ти не знаєш теперішних звичаїв... Без родичів... Кожда молода дівчина приведе собі своїх танцюристів. А що до вас, вам не лицювалоб оставати з нами.

— Як це?

— А так, не буде родичів других, не будете мати кого приймати...

— За моїх часів... — почала моя жінка, але всі мої три доньки зацятькали її скоро.

Ціле наше завдання обмежилося отже тільки на доставі безлічі канапок, мороженого, тіст, всяких сушків, лікерів і такого іншого. Треба було придбати ще кілька електричних лямпок, прикрасити гостинну, постягати килими і замовити джезбенд.

Відтак ми обоє з жінкою поклалися спати — не мали вже що робити, але заснути годі було, бо з гостинної доходили до нас вівкання, тупотіння і страшна пекольна музика. Це трівало до пятої години рано. Видко, наші діти добре бавилися.

Тільки моя жінка цілу ніч повторювала мені в одно: »За моїх часів... Ох, за моїх часів!«

L'illustration.

Асекурація.

Леві і його жінка Сурця запрошені на лови до приятеля Кона, який хоче похвалитись, що не лякається тримати в руках рушниці і що купив новий ліс. Леві також ловець і всі троє ходять по лісі, шукаючи чогось, що можнаби налякати стрілом. Аж ось щось пурхнуло і Кон — хоча як це неімовірно! — стрілив. Це був між кущами Леві, який дістав порцію шроту у відворотну сторону тілесної медалі. Леві охає з болю і готов зірвати з приятелем дружбу. Заки він виздоровіє, він не зможе ходити на чорну біржу і нічого не заробить!

Кон переляканий, що Леві може подати його в суд, успокоює його, що він є асекурований проти наглих випадків на ловах і може йому платити 10 зол. денно аж Леві виздоровіє, а в день, коли Леві встане з ліжка — 100 зол.

Леві слухає цього дуже уважно і питається:

— Ти кажеш правду: щодня 10 зол. і 100 зол. відшкодування?

— Правду, Леві.

— Коли ти маєш таку асекурацію, зроби мені малу прислугу і пусти такий самий стріл на Суру, яку бачиш там між кущами.

ДЕ ЗГОДА В РОДИНІ.



Борба „Ради“ і „УНДА“ в карикатурі.

НЕ БУЛО БІЛЬШЕ.

Суддя: І так ви посвятили своє імя, честь, майбутню карієру і свободу для марних трех золотих?

Злодій: Щож мав я робити, пане суддьо? В касі не було більше.

НА ГОДИНІ ПОЛЬСЬКОЇ ГРАМАТИКИ.

Учителька: „Jaś sztrzelił do wrony“ — де тут буде „celownik“.

Учениця: Strzelił.

Учителька: Чому?

Учениця: Бо... „celował“.

ЯК ЦУКОР.

— Ти є така як цукор.

— Така дуже солодка?

— Ні, така дуже — рафінована.

ВОНА ЗНАЄ.

Професор питає ученицю. Учениця неприготована, просить товаришку щоби помогла їй.

Товаришка: Говори скоро — цей старий дурень трохи глухий.

Професор: Прошу не підповідати, вона це знає, тільки не перебивайте!

ЙОМУ НЕСПІШНО.

Духовник, пастор проводить засудженого на смерть. По дорозі починає накрапляти дощ. Пастор приспішує кроку.

— Не так скоро, отче — просить засуджений.

— Е, небоже! — відповідає пастор — тобі тільки туди, а мені ще й назад треба вертати.

ПОГАНІ СЛОВА.

— Чого ти плачеш, Грицуню?

— Він, прошу пані, сказав погане слово на мою маму-у-у-у!

— Що він сказав?

— Він сказав, що моя мама ундо-у-у-у-у!

— А Гриць, прошу пані, також погано сказав на мого тата — він каже, що мій тато куму їсть.

НЕ ПОМАГАЄ.

— Слухайте, якщо ваша Нуся не хоче заснути, приведіть її сюди, я її заколишу своїм співом.

— Ах, пані! Якраз перед хвилиною я їй тим грозила. Нічого не помагає.

ВОНА НЕ ВИМАГАЮЧА.

Пані до нової прислуги.

— Я радо позволю тобі вийти час від часу, але не кожної днини.

— О!.. пані можуть бути спокійні. Мій знайомий тільки три рази в тиждень свобідний.

НЕ ОПЛАТИТЬСЯ.

— Якже стоїть справа з твоїм розводом?

— Дуже погано. Мабуть прийдеться мені вицофати... Знаєш, на одні авта до адвокатів видала я 300 зл.!

— А подумати тільки, як ті щасливі Американки розводяться так скоро і легко.

ЕКСПРЕСІОНІЗМ.

— Не знаю, чи це портрет, чи це краєвид?

— Подивіться до катальогу.

— Ну, але тепер вже цілком не знаю.

— Ну?

— Тут стоїть: »Баштан«, значиться, гарбузи на городі... і ще дописано »етюд«.

СКОРІСТЬ.

Він і вона мчаться із заворотною скорістю в самоході.

Вона: Слухай, дорогий, що це було оця зелена пляма, коло якої ми перегналися перед хвилиною?...

Він (задуманий): А! Це була Швайцарія.

Як я пробував голос.

(з російського).

Так, панове! випрібувати як слід голос — це не кіт наплакав... А я зазнав цієї приємности на власній спині, на власнім животі, горлі, на чім захочете.

Мене в оцю погану справу віпхали, знаєте, мої знайомі, у яких я на маленьких родинних вечірках так собі, бувало, співаю: »Прогуляєм цю ніч«, »Ох не куси« і другі того рода домашні кусочки. От вони й стали договорювати мені: »У тебе голос, голос, голос! Глянь! тепер скрізь появляються голоси. Був собі такий звичайненький адвокат, або писар, або кравець чи пекар або учитель каліграфії, аж ось — появився в нього голос і він нині тисячі загрібає і світова слава. Головна річ — в свій час означити краску голосу. Іди до професора Леопардіого! Він чудесно прібуе голоси. Перший маестро!«

І ось я, знаєте, пішов. Стрічає мене сам професор. Такий вам, знаєте, кріпкий італійський дідок, високий ростом; на голові грива, золоті окуляри, іспанська борідка. Поговорили ми собі з ним про те, що спів велика річ, що випрібувати голос — це не будь яка штука — що тут всьо залежить від терпеливости і ревности в науці.

Відтак маестро питає мене:

— Отже, зачнемо?

— Зачнемо.

— Ви готові?

— Т-т-ак! — відповідаю з ваганням.

— Зовсім готові?

— Ну т-а-а-к...

— Випрібуєм спершу ваш діяфрагма. Держись!

І знаєте: не встиг я моргнути оком, як він повалив мене на землю звірським ударом кулака під груди. Що це мені в животі діється — ох! Роззявляю рот — не можу відітхнути. Згинаюся, знаєте, вдвое, сідаю в прикучки. Уся кімната пливе передi мною якоюсь зеленою, мутною филею, а по ній вертяться огненні колеса.

Професор піднимає мене, поплескує ласкаво по плечу, подає склянку води.

— Нішого »топ аті« нішого, нішого! О, зовсім здоровий в тебе діяфрагм. Інший ученик лежить відразу на землю, як один »кадавр«. Тепер відчини дрібку рот! Так. Ще трошки. О-о! Тих чотири зуби в долині мусять проч, зовсім проч. Желези вирізати. Язик підрізати. Маленький язичок також дрібку — чик!

Відтак він, знаєте, потягнув мене до фортепіяну.

— Тепер попрібуєм голос. Співай: а-а-а-а, а-а-а!

Ну, я і тягну: а-а-а-а-а, а-аа!

— Не так, не так! Твій співання як коров. Заспівай ще один раз!

Я, знаєте, на нього зовсім не сердився, що він мені тикає. Я, бачите, давно чув, що він до всіх своїх учеників любимців говорить через »ти«. А як на »ви«, значиться нема ніякої надії.

— Співай ще раз!

Співаю.

— О, чорт побери! В тебе ні лиця ні скірка ні голос. Вдарай звук на діяфрагм. Співай так, неначе болить в тебе живіт.

Співаю.

— Не так, не так! Слуга, принеси полотенце!

Приходить слуга. Знаєте, така су-

Кажуть...

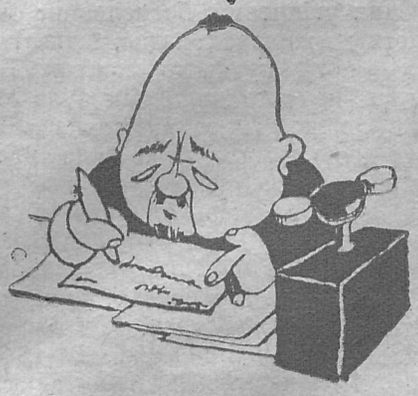

ЩО... о. Залітач з Яворова не належить до партії хлібоїдів і що на зборах цієї партії у Львові його не було, тільки був хтось другий до нього подібний.

ЩО... відомий магістрацький бесідник і бувший заслужений співробітник »Дністра« М. Величковський тому зістав головою партії УНС, що з поміж усіх вибранців мав найбільше покликання.

ЩО... О. Фе! де? в Турці псує собі марку »воєводи«, придбану почесною працею за минулих літ, і то на шкоду свою власну і цілого загалу Турчанщини.

Що... пан »Кіндрат-Бубхенко Швидкий« в Турці так запрацювався на народнім полі, що аж мусів дістати від компетентної влади запевнення, що так як в осені 1922, так і тепер не будуть нарушувати його цінної особи на випадок якихнебудь арештовань в місті і повіті.

ЩО... заступниця голови Філії »Союза Українок« в Бучачі по довшій абстиненції заявила готовість працювати на народній ниві тому, щоби як найбільше спопуляризувати імя свого мужа.

ЩО... тернопільські молоді адвокати почали вправлятись в дужанню, боксі і борбі рукопаш, щоби на слідуючих зборах о касу могли не тільки розвалювати двері, але й голови.

ЩО... тернопільське громадянство зацікавлене, хто побідить в бою за рідну касу, жде нетерпеливо висліду цих змагань тим більше, що о. Г. Ромницький сподівається негайної допомоги від свойого друга С. Ікорського, якого так щиро витав свого часу в Тернополі.

ЩО... по останнім вічу в Бережанах бережанське громадянство вирішило скликати ще одно подібне віче, на якому замість гостинного виступу посторонних бесідників, виступлять у двобою два місцеві адвокати для показу хто сильнійший і хто може кандидувати на посла.

ЩО... з приводу протическої демонстрації у Львові чеський уряд вирішив всім українським студентам на еміґрації подвоїти стипендії, а аранжерам львівського віча вислати правдиві вислови співчуття.

ЩО... організація міста Львова задумує уладити ще кілька подібних знаменних віч, як останне, тим разом з демонстраціями під консулятами: Альбанії, Аргентини, Порторіко, Гайті, Куба і Ямайка.

КАВАРНЯНІ РОЗМОВИ.

— Ви вже заплатили?

— Ні, а ви?

— І я також ні!

— Ну, то чогож ждати? Ходімо!

НАШІ ДІТИ.

Малий Лесь розбив дорогу посуду і зрозумів, що мусить потерпіти кару, коли верне батько.

Вкінці приходить батько і побачивши шкоду, кличе його до себе.

— Леську! ходи сюди, я маю тобі дещо сказати!

— Я не потребую всього знати — відповідає з другої комнати Лесь і утікає на двір.

* * *

Мама застає малого Ромка, як він сидить за батьковим бюрком і черкає кривульками листовий папір.

— Що ти робиш, Ромку?

— Пишу лист до Влодка.

— Але ти ще не вмієш писати!

— Це дурниця, мамо, Влодко теж не вміє читати.

В АТЛЯСА.

— Я нічого не бачу через ці окуляри.

— Якжеж це?

— Коли я сюди прийшов, то мав 20 зол., а тепер тільки 10 сотиків бачу...

ЛЬВІВ В ПАРИЖІ.

Наш дипльомат сидить у ресторані і довго розглядає спис потрав.

— Колиб я знав, як по англійськи »бефштик«, то замовивби собі...

вора, неголена фіґура, щось в роді сторожа з анатомічного заведення. На лиці хмара і очайдушна рішучість. Мене обвивають довкола пояса полотенцем; професор бере за один конець, слуга за другий, впираються ногами в мої бедра і тягнуть, кождий до себе.

— Співай! — кричить професор. — Глубше звук, нище, нище! На діяфраґм!

Кров вдаряє мені в голову. Чую, як червонію, відтак синію; очі в мене вилазять на верх, наконець починаю хрипіти, як задавлений.

— О-о! Так я і вгадував. Тенор ді-ґрація. Тепер випрібуєм свобідний звук. Висунь язик!

Я, знаєте, слухняний в усьому. Професор тим самим полотенцем сповиває кріпко мій язик і витягає його на верх аж до горішнього ґузика камізолі.

— Співай! е-е-е, е-е-е-е....

Тягну. Кашляю, знаєте, давлюся, але співаю — співаю.

— Тепер розтягнемо дрібку щоки. Відчини рот!

Відчиняю. Він захоплює рукою, гей кліщами, мою долішню щоку і починає вимахувати нею вверх і вниз, неначе помпою.

— Співай! Бе-бе-бе, бе-бе-бе-бе.

Відтак каже мені лягти на долівку і говорить:

— Випрібуєм віддих. Держи одну ноту... фа! Тепер тягни рівно, як одна парова машина: уууу...

— Уууу....

Тоді, знаєте, він кладе мені на груди величезну книгу, на неї другу, третю, четверту, пяту, шесту.

— Тягни: уууу!

— Уууу...

Тоді він, знаєте, поверх книг валить на мене скрині, пачки, подушки зі софи, а поверх усього сідиться сам у власній особі.

Я не всилі видержати і прошу помилування.

Професор, видно, вдоволений з мене, бо все так, знаєте, потирає собі руки.

— Тепер ще послідна проба. Ось тут крісло. Лізь під нього і сідай тамки.

— Алеж, професоре, годі...

— Мовчи! Якщо ти зумієш співати під кріслом, так потрапиш заспівати і в кождій іншій »позіціон«.

Знаєте, ніхто не повірить може цему, що я розказую, але я таки, ей Богу, заліз під звичайніське крісло і сів, скорчившися в гри погибелі. Професор засів в горі наді мною і крикнув:

— Співай!

— Що співати, маестро?

— Що хочеш... Всьо, що хочеш: арію, дует, квартет... Співай так довго, поки я не викурю отсей сиґаро.

І от він, знаєте, закурює грубезне австрійське циґаро, а я починаю співати, сидячи в такій позиції, як сидить музеальний недоношений новородок в слою зі спіртом. Я переспівав цілий перший акт з »Фавста«, епіталяму з »Нерона«, прольоґ з »Паяців«, куплети Торреадора, »Вечірню звізду« із »Тангайзера«... А він курить... Наконець не стає вже мені голосу. З горла виходить шипіт, гей з опорожнюваного сифона содової води. А він курить. Тоді я, знаєте, прошуся несміло:

— Не годен довше, маестро.

Тоді він встає, піднимає крісло і дає мені такого копняка понище спини, що я, знаєте, довго-довго суваюся в сидячім положенню по

Почтова скринька.



Юра Шкрумеляк — Коломия: Посилайте на великодні теми. Побільше. Гонорарі негайно вирівнаємо.

»ПРІМА АПРІЛІС«.

Всім нашим прихильникам, які не забули про нас на »Пріма Апріліс«, щире спасибіг. Просимо й на другий раз.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

В числі »Зиза« за 1 березня хтось зі станиславівців зробив нам передчасне »Пріма Апріліс«, надсилаючи до нашої редакції злобне „кажуть“, чим спричинив прикрість заслуженому громадянинові Станиславівщини, Вп. інж. Дутці, та ще більшу прикрість редакції нашого журналу, яка впала жертвою цієї злоби.

Вп добр. інж. Дутку просимо ласкаво приняти оцю замітку, як щирий доказ нашого жалю з цього приводу.

Редакція.

паркеті, поки не вдарив головою в зеркало. Наконець, зовсім збентежений, стаю на ноги і лепечу:

— Професоре...

— Так, професоре, чорт вас усіх побери, професоре! — крикнув він, цим разом чисто без італійського наголосу. — Тільки не професор вашого дурного співання, а професор атлетики, боксования, плавання, фехтования — професор, який на своє нещастя зоветься так само, як ваш італійський дурисвіт. А що до мене, завдяки цему нещастю, зголошуються що дня з ранка до вечера ось такі козлетони, як ви, так я порішив, провчити раз, хоч одного з отих ваших ідіотів. Ви, ласкавий добродію, можете жалуватися на мене, куди вам треба. Або можете визвати мене на двобій — приймаю, почавши від пістолів, а кінчаючи французьким боксом, включно з палкою, рапіром і джюджітсу. А тепер — проч відси!

Зрозумієте, що мені оставало по такій заяві...

І я, знаєте, здвиг згірдливо плечима і вийшов чим скорше з комнати.

А. Купрін.

З МИНУЛОГО.

За українських часів проголосив уряд загальну мобілізацію, а мамуня виправляла сина.

— Іди, сину мій, забий двох-трох нехристів і вертай до дому.

— А як мене, забють, мамо?

— А тебе, синоньку, защо малиби забити?

АВТО.

Через вулицю жене із заворотною скорістю авто. На дорозі стоїть добродій і махає рукою до шофера, щоб здержався.

— Гей шофере! Ви маєте час?

— Так, маю.

— Ну на милість Бога... чогож так гоните!...

АЛЯРМОВА ЛИНВА.

Гість із далекої провінції їде перший раз експресом. Його всьо цікавить. Він пильно оглядає ручку алярмового гамульця.

— А що це таке? — питає свого сусіда.

— Такий дзвінок — відповідає шуткуючи сусід — він прова ить до їдальні у сусідному вагоні: тільки потягнете за нього, а зараз прибіжить кельнер...

Гість подумав хвилинку, а потім потягнув за гамулець і поїзд здержався. Вбігають перелякані кондуктори:

— Хто тягнув за гамулець?

— Я!

— На що!

— Принесіть мені одну чорну каву і два рогальки: цукру не треба маю при собі...

У ВЕЛИКИЙ ПІСТ.

Катехит каже приготовитись до великодньої сповіди. Ученици виписують собі гріхи. Ученица І-ої Б. сповідається, що вона чужоложила.

Як то було? — питає здивований сповідник.

— А прощу отця — брат переставі їсти зупу, а я їла його ложкою...

ПРАКТИК.

Один укінчений богослов не мав щастя до женячки: їздив, їздив і не міг нічого путнього найти. Все чогось не доставало. Як була дівчина до людей, то нічого не мала, а як дещо й мала, то не було краси. От зажурився бідний богослов: тут вже і до ординації кличуть, а він ще бурлакує! Але якось нараяли йому одну добру партію: старшу панночку — що правда в літах, але доволі гарну і богату. Поїхав він туди і зразу найшов усе, що треба було. Починає тоді за горяча. Балакає з родичами. Они ніби годяться, тільки кажуть порозумітись із донечкою.

— Вона в нас одиначка — говорять — і з нею треба дуже уважно: від першого слова залежить яке зробите враження.

— Добре — каже богослов — я вже зроблю... як найкраще враження від першого слова. Я маю в тім вправу...

Пішов богослов до окремої кімнати, де дожидала панночка, а родичі залишились та наслухують під дверима.

— Ви мабуть богато читаєте? — починає богослов дрожачим голосом.

— Чому так питаєте? — каже вона.

— Бачу стільки книжок...

— Так, це мій таточко кожного року купує мені одну книжку на імянини...

— О! то ви вже мусите мати *кольосальну бібліотеку*...

Панночка тільки йойкнула. Під дверима хтось охнув і ахнув...

НЕ ВСЬО ВІДРАЗУ.

Добродійка до голяря:

— Здається, ви не досить коротко мене підстригли?

— Вибачте добродійко, але треба і на другий раз щось оставити.

З ЖІНОЧИХ РЕФЛЄКСІЙ.

Чим вища освіта — тим коротша спідниця.

Чим молодше гусятко — тим більше в нього життєвого досвіду.

ЖІНКА РИДАЄ.

— Чому твоя жінка так плаче?

— Знайшла в моїй шуфляді кілька нерозпечатаних любовних листів.

— А від кого ці листи?

— Від неї. До мене..

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., чвертьрічна 3.50 зол., Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редагує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Володимир Кучабський.**
З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Рік IV. Ч. 8—9.

Львів, 24. квітня 1927.

ЦІНА 70 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ДЗИҐ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

Дзвін воскресення



рис. Іван Іванець.

Баба Палажка: Як так будуть наші дзвонити, то дзвін і до віку не задзвонить.



Під весну.

Весна у грудях і весна в природі:
Ятриться серце й сонце ясноoке,
В лісі, у парку, в полі чи в городі
Все що лиш може, — випускає соки.

Знову ожила кожна калабаня
Від Збруча, Сяну ген по багна Пінські
Знову почали рахкати від раня
Найбільш крикливі жаби українські.

Одні безрадно вічну радять Раду
Другі бездільно вічне Діло діють
Щоби спасати жабячу громаду
Заки ще бузьки на багно поспіють.

Кожна з болота виставляє рота
Шию здуває і балушить очі
Кожна на другу рахкає: голота!
Кожна похвали лиш для себе хоче.

За їх приміром менші жабенята
Маленькі духом, а великі ротом
Хоч і не можуть голосно кричати
То бодай в очі порскають болотом.

Всім їм здається, що вони сповняють
Якусь велику місію для роду
Та багна гірше як давно воняють
Бо жаби тільки каламутять воду.

Галактіон Чіпка.





Святочні міркування пана радника Шкаралупки

Ще до літа далеко, а вже скрізь в „Ділі" та інших наших ґазетах анонсують:

Куди їхати на вакації???

Куди попаде, куди попросять і де найтаньше — така моя рада.

Що правда, то захвалюють у »Ділі« Д о р у, бо там можна провадити освідомлюючу роботу, але там вже від непамятних літ їздили Українці так, що в Дорі тепер всяке усвідомлювання мабуть злишне.

Зрештою... Хто хоче, нехай попробує.

Недавно вичитав я в »Ділі« про Ч е р ч е. Нова сензація! Черче...

Десь там коло Рогатина. А Рогатин славний. Це так якось ніби і вяжеться разом: Рогатин - Львів - Київ .... Так написано і на книжках славного видавництва в Рогатині »Журавлі«.

Рогатин так щось якби третя наша столиця по черзі...

Зрештою хто не читав про Рогатин в історії нашого мистецтва, культури, політики і відродження. Скрізь про Рогатин. Бо чомужби ні. Тамжеж є і Ставропіґія і друкарня Школьника і журнал »Рогатинець« і ґімназія, що вічно скидає своїх директорів; і бурса, яка має надмір поміч і тому треба їх опісля виливати всяким патріотам на голови...

Богато дечого славного має отой Рогатин.

Там заїздять і хори з концертами і театральні трупи з театрами і політичні трупи з промовами — там навіть був Вертеп, який »підірвав до решти авторитет наших і заслужених голов і державних мужів« — як писала свого часу »Рада«. Там всякі чуда показуються.

Тому то доволі часто таке мале містечко як Рогатин має надмір »столичних« непорозумінь, бо часами дечого не розуміє, подібно як дописувач »Ради« не розумів сатири, яка в Італії не щадить Мусолінього, в Польщі Пілсудского, в Німеччині Людендорфа, Гінденбурґа та других ґенералів — тільки наша не сміє рухати наших »ґенералів«, бо вони ґенерали без війська, а тому без війська бо від нього повтікали...

Але справа не в Рогатині і ґенералах, справа в Черчу.

Якраз я вибирався за границю — десь до Піщан чи іншого подібного Марієнбаду, але не мав грошей на паспорт...

Чоловік, знаєте, романтичний — і від романтизму тепер недомагає на ревматизм... Треба кудись... а тут хоч гинь: Паспорт і паспорт. Так бачите, по верзальськім мирі ущасливила Антанта світ, що людина мусить крім душі і тіла мати ще й паспорт.

Вичитавши про Черче в »Ділі«, я рішився:

— Що буде, то буде! їду до Черча. Тільки боюся, щоби там не було якоїсь пискової зарази, або іншої подібної червінки. А тоді — пиши пропало.

В такому разі поїду до Зелемянки. Зелемянка тепер наше Закопане і дуже в моді.

І так, перед святами як когось спитаєте, куди він їде, то напевно відповість вам для фасону, навіть не заикнеться: »Я ї д у д о З е л е м я н к и!"

Вся сметанка туди їде.

Це щось таке, ніби Німці у Гарц так наші до Зелемянки.

На жаль мені доля не пощастила, але зате, як хтось мене спитає, куди я їду, то можу — для фасону — відповісти: »Я не їду до Зелемянки, але їдуть туди два мої знайомі. Два директори: Один директор одної поважної інституції, в якій я позичаю гроші і другий директор, також поважної інституції, яка не має грошей (це кооператива).

Якраз висилаю до них депешу...

Воно таньше і з фасоном!

Депеша коротка на 10 слів:

Пєр — Зелемянка — Перське Око.

Побажання Веселих Свят для всіх моїх знайомих на протязі цілого Великодня.

Обовязково треба додати, на „протязі", бо це тепер також дуже модне слово.

І вовк ситий і коза ціла.

Та сам найкраще нікуди не поїдуна Свята. Хіба піду пішки до Централки, або на „Бесіду"!... Прочитаю там всю нашу великодню пресу, яка бодай раз у рік може заімпонувати своїм обємом... а по святах, в слідуючому числі дам Вам докладний звіт із нашої політики.

А на разі бажаю Вам *Великих Свят і Щасливого Нового Року!*

З китайських подій

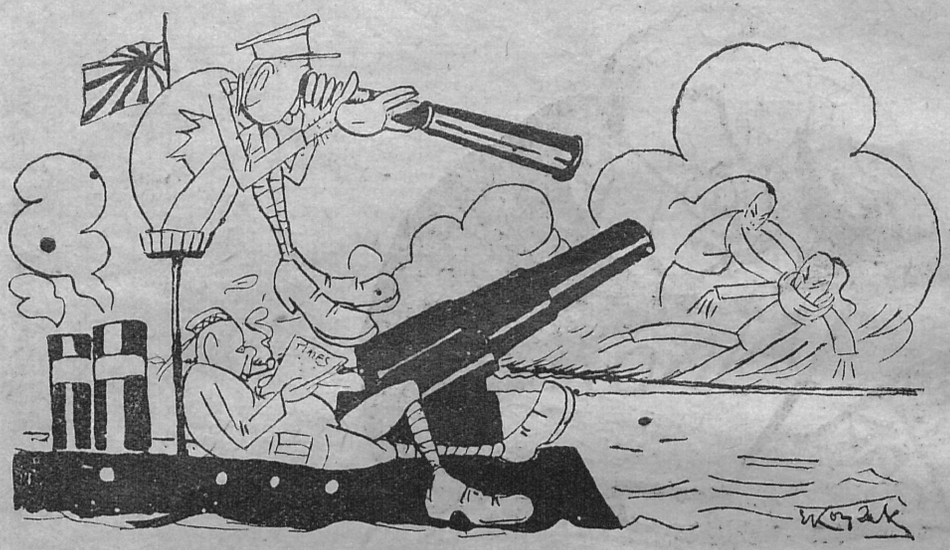

Як анґлійці здушують китайські заворушення.

Ю. ШКРУМЕЛЯК

На китайські теми.

Десь за морем тридесятим,
Лісом-бором тридевятим,
В Китаю землі,
Мандарин живе богатий
Ляо-Чінґ-Чанґ-Лі.

Тільки й праці, що сплітає
Коси він свої,
Чай безжурно попиває
І Конфуція читає
Ляо-Чінґ-Чанґ-Лі.

Та не досить йому того!
Ще й дівчати молодого
Розкіш пє собі —
І коха дівча старого
Ляо-Чінґ-Чанґ-Лі!...

— Гей, старий! Дівчину дати
Мусиш ти мені!
Маєш біблію читати
І чайок свій попивати
Старче Чінґ-Чанґ-Лі!

— Ха-ха-ха! Пі-о смішако!
Ре-хо на умі..
Чай, Конфуція і са-ко
За дівча дасть гакі-га-ко
Ляо-Чінґ-Чанґ-Лі!

Ріжні звичаї.

То було на пишнім равті
В домі перського посла́.
Там одна дотепна дама
Раптом голос піднесла́.

„Excellen e, pardon, скажіть нам,
Чи і в ваш культурний час
Многожество — це страхіття —
Водиться єще у вас?“

Незбентежений питанням
Осміхнувся дипльомат,
А в очах дві іскри блисли;
Видко, був питанню рад.

„Так, - сказав він - многоженство -
Це страхіття — на біду
Зовсім так, як і в Европі,
Є і в Персії в ходу.

В нас одначе множество
Не вміняється у гріх
Тим, хто власні жінки кормить,
Не займаючи чужих.

Ну, а в вас звичаї інші,
Скільки я збагнути міг;
Жінок тайно мають більше
Й зовсім негодують їх.

Зизик.

МІЖ ПАНЯМИ.

Дивно, що ви відправили від себе так добру служанку, аджеж вона — здається точно виконувала усі свої обовязки?

Так, але вона від якогось часу сповняла і мої

За давних добрих часів.

Командант сотні, австрійський виелеґантований старшина, робить перегляд резервістів, покликаних на одномісячні вправи. Побачивши блідого стрільця на правому крилі підходить до нього;

— Резервіст! Чому ти такий блідий?

— Не знаю!.. голошу слухняно.

— Що, ти може хорий?

— Ні!... голошу слухнянно.

— А де ти передтим був?

— На львівськім університеті!... голошу слухняно.

— А будь ласка... як ваше шановне назвисько?

— Потурайко!... голошу слухняно.

— А чи можу знати, на якім ви факультеті?

— На ніякім. Я там сторожем... голошу слухняно.

— Ідіот!

* * *

Поручник Цяпка обнявши команду сотні тих, що повертали з полону, почав зразу заводити дисципліну:

— *Уважайте хлопці — каже він* при звіті — в мене мусить все бути порядок.

— На приказ, пане поручнику.

— Щоби в мене не було пяних.

— На приказ, пане поручнику.

— Хто є пяний, нехай не волочиться по вулицях, нехай зараз йде спати!

— На приказ пане поручнику.

— На другий день треба прийти до мене і сказати, — я був пяний.

— На приказ, пане поручиику.

Минуло декілька днів і до пор. Цяпки голоситься стрілець:

— Ну, що ти скажеш сину?

— Голошу слухняно, що вчера я був пяний...

— Ну, памятай на другий раз не роби цього.

Такі зголошення у поворотців з полону бували доволі часто, але одного разу являється перед Цяпкою добре підхмелений „большевик“ як тоді всіх повернувших з полону називали в коші — і ледви держиться на ногах.

— *Що з тобою, сину? — питає* Цяпка.

— Голо... шу слух... нняно... що вчера я був на весіллю мойого товариша...

— І що?

— І і і...? був пяний.

— Сину, таж ти ще й нині пяний!

— Так, голошу слухняно, але я о тім завтра зголошу... голоо... шу слухняно...

Як такса то такса.

На великдень сидить дід під церквою:

— А обдаруйте бідного каліку, людоньки добрі!

— Нате вам дідуню два грошики та змовте за душу: Івана, Миколи, Гната, Федя, Михайла, Галактіона...

— Та аж шість душ за два грошики. Мене самого більше коштує. Як хочете — то по грошикови за душу, таньше не годен.

„Польський вагон".

Скажете, шановні читачі: „Овва! ніби ми польських вагонів не бачили?"

Отже будьте певні, що ні я ні ви правдивого польського вагону не бачили. Все те, що скрипить, пищить, трясе і підкидає на залізничих мережах Галичини — це все останки „заборчих" держав. Тільки написи і стан вагонів змінився.

Але я хочу написати про правдивий польський вагон.

Запросили мене добрі люди, що не бояться моєї злоби, апетиту і настроїв, — на Великодні Свята. Я очевидно скористав на серйо з запросин і сів у залізничий вагон. Слово „сів" тут ніпричім, бо властиво сісти не було де, така передсвяточна глота „панувала" там.

Стокількадесять свистів, трублень та закликів — і потяг рушив остаточно в дорогу.

Я розглянувся по вагоні і ствердив з приємністю, що не було в ньому ні одного з наших маломістечкових синів Ізраіля. Вони симпатичний народ, але занадто голосний і чутний.

Мало-помало розвязувалися людям язики.

— Przepraszam, czy jest wolne miejsce?

— Przepraszam, czy można położyć pakunek?

— Przepraszam, czy mogę prosić?

— Proszę bardzo!

Це сусід від сусіда позичає „Газету Поранну".

— Pani daleko jedzie?

— Do Borszczowa.

Це якийсь молодик починає флірт з панянкою.

— Bodiu, nie łaź po nogach! — повчає свого синка якась дама, тримаючи в руках „Światowid".

— Czy „Wiek Nowy" można? — чути десь за стосами валізок.

— Proszę, proszę!

Мене взяла лють. На цілий вагон ні одного Українця, ні одного земляка (чки), з яким (ою) можнаб навязати якусь розмову. Все чужинці, так немов ми їдемо крізь мазурщину.

Надходить кондуктор.

— Пане кондуктор — питаю, — чи в Краснім довго чекаємо?

Кондуктор-українець відповідає:

— Ні! Дуже коротко. Брідський потяг іде перший, а за ним зараз наш. 15 мінут.

— Дякую.

— Прошу дуже.

І враз небувала річ: Між „Поляками" замітне порушення.

— Пане кондуктор! — питає дама зі синкон, чи я маю получення на Броди?

— Пане кондуктор! відзивається читач „Поранної"" коли ми будемо в Тернополі?

— Пане кондуктор!...

— Пане кондуктор!...

— Вибачте...

— Перепрошую...

— Будь ласка...

Гомонить українська мова, аж любо. Хтось витягає з плаща й українську газету. Далі і сусіди, глянувши на себе, починають по українськи:

— Може у Вас є „Діло?

— Чи можу попросити „Новий Час"?

З кишень і валіз вилазять на світ божий ріжні українські часописи. Чимраз більше їх. Хтось витягнув „Зиза".

— Позвольте мені на хвильку.

— Прошу дуже.

А там у кутику молоді панянки аж тепер розбалакалися на добре.

— Ви були там?

— О, так.

— І я був.

— Так?! Но, бачите?

Усміхи, погляди, недомовлені слова. Хто зна ще, що з цього вийде... Може подружа і сльози! Може тільки радість?

Дзвонить українське слово, далі вже хтось і пісню мугикає.

Хто хоче, хай не вірить, але кажу: цілий вагон, як був польський до часу, так раптово став українським.

Припадок, чи ласкава мені доля насадили сюда самих Українців на те, шоб я міг написати фейлєтон.

А може це було уладжене призначенням як праобраз будуччини?

Адже часто буває, що червоне стає білим, а червоно-біле-жовто-синім.

Галактіон Чіпка.



ОБИДЖЕНА.

Директор: І ви називаєте себе машиністкою, а навіть не умієте заложити ленти!

Машиністка: А чи ви, пане директор, думаєте, що Божейківна уміє настроїти фортепян?

ТУПІСТЬ.

Шофер! завезіть мене домів.

Деж живете?

На Ягайлонській!

А число дому котре!

Ідіот! Побачите... на брамі написано.



У ВАГОНІ.

— Кондуктор! Гей кондукторе!

— Прошу! Чого вам треба!

— Чорт знає, які у вас порядки?

— Ну! у чому діло?

— Слухайте, на стіні висить у вас тарифа:

за ушкодження сидженя — 5 зол.
за розірвання занавіси — 2 зол.
за розбиття зеркала — 20 зол.!

Деж до біса це зеркало! А може якраз я і хотів його розбити?

ПОДВІЙНЕ НЕПОРОЗУМІННЯ.

І. От ситуація! Випив я вчера з Паляницею — порядно, що називається — і як мені тепер здається, попросив я у нього о руку його доньки. — А тепер не знаю, відмовив він мені, чи згодився?

ІІ. Ну і клята ситуація! Випив я з Григорком — так, що зовесь, і от здається — він просив мене о руку моєї Галі!.. але... але... колиб я міг пригадати собі, чи згодився я, чи відмовив?

РЕКОМЕНДАЦІЯ.

Господиня, вдова, бездітка, тихої вдачі, розуміється на господарці — рекомендує себе:

— Я, прошу, служила три роки в характері куховарки у моєї доньки і два роки в характері мами у пані Петрик.

В СУДІ.

Одного осібняка обвинувачують за обиду чести, заподіяну знакомій пані.

— Значиться, пане раднику, якщо я назову паню „коровою" — то це обида, так?

Розуміється!

А як що я корову назову „нанею", чи це теж обида?

Ні! Скілько вам подобається говоріть собі!

Обвинувачений повертається до обидженої пані і з глибоким уклоном говорить їй:

— Моє найглибше поважання — „пані".

ВИКРУТИВСЯ.

Отець: Пане Черешня, а що ви там робите зі Сонею під липою!

Черешня: (змішано) Ми... ми.. збираємо грушки.

ДОКАЗАВ.

— Двайцять літ уже, як я жонатий і ні разу не сварився зі своєю жінкою.

— Та що ви дурниці торочите?

— А так, ми на третий день по вінчанню розійшлися.



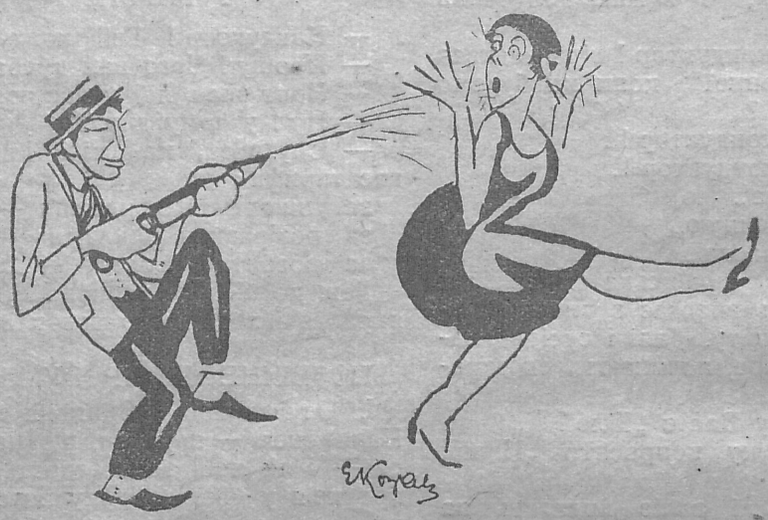

Шпильки.

Подружна це звичайний особовий потяг, тягне його пара, а вживають його ті, що не вміють або бояться літати.

* * *

Жіноче кохання має три фази ґардероби: в першій щось розбирає жінку, у другій хтось, у третій вона себе сама.

* * *

Фіолєт є кардинальною ознакою піяка і кардинальською відзнакою священика. Є це доказ, що Spiritus навіть коли зміняє значіння, не зміняє коліру.

* * *

Наші політики починають тверезо глядіти на справу щойно тоді, коли вже не в силі пити.

* * *

Муж завсіди винен, коли родинне щастє занадто замітне: чи то по його животі, чи жінки.

* * *

Чому у нас більше позичають грошей як книжок? Тому, що ми бідні і не маємо за що книжок купувати.

* * *

День Prima Aprilis найбільше згадує мені ніч нашої закордонної політики; всі дурять себе вигадками, ніхто нікому не вірить і кожний гордий із своєї фантазії.

* * *

Мораль наших „жінок із ліпшого товариства" виявляється найсильніше у зависти, що люди говорять стільки про неморальність їх приятельок і знайомих.

* * *

Ріжниця між »мартовим українцем« і мартовим котом та, що мартового кота, коли він живе на Україні, не треба українізувати.

* * *

Коли жінка має рацію і доказує це дуже голосно, тоді чоловік повинен, мовчати, коли вона не має рації, чоловік мовчати мусить.

* * *

Орест Ордан.

Притча про вірність.

Один мужчина оженився з жінкою, якої не кохав.

І сказав собі:

— Не булоби погано, якби я мав ще другу, приємнішу.

Небавком його бажання здійснилось. Він мав дві жінки.

І за якийсь час сказав собі муж:

— Це гарно, але моє життя булоби ще гарніше, якби я не мусів його ділити між одну, яку кохаю і другу, яку не кохаю. Якби я мав у хаті дві жінки однаково симпатичні, які я однаково мігби кохати!

І це його бажання здійснилось легко. Мав їх три.

Але його серце все якось почувало себе ніяково. Його постійно вражала присутність тої одної, якої він не кохав.

І рішив муж, що треба якнайбільше загадушити присутність тої, яка нагадувала йому вічно нещасливе кохання. І він побільшував число своїх вибраних — симпатичних. Коли мав їх сім, побачив, що є ще місце на восьму, а коли мав дванайцять, сказав собі: »но, ще одна, остання, щоби дванайцятькою зрівноважити цю першу«.

Аж тринайцята принесла йому нещастя. Всі дванайцять покинули його, одна за одною. При ньому лишилась тільки перша і потішала його.

І сказав тоді муж:

— Як це гарно, що існує ще вірність у світі.

О. О.

ПОРОЗУМІЛИСЯ.

Добродій Колак зажадав в аптиці порошку проти насікомих. Услужний аптикар запитав: — На скільки добродію — на сімдесять, чи вісімдесять? — але він мав на увазі гроші! Тоді Колак поіритовано: Що—о? На тисячу, на дві, на міліон! До чорта—а!

ЗАНЯТИЙ.

— Маєте ви хоч ждальню, пане лікар? — питають початкуючого лікаря.

— Аж дві пане! — Відповідає лікар. — Одну для пацієнтів, де ніхто не жде, а одну для мене, де надармо жду.

ГОСТИННІСТЬ.

У купця Цибульки велике приняття. Пізно вечером заходить до мешкання Цибульки добродій Корж, щоб забрати свою жінку домів:

— Я приходжу — каже до пані дому — по свою жінку.

— Ах, любий пане — відповідає гостинна хазайка — чому ви скорше не прийшли?

КОРЕКТА.

Чотиролітний Юрчик плаче і є незадоволений, що родичі відправили його няню.

У—у - у! Вона пішла—а, а вцела єсце вона спала пли мене.

— При мені! — поправив педантичний татко, професор літератури.

ПРО ЦЕ НЕ ГОВОРИТЬСЯ.

Синок: Дивись, дивись мамцю Ця малпа зовсім схожа на нашого вуйка!

Мати: Фе-е! Пульку! Не говори так голосно таких дурниць!

Синок: Що там, мамусю, малпа цего і так не зрозуміла.

Обливаний понеділок нашої орентації

Остання демонстрація перед чеським конзулятом вказує наглядно, що наша політика йде стрімголов, ми втратили орентацію... (»ДІЛО«)

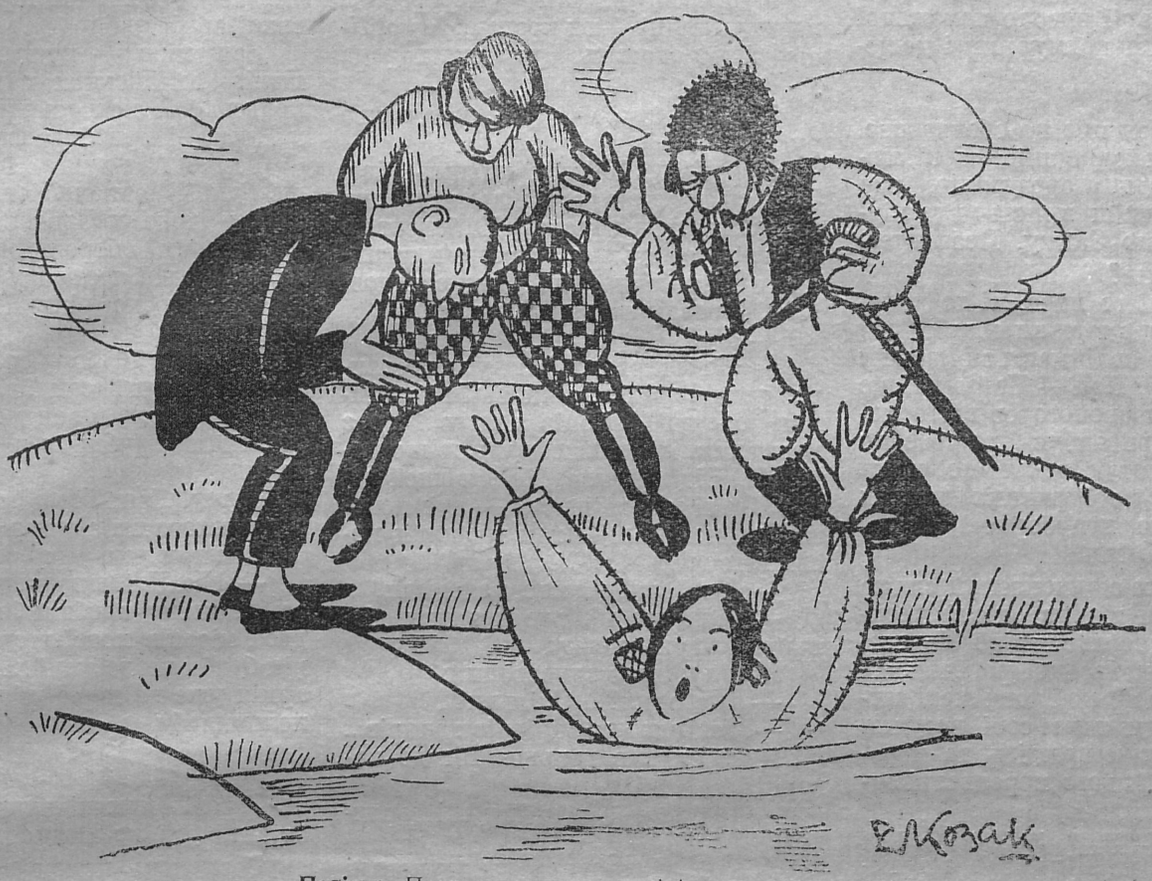

Політик: Пропала наша орентація!
Робітник: Вона топиться...
Селянин: Нехай топиться, може друга краща буде!

З краю.

(Дещо про місто Стрий).

Нема, то як Стрий! Поглянеш і серце вяне. Богато дечого я тут навчився і тільки завдяки тому, життя моє нині пливе, — не мов по маслі.

А чого я навчився, то зараз вам тут розкажу, може це й для других придасться.

І так:

Від стрийських директорів кооператорів й некооператорів, директорів істнуючих і неістнуючих інституцій, я набрався панськости і гордости. Навчився говорити басом й держати голову високо а ніс ще вище. Тому мене тепер усюди шанують і хоч позаочно кленуть, то в очі низенько кланяються.

Від стрийського У. П. Т. я навчився не вчитись, бо ремесло нині поплатнійше. Деякі пани з У. П. Т. переконали мене, що більше треба придержуватись проголошених вже, або й непроголошених »панських« розпорядків, чим своїх, тому, що від Поляків дістати можна автономію, а свої нам автономії ані не дадуть ані не заберуть.

В »Касині« навчився я грати в карти і іноді, в скрутну годину все таки можу дещо заробити.

»Міщанська Бесіда« навчила мене не давати ані сотика на добродійні цілі. Завдяки тому грошей в мене чимраз більше. Я розмінюю їх на доляри і як прийде хто з »жебрущих« тоді просто кажу; — »Чесне слово, люди добрі, в мене ні сотика при душі«. Українських газет майже не пренумерую, бо шкода грошей, а за те купую польські, щоби знати »що про нас Поляки пишуть«...

Від директора »Народного Дому« я навчився їсти яєшницю з 12 яєць, а щоби мати спокій, так перед ріжними непрошеними гістьми як і перед власною жінкою, то вивісив на дверах спальні карточку; »урядую тільки від 12—1 год.« Ану нехай хто відважиться ввійти в неурядові години!...

В »Народнім Домі« навчився я нюхати це що не пахне.

Від стрийських радикалів я навчився — балакати із селянами, маючи нагоду переконатись, що селянам все більше імпонує добре пузо, чим добра бесіда.

Стрийське парубоцтво навчило мене ходити по »корсі« (це також штука«) грати білярд по жидівських каварнях і комплетно нічого не робити.

Стрийські хори навчили мене співати дуже тонко, коли слухають чужі, а дуже грубо, коли слухають свої. При тому я пізнав що сварка дуже добре ділає на голос.

І богато ще дечого я в Стрию навчився.

Цікаве місто. Прийде хтось до Стрия, а має пику перекривлену на право, то як походить трохи по стрийських улицях і закамарках, перекривить йому на ліво, а приїде хтось дурний, то — голова спухне і буде ще мудрійший.

Гарне місто, кажу Вам! Нема то як Стрий.

Акушерка: Поздоровляю вас із донечкою.

Отець: Ет, а я так мріяв про сина!

Акушерка: Терпцю мій пане, всякий початок тяжкий.

Враження останнього тижня.

Ви вїздили коли до Львова з котрої небудь стації високо положеної рогачки в трохи похмурний і дощевий день?...

Ні?

Постарайтеся про це обовязково. Тільки дивітся тоді очима естета, любителя природи, а зрозумієте, яка краса, яка розкіш криється у підніжжа Високого Замку. Побачите...

Що побачите?

Побачите ні то море, ні то калабаню, закутану в тумани опарів, над якими високо здіймається ковчег малопольського Ноя — Наймана, що йдучи слідами свойого світлого попередника, пригорнув до себе по дві і більше штук всілякого скота та плаває по розбурханих хвилях болота, побідно, непоборно...

Могутня картина.

Я був просто одушевлений силою вражінь, коли вїздив після двохтижневої неприсутности до Львова, зі сторони личаківської рогачки.

Але не про те хотілося мені писати. Це тільки така собі вступна замітка до низки вражінь та переживань з останнього передвеликоднього тижня.

Цікавість палила мене, коли я відтак висідав на Підваллю з трамваю. Що нового приключилося тут за час моєї відсутности?...

Скільки директорів нових одержала Народна Торговля, скільки разів замінено ще назву Панської вулиці, скільки нових вбивців Собіньского заарештувала поліція?...

Я глянув довкруги, на зверх нічого не змінилося. День був як день, звичайний, сонце світило як за напасть, поліцаї вистоювали по брамах зі служницями, замісць робити службу по середині вулиць без служниць, дощик накрапав, вулицями переливалося болото рідке як реставраційний росіл, то густе як італійська муштарда.

— Це мабуть приплив — подумав я, витягаючи ногу з тої муштарди, де застрягла нещасна по кістку.

— Не витягайте добродію, глибше, ще глибше встроміть, болотяні купелі на ревматизм добре роблять.

Я підніс голову і пізнав свойого доброго знайомого, налогового письменника, журналіста та збирача анонсів у одній особі.

— А то ви — привитався я сердечно — давно не бачилися!

— А давно, вас мабуть у Львові не було, женихатись їздили, чи що?

— Та їздив, по ділам трохи їздив, — відповідаю виминаючо — мабуть багато новостей за той час призбиралося?...

Мій знайомий глипнув на мене з під ока:

— А так навіть Фукс подорожів. Ковбаса з капустою і мале пиво...

— Ех, що ви там — перервав я в нетерплячці — ви краще *„de politicis“* дещо скажіть. Була яка парада у Львові, арештували кого?...

Письменник махнув зневажливо рукою:

Парада?... На пси сходить діло. За весь час три рази тільки музика по вулицях вигривала... Магістрат по верху малюють... одна всего каменица завалилася... на Замарстинові »Куба розпрувач« появився...

— Ну?

— Податковому екзекуторові живіт розпоров і кишки зі Замарстинова аж на Леґіонів тягнув... Це з мести так. А дальше, дальше що нового?... Біда кругла, біда, грошей немає. От ті мають щастя — тут показав на поліцая — там грошики посипляться!...

— Якто, злодія якого зловили?

— Покищо ні, але позичку дістають американську!

Я задубів зі здивования:

— Ще одну?... Скільки?

— Вісімдесять міліонів долярів...

Я не слухав дальше. Біг до кавярні.

— Ґазет! — ревіло в мені горячкою.

Допав. Розгорнув задруковані листки ґазет. Дійсно, чорне по білому стяло:

— Польща дістає 80 міліонів позички. Те, чого не доказав руїнник Ґрабскі, зробив будівничий Пілсудскі! — захвалювала урядова ґазета.

— Пілсудскі віддає Польщу під німецьку курателю!... Великодній скандал! В позичці 50% німецького капіталу, а жидівського решту! Ліцитують Польщу — ратунку! — ревіло »Слово Польське«.

— Брати, брати, як дають , а потім »бенкеле« робити!... — радила між стрічками довірчиво »Хвіля«.

А всюди чорніло як в комині кабалістичне число 80,000.000 долярів.

Справді щастя мають! І на мою думку обовязково брати. Проект з »бенкеле« також добрий. Мій знайомий маляр вже три роки тому позичив у другого знайомого на 50 процент. Ну і що думаєте?

— Бачите свої вуха?

— Так і віритель сердега побачив свої гроші, а від останнього разу як допоминався, з розбитою головою ходить.

Це тільки так собі мимоходом згадую, жидівський розум подивляючи.

А як дають, брати — обовязково брати!

*

* *

Попри инших сензацій вичитав я в »Курієрі, що до Варшави приїхав представник китайського диктатора, бувшого опришка, Чанґ-Тсо-Ліна — охочих аматорів до китайської армії набирати.

Зашуміло — пишуть — у Варшаві. Китайських патріотів малопольського походження, тисячами у Варшаві призбиралося.

Гарно. А я думаю, що ще гарнійше булоб, наколиб отих охотників таки у нашому Львові вербували.

Бувшим оборонцям Львова до національної чести промовили...

І креси по річкуКіянґ-Се-Кіянґ обіцяли...

Пішлиби ій бо — пішлиби!

А можеби й сам Найман зі всею міською радою в контушах пішовби, бо їм й так дубиною з Варшави махають.

А тоді Чанґ-Тсо-Ліна ніяка сила з диктатора не скинулаби.

Але під умовою:

— Що Наймана президентом міста Нанкіну зробилиби! Вже після двох місяців нової господарки Нанкін бувби нездобутий. Всяка ворожа армія уже на периферіях міста ноги поломилаби.

*

* *

Серед таких міркувань, минають останні дні до Великодня.

Великдень попри великі видатки, дає Вам також змогу, як ніколи краще, пізнатися на мистецтві Ваших видавалосьби найсердечнійших знайомих.

Буває, рішитеся свят ніяких у себе не влаштовувати.

— По знайомих піду — міркуєте великодушно.

І зачинається.

Після кількагодинних пошукувань по заздалегідь виготовленому списку, стрічаєте ніби випадково, свойого знайомого... ну припустім фабриканта пасти »Елеґант«.

Зачинаєте очевидно від загальної біди, потім питаєтеся як дітоньки ховаються, врешті заявляєте, що свої черевики чистите виключно пастою »Елеґант«, як на справжнього патріота пристало. Він слухає, притакує, трохи нарікає, а про свята ні словечка. Врешті рішається:

— Великдень йде, а людині так сумно на душі... Погано жити без товариства — зітхаєте, не докінчуючи думки.

Замісць відповіди, чуєте тільки як трамвай дзвонить. Врешті й вам за багато. Рішаєтеся:

— Ми до вас, добродію, на свята вибираємося, з жінкою і діточками... Мої діточки, ваших діточок... так дуже люблять... Моя жінка...

Фабрикант, що слухав вас, наче довбнею прибитий, перериває:

— Коли... коли ми виїздимо на свята... до шваґра жінчиної кузинки... Хібаби ви до нас там... дуже радо... це за Снятином, по двацять два золотих залізниця від особи...

Тепер вас неначе довбнею:

— Так, їдете?... — голос ваш солодкий, нічим цукорки **»Фортуни«**, — шкода, а ми хотіли вас до себе, **на третий день... ризикуєте безпечно.**

Дальше вже не інтересно. Прощаєтеся, чуєте як ваш знайомий з полекшою стискає вам руку: Веселих Свят!...

— Веселих!...

І дивитеся в слід за ним і в душі:

— А хитрий, а бреше... навіть не заикнеться... під Снятин заманює, подумаєш!...

І знову йдеш »припадково« стрічатися, і то весь день без успіху. Всі їдуть на село. Епідемічно... Огірчення в тобі, жовчею аж до серця підходить:

— На село їдуть... трамваєм хіба!... Бо ти певний, що всі вони остануть у Львові, замкнуться в хаті так само як ти, — а на добре запертих дверах карточку лишать:

— Ми виїхали — вертаємо по святах...

Ах Лицеміри!

Chat noir.

ЗА БОГАТО ПРИЄМНОСТИЙ.

С и н : Таточку, возьми мене сьогодня зі собою до театру.

О т е ц ь : Ні мій синку, передвчера тобі щіпили віспу, вчера вирвали зуб — а нині хочеш іти до театру, — це трошки за богато приємностий як на оден тиждень.

Зі школи.

Учениць у клясі тьма,
На лавках передних
Сіли вищі — і нема
На виду середних.
А останні тільки так
Видно, мов крізь хмари.
Вчитель встав — це панський [знак
Витер окуляри.
„Мушу бачити геть-геть!“
На те й маю раду:
Хай сідає так перед,
Щоб я бачив з заду.

*

Обронька Львова
Сів до матури.
Йде польська мова;
З літератури
Дають питання.
Він в тих доменах
Був без вагання.
„Cóż pan o trenach?“ —
— O trenach... ale...
Ja od piechoty;
Do trenu-m wcale
Nie miał oehoty.

ДОБРЕ ВИЧИСЛИВ.

— Петрусю, коли твій батько зробить якусь роботу за годину, а твоя мати зробить цю саму роботу також за годину, то як довго робили б вони цю роботу обоє разом?

— Пять годин, пане професоре: годину робилиб а чотири сварилисяб.



— Пані! посади! учительки при школі У. П. Т. не можу вам дати, бо Ви покінчили семінар таки в нас, а ми потребуємо кращих сил.

(слова дир. С. Ілецького)

МЕТОДИЧНО.

Вчитель спитав Іванка, скільки буде три рази пять, а Іванко без надуми відповів, що пятнацять; коли ж вчитель відвернув числа і спитав скільки буде пять рази три, Іванко зацукався і не міг відповісти. Тоді вмішався візитатор, який був якраз на годині і звернув вчителеві увагу, — що він не вміє ученика напровадити, бо мовляв, дитині треба все пояснювати м е т о д и ч н о.

— Іванку, слухай — спитав тоді візитатор — ти мусів бачити пса, бо у вас дома певно є пес? Ну, як ти візьмеш, того вашого пса і подивишся з переду, то буде пес, правда. А як його обернеш хвостом до себе і подивиш, то що буде?

— С у ч к а, прошу пана, бо пес, то є в нашого сусіда!..

С. ЄВРЕЇНОВ.

Rendezvous.

Коли Олекса прокинувся, він не знав, яка це година і де він. Ех, до чорта!.... Він лежав на канапі chambre separée одного елєґантного ресторану. Як можна було догадуватись по спущених завісах на вікні — був уже день. Соняшне проміння огрівало покинені останки страв на гарно прибранім столі. Овочі, пляшки, недопиті склянки, чарки, недокурені папіроски, попіл.

Олекса монольоґував: чєй-жє могли мене збудити і взяти із собою! Михайло і Степан, но! цим не дивуюсь! Але Коля, мій приятель і моєї жінки, такий осел!«

Задзвонив на кельнера.

— Яка година?

— 12.

— Давайте рахунок.

— Усе вже заплачене, цими панами, що були тут учора, з паном.

— То давайте пальто.

Олекса трохи хитався на ногах, коли кельнер помагав йому одягатись. Механічно вложив руку до кишені. Був там якийсь зімятий папірець. Більше із ідіотичного настрою, в якому був, ніж із цікавости він витягнув цей листок:

»Жду на тебе завтра в 2-й год. попол., Карлова вулиця, 17, готель, кімната 27. Я така щаслива! Спитай тільки, де є пані Поль«.

— Завтра? — думав Олекса — це-ж нині!

Протер очі і прочитав ще раз пахучий папірчик з маніжним почерком. »Зовсім не можу пригадати собі, яка з цих дам дала мені вчора rendezvous на нині. Правда, що я був у такім стані... Чи це була Ягідка...? ні, не вона, вона мене не любить... Отже Льота, чаруюча квіточка... Але за нею так стежить Михайло... Отже Ліза... але до неї залицявся Коля! Цеж його приятелька! Ошукувати свого приятеля, це не дуже по джентельменськи. Але нема ради! Зрештою, коли цей свинтух лишив мене тут самого як колоду. А моя жінка і так жде на мене аж вечір. І не лицює мені якось грати супроти Лізи соромливого біблійного Йосифа. Прецінь живемо в якімсь XX. віці! Треба бути в 2-ій годині там, де кличе мене дама... Нема ради«.

Задзвонив ще раз на кельнера.

— Прошу мені дати обід і на три на другу замовити авто.

Точно в 2-ій г. Олекса був перед готелем на Карловій вул. 17. Він почував себе знову добре. Маленький готелик до сходин, зараз видко. Коли він спитав про паню Поль, йому дали ключ до кімнати 2.

„Кріґсматура".

Колись за воєнних часів були в науці інші методи як тепер. Хотів бувало хтось бути доктором чи яким там меценасом, то чіпав на себе медалі, як не свої то позичені і йшов здавати іспит. Професор дивився на медалі, а що не вільно було нікого палити — то справа йшла як по маслі. Професор ставив питання про відзначення, відносини на фронті, офензиву, а потім із пошаною подавав кандидатові руку і бажав йому богато успіхів, медалів і високої ранґи.

Та бували й такі професори, які бодай про око завдавали нібито серіозні питання, головно гімназистам, тому доволі важко приходилося з т. зв. »кріґсматурою«. Деякі педаґоґи вимагали від абітурієнта, щоб він вичислив кількість частей світа на память, а деякі позваляли собі і на запити про найбільшу ріку в Австрії, Галичині і на Україні.

Свою окрему методу мав проф. Даниш при таких матурах у Відні. Коли він давав питання то відразу наводив абітурієнта на відповідь:

— То Ви підхорунжий?

— Так.

— А на якім фронті?

— На італійськім.

— А то тяжкий фронт?

— Так, прошу пана професора, дуже тяжкий.

— А як стріляють, то де ховаєтесь?

— У кавернах, прошу пана професора.

— Ага, це такі комори в скалах?

— Так, комори.

— А чи там часами не підходить вода?

— Як є на горі джерело, а каверна нище, то підходить...

— О, бачите, ви це знаєте, то є т. зв. получені посудини, на тім полягає також і улаштування водотягів.

— Добре. А ви здаєтеся гарматчик?

— Так, прошу пана професора при тяжкій артилерії.

— Ну, а у вас якого калібру гармати?

— Двацять вісім центиметрові...

— О, то великі! А як стріляють, то наступає т. зв. згущення воздуху... правда?

— Так, прошу пана професора, наступає.

— Як бачу ви це знаєте. Дякую. А тепер може щось із української літератури...

— Скажіть, будь ласка, хто заснував кирило-методіївське брацтво?

— Кирило і Методій, прошу пана професора.

— То ні, Кирило і Методій проповідували віру.

— А може знаєте з якого міста вони походили?

— ?!

— Є на сході одно місто, яке зачинається на »С.«

— **Сокаль!**

— Ні, то ще далі.

— ?!

— Солунь! інакше Сальоніки... там де тепер Анґлійці і Французи мають свою базу...

— Так, розумію, свій штіцпункт.

— Ну, то ви це знаєте... В такому разі, скажіть мені, будь ласка, — яке є у Львові товариство, що занимається наукою?

— Товариство »Бесіда«.

— Ні, товариство »Бесіда« занимається чим іншим.

— Сільський Господар!

— Також ні. Це товариство про яке я питаю назване в честь найбільшого нашого поета, який написав як вам відомо Кобзаря і він був якраз одним з членів Кирило-Методіївського брацтва... Воно має свою книгарню в Ринку.

— **Тарас Шевченко!**

— Так, дуже добре. Дякую.

Подав *Еф.*

ВИРАТУВАНИЙ.

— Що то вашої добродійки ніде не видно?

— Лікар післав єї над море. Каже — конечним основний спокій.

— Невжеж вона так поважно хора! Я ніколи не подумавби про це...

— Е ні, лікар мене а не єї лічить.

У ГОЛЯРЯ.

— Що це ваша собака так допитливо глядить, як ви мене стрижете.

— А бачите, минулої суботи я случайно відрізав одному добродієві шматок уха і вона зїла його.

УСПОКОЇВ.

Пан: Слухай, худобино, і коли ти перестанеш запиватись. Кажу тобі — колись упадеш на вулиці налигавшися і не трапиш до дому.

Слуга: О не лякайтесь, до дому мене усе доставлять, бо я при собі в одно ношу вашу візитну картку.

Двері відчинились якби знали, хто йде. Килими, завіси, сутінок. На канапі якась дама повернена плечима, читала. Убрана мало, але із смаком. Вона обернулась і Олекса захитався на ногах. Це-ж його жінка. Вона встала. Страшна секунда вижидання. Він догадався, що вона привабила його сюди, щоби зробити йому страшну сцену. Він волів її випередити.

— Вибач, мені, Славцю...

Жінка трохи відскочила, але слухала далі:

— Ти відгадала своєю ніжною заздрістю, що моя тижнева ділова подорож була хитрістю. Ти одурила мене ще більше, коли вложила цей білєт... Якже-ж я не пізнав твого почерку! Вибач мені, моя кохана...

Він передав жінці білєт, який вона роздерла скажена та приголомшена.

— Перед тобою, Олексо, не можна нічого скрити... Так, я зааранжувала цю зустріч...

І більше рішучим голосом додала:

— Тепер я вже знаю, що маю робити. Ти підлий ошуканець! Іди собі назад до твоїх дівок... а я піду до адвоката за розводом!

У гніві вона була чудова. Як ще ніколи. Олекса запримітив це. Він упав навколішки. Був розтороцений. Прохав, благав, пестив і жінка мусіла йому вибачити. Що більше. Вони провели годину спільно в цій кімнаті так, що Олекса виходячи з готелю казав собі:

— А я таки маю чудову жінку.

Вони пішли до хати пішки. Зимовий смерк відповідав їх настроям. Вони хотіли би, щоби до хати було ще далі й далі. Та відомо, що безмежною є тільки дорога терпінь, а не радощів.

Служниця, відчинивши їм, сказала, що тут був уже кілька разів пан Кольо і питався за паном. Зрештою лишив записку. Олекса читав:

»Дорогой Ольку! Віддай мені моє пальто. Я маю твоє. Цей бовван кельнер поміняв. У кишені я маю важні папері, які конче потрібую. Рахую на твою дискретність, що ти не будеш їх читати. Твій Кольо«.

Олексі потемніло в очах. Він підійшов до світла. Так, це було пальто Колі. А „rendezvous" було не для нього, а для Колі.

Але він надумався і стримався, всміхнувшись. Бо чи-ж остаточно він таки не ошукав Колі?

перекл. О. О.

Кажуть...

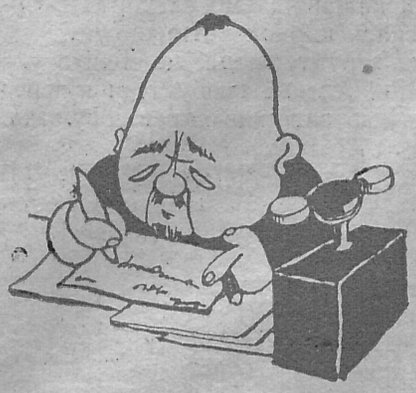

ЩО... з приводу вибору представника львівського жіноцтва п. Березовського головою »Орґанізації Українців міста Львова«, запанував серед львівського жіноцтва небувалий ентузіязм.

ЩО... львівське жіноцтво вислало до президії УНДА окрему делеґацію з подякою за вибір п. Березовського головою »Орґ. Укр. міста Львова«, запевнюючи її про свою вдячність і обіцюючи своє попертя при найблищих виборах.

ЩО... змагання двох бережанських адвокатів, ще досі не вирішені, бо д-р Західний положив д-ра Бемка на лопатки на вічу в Бережанах, а д-р Бемко д-ра Західного на вічу в Козовій.

ЩО... Шевченківський концерт у Бучачі, який має відбутися 6 травня, буде дійсно цікавий, бо на одну співачку припадає аж двох дуже музикальних діріґентів.

ЩО... на концерті Шевченка в Бучачі вступне слово виголосить начальник місцевого »Сокола« на тему: »Кохайтеся чорноброві та не з соколами«.

ЩО... два бучацькі професори (тяжкі укр. патріоти) так сильно святкували 1-го квітня, що цілуючись в одному з прилюдних льокалів, не забули затягнути свій улюблений гимн: »Казав мені старий драла«.

ЩО... грішники у Раві Руській відібрали Папі равському „Віру“, одначе він не дає за виграну й обіцює »Пімсту«.

ЩО... на Шевченківськім концерті в Бродах орхестра відіграла австрійське ретре помилково думаючи, що Шевченко служив не при російськім, а при австрійськім війську.

ЩО... орґанізація »стшельца« в Калуші з причини великої скількости Українців членів, буде незабаром українізована.

ЩО... з нагоди свят Великодня наші пренумератори замісць святочних бажань, вишлють нам передплату.

АҐЕНЦІЯ ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО С. А.
у Львові, вул. Ягайлонська ч. 8.

Купує і продає девізи, валюти і вартостеві папери.
Одинока в українському заряді колектура державної льотерії клясової.

ЦІНА ЛЬОСУ: 1/1 ..... зол. 40·—
1/2 ..... зол. 20·—
1/4 ..... зол. 10·—

ЩО ДРУГИЙ ЛЬОС ВИГРАЄ. Головна виграна 600.000 зол.

ПОЯСНЕННЯ НЕЗНАНИХ СЛІВ.

Азбука — »А« з бука.
Амалія — Поема Шевченка.
Бюрократ — Бюро крат.
Британія — Годівля британів.
Вампир — Вам пир.
Катанія — Жінка ката.
Конвої — Кона вої (жидівське військо).
Ординарія — Ординарна жінка.
Паскар — Тсй, що носить паску.
Ундоляція — Жінка яка належить до УНДА.

В ЧЕЛЯДНІЙ.

— А сьогодня до нашої пані приїздив, доктор, оглядав єї...

— До нашого пана теж вчера вечером приїздив, оглядав і забрав зі собою.

— Хто, — доктор?

— Ні! комісар поліції.

ДОПИТАВСЯ.

Гей, добрий чоловіче — кудою зайти до Западні?

А — от так ідіть прямо через село, потім поверніть на ліво за хрестом і зараз на право скрутіть, відтам вийдете до самітного дерева на полі з яких дві верстви від села, відтак скрутіть трошки на ліво скіс і зайдете до коршми, а там і запитаєте, — може хто знатиме, бо я не знаю — де Западня.

МАТЕМАТИК.

Слухай! Ти добрий математик! Скажи мені: у тебе приміром є 20 зол. а я прошу тебе о 5 зол. Скільки у тебе залишиться?

Двайцять!

Як то?

Просто! Я тобі нічого не дам!

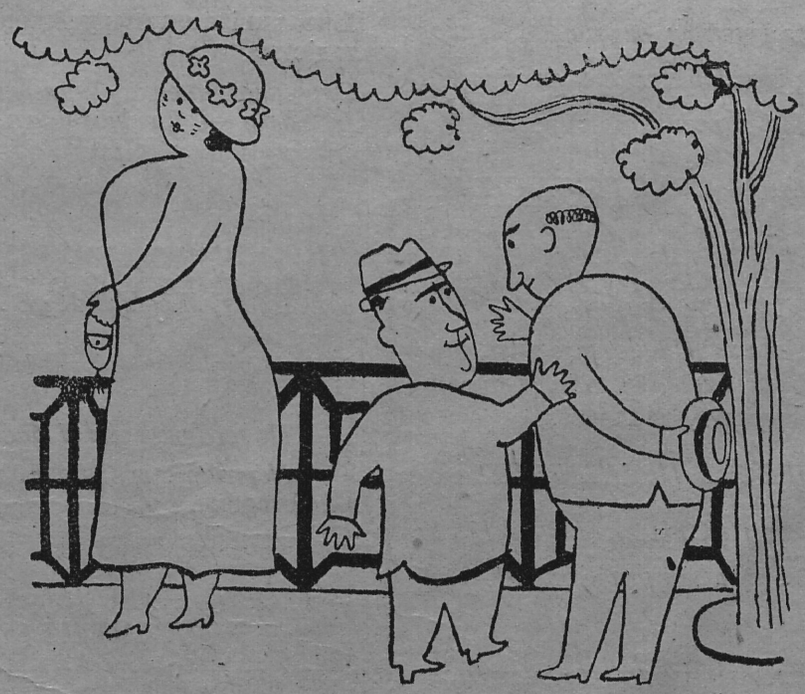

— Бачиш! якась жінка з вищою освітою... Мушу до неї приступити...

— Я не раджу! Бо від коли представник жіноцтва п. Березовський став головою „Орґанізації Українців міста Львова“ то вони такі горді, що до них й не приступай

Почтова скринька.



При нагоді закінчення першого кварталу просимо усіх тих, що залягають із передплатою вирівнати її ласкаво і негайно.

Оце число випускаємо у збільшеному обємі, — а то з причин технічних, які не дають редакції спромоги, з приводу свят випустити чергових чисел за 15. квітня і 1. травня. Це святочне число з причин збільшення обєму та ілюстраций коштує у подрібний продажі **70 сот.**

Слідуюче число появиться щойно 15. V.

Всім співробітникам, передплатникам, читачам, кольпортерам та прихильникам нашого журналу бажаємо, *Веселих та Щасливих Свят.*

Редакція й Адміністрація журналу *„Зиз“*, Львів — Руська 18 I.

Не маєте грошей, не маєте за що купити собі на свята лякерів то я вам пораджу:

КУПІТЬ СОБІ ПАСТУ „ЕЛЄҐАНТ“

з фабрики Левицької у Львові вона дає прегарний полиск так, що й сліпий не пізнає, чи це звичайний черевик, чи лякер.

ДЕШЕВО І ПРАКТИЧНО!

ФАБРИКА ПАСТИ „ЕЛЄҐАНТ“

Львів, вул. Кордецького 51.

З фільозофії життя.

В часі свят зїдаємо богато солодощів і маємо враження що нам солодко. В часі весни спиваємо безліч поцілуїв і нам здається, ще солодше. Та правдивою насолодою життя бувають тільки цукорки з фабрики **„Фортуна Нова“ у Львові.**

Вони осолоджують дітворі плач у дома, закоханим нудьгу на рандці супругам щастя, а політикам вічні невдачі. Бо солодкість їхня єдина й не зрівнана.

Порада для мужів.

Коли муж вертає
В хату пізно в ночі
І хоче жінці замилити очі,
Щоби пекольних
Не робила криків —
То несе з собою,
Для святого спокою,
Мильце з Терлецького Аптики.
»Ось маєш твій любий
Дарунок кохана...«
Каже він до неї,
Жіночки своєї.
А жіночка, від радощів пяна
Мужеві гріхи прощає,
Муж спати лягає
І спить спокійно
Аж до рана.

Найкращий святочний подарунок люблячих мужів для кохаючих жінок

Мильце з Терлецького Аптики

Воно виніжнює церу і консервує молодість.

Окружна Аптика Терлецького Львів — Домініканська.

У РЕСТОРАНІ.

Гей кельнер! Що за чорт! В зупі якийсь клочок вати, що це?

Ах, даруйте пане, це мені з уха випало! Але не турбуйтеся, я перед хвилиною заложив якраз нову вату.

У Торговлі Народній
Найкращі вина благородні
З власних пивниць
У власній етикеті.
Так звані вина самородні.
Тож пийте їх і будьте ситі
На Свята Великодні.
І памятайте в днину воскресення —
Єдиний клич до волі і спасення,
Єдиний клич обовязку святого:
Все свій до свого!

Кооператива *„Народна Торговля“* поручає на свята найкращі вина самородні з власних пивниць, чай, каву у власних опакуваннях та всякі товари споживчі і бакалії.

„Народня Торговля“
Львів — Ринок.

РОДИННЕ ЩАСТЯ.

Коли Ви засіли до столу посполу
І Вас манить принадний вид печива,
Коли ласкоче Вас й лестить
Сам запах вкусного мясива,
Полиск пляшок вина і пива —
То Ви не дуже тіштеся красою
І не маніть себе дурною ковбасою.
Дивіться лиш чи де не ма там туза:
На столі масла із Маслосоюза...
Бо воно пахне запахом амбрози,
Гоїть всі болі і сушить всі сльози
Приносить щастя для дому й родини
На ньому марка листок „конюшини“.

Найкраще десерове масло з маркою „Конюшинка“ поручає на свята

„МАСЛО-СОЮЗ“

Львів, Костюшка.

ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК ГІПОТЕЧНИЙ Сп. Акц. У ЛЬВОВІ.

Тел. ч. 382. *К-то в П. К. О. 149.000.*

Полагоджує всякі банкові чинности.

Переказує гроші на Україну, Росію і взагалі до всіх країв Европи та Америки.

КОЖДИЙ ГРОМАДЯНИН ПОВИНЕН БУТИ АКЦІОНАРЕМ ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО.

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., чвертьрічна 3.50 зол., Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редагує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Володимир Кучабський.**
З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Рік IV. Ч. 10.

Львів, 15. травня 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

БІБЛІОТЕКА
НАУК. ТОВ. ім. ШЕВЧЕНКА
У ЛЬВОВІ

Utile cum dulci

„Тов. Українських Журналістів та Письменників" розвинуло небувалу акцію в справі будови лігниска в Ямній... (З газет)



Замісць літниска для українських письменників та журналістів у Ямній практичний гойдак конструкції арт.-маляря Карпенка.

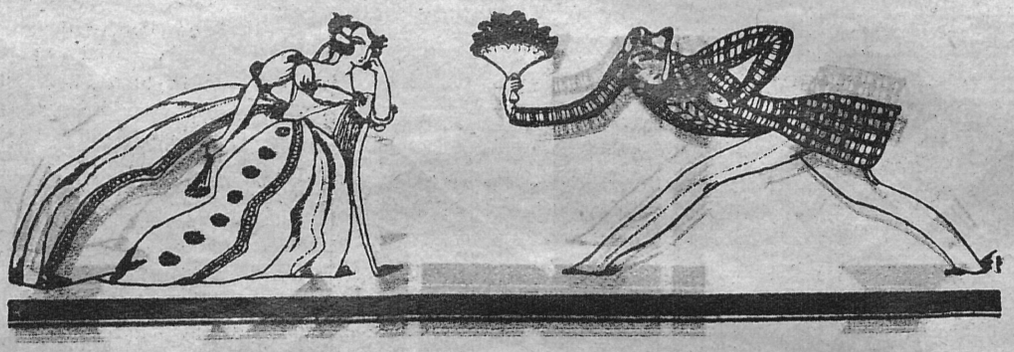

Травень 1927

Колись у нас був місяць май,
Тепер він зветься травнем,
Колись він цвив як божий рай
І був з кохання славним.

Бувало маєві хрущі
Гудуть-аж серце мліє!
А пари йдуть в густі кущі...
Послухать соловія.

Тепер як травень в нас настав
Пропали трави й квіти!
З хрущами разом сніг упав
На почорнілі віти.

Замовк пестливий соловій,
Ворона лиш співає,
Ніхто не йде кущі для мрій,
Ні трав не витовкає.

Хіба зварйований поет,
Або маляр комічний
Находять там якийсь сюжет
Римовано-графічний.

Та пар не найдеш там на лік
В обняттях романтизму,
Бо кожний мудрий чоловік
Боїться ревматизму.

ЗИЗ.

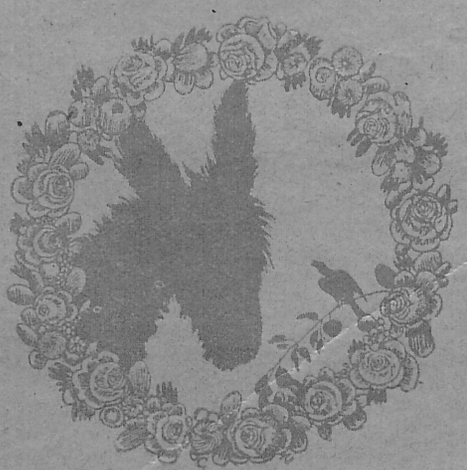

З Волинсько-Холмських інтервю.

Користаючись прихильним відношенням до »Зиза« усіх волинських діячів ми послали свого співробітника з метою вияснити сучасний стан Волині і погляд їх на біжучий політичний момент. Як водиться на Волині ми розпочали своє інтервю від директора Українського Банку в Луцьку пана Ковалевського. Пан директор приняв нас л скаво і відразу почав:

— Знаю... Знаю... Я знаю, я розумію... Отже починаю... Сідайте... Але може ми спочатку сфотографуємось? Що!? Прекрасно... Ей! Дванайцять хлопчиків... Фотографа сюди...

За пять хвилин вже фотографував нас фотограф Мене під портретом Шевченка в позі незалежного художника, а п. Ковальського за столом з головною книгою в одній руці, а з уділовою в другій.

— Отже починаю... Я являюся головою соймової чи там сеймікової комісії — по перше... Я являюся членом лавником магістрату по друге, я є »членом« всіх істнуючих тутка комісії по трете, не кажучи, що я є й директором українського банку... До мене на Волині був хаос... Були карли... А тепер... Тепер Ви бачите що робиться?! Все горить... Все спішить... Балі, вечірки, королі, королеви, засідання прогулки, а про реферати, лекції, виклади — то й мови не має... Кожний день по пять... Що там пять... Двадцять... На ріжні теми.. Починаючи від творчости Сінклера скінчивши на »Водочное произгодство в кооперації, як фактор развітія кооперативних установ«... Прекрасна тема...

В політиці?! Признаюся в політиці — Волиняки ніяк не хочуть признати моєї концепції... Ніяк... Чорт їх знає, що вони хочуть?!...

В кооперації?! Кредити... Кредити... Голубе мій, та як не буде кредитів то... Про щож будемо говорити на зборах, зїздах кооперативних і ин. Ну але поки що то є хаос.. Ми люди щоденної праці — не тільки фотографуємося... Ні... Ми працюємо... В комісіях, підкомісіях, надкомісіях... У фракціях, підфракціях, надфракціях.. В зібраннях, обраннях, набраннях.. і т. д. А що стояти на власних ногах то це вміння, це мистецтво, то це так...

Я то чую, що стою не на своїх ногах, а на пана воєводи... Воно бачите так: всі ми чогось хочемо і ті волиняки також якогось чорта хочуть... Але ми можемо, а вони не можуть... В тім то й річ...

От бачите як воно!...

На цему інтервію скінчилось. Ми сердечно подякували пану директорові і поїхати до Холму.

II.

В Холмі першим нашим обовязком було зайти до пана посла Маківки — редактора »Нашого Життя«.

— Добрийдень...

— Чесць і ушанованнє... — відповів пан посол.

— Ви часом не сельсоюз?

— Ні... Я »Зиз«...

— Ага! Сідайте... Васильчука знаєте?

— Того?!!

— Того самого...

— Знаю...

— Музи-и-кант... — сказав пан посол протягаючи »и«.

— Та невже?!

— Ще й який!!!

— І добре грає? — запитав я.

— Ого-ого! На всіх інструментах... Ліпше чим я...

— І на басетлі теж?! — запитав я недовірчиво.

— Що там ваша басетля! — махнув пан посол зневажливо рукою.

— І на УНДО грає...

— Тю-ю... простягнув я — та цеж люди...

— Що там люди!! Звідки такий взявся?! Га! Що? Сельсоюз!! Шпег. Правалівай... Правалівай...

Не очікуючи далі ніяких інших пояснень мусів я вискочити з редакції »Нашого Життя«. Але тому що недалеко від »Нашого Життя« була редакція »Селянського Шляху«, який видає посол Васильчук я зайшов і туди. Біля дверей зустрів пана посла Васильчука.

— Хто?!

— »Зиз«...

— Заходьте...

Зайшов. Сіли коло столу.

— Хочете інтервію?!!

— Хочу...

— Я закладаю дві партії...

— Дві?! — поспитав я здивовано.

— А ви що хотіли?! Двайцять!!

— Ні... Ні... прошу дуже... Я тільки інтервію...

— Властиво я відновляю партію сельсоюз — пояснював пан посол — і закладаю партію сельспулка...

— Сельспулка?!! Здається це щось не по нашому. Трохи по польськи...

— Що там по польськи!!? Ви на політиці не розумієтесь.. Ви певно учитель з фаху... А то вища політика... Вища!!! Як нас сюди то ми туди, як нас туди, то ми сюди... Розумієте... Тут тобі сельсоюз, тут тобі сельспулка...



— А якже сельроб? — запитав я.

— Не згадуйте мені про них... Я демократ, парляментарист... »Днесь, присно і во віки віков«..

На тому закінчив пан посол і простягнувши мені увічливо руку, дав до пізнання, що пора відійти.

Дон-Пістолетті.

СИДЖЕННЯ...

З одним моїм знакомим, який визначається вельми суворим критичним судом, розвелась недавно балачка про назви республіканських магістратур, почавши від римських консулів та преторів аж по наші часи.

— Тепер — говорив мій знакомий — називають провідників трибуналу »презесами«, а шефа держави »президентом« як на приклад Гінденбурга. Хоч це на французький зразок, — а таки зовсім скандально.

— Та чому? — питаю.

— Подумайте! Від чого походить слово »начальник«?

— Звичайно... від чола...

— Ну, отже. Начальник суду, чи начальник держави то все таки від »чола«, щось так як наш »голова«. А *praeses* або *praesidens* від чого?

— Від латинського *sedeo*.

— Так... оськуди... — каже мій знакомий, та й показав на таке задне місце, що й Запорожці в листі до султана, додаючи: буває номен омен цеб-то символ знаком дійсности...

ДУМКИ.

Звичайно щойно там приходить каяття, де вже нема вороття.

*

Є на світі люди, котрих найбільше тішить це, що другим видруть.

*

Не лиш краса і гроші, а й талан людини може статися її нещастям.

*

Людина старіється, коли зачинає згадувати молодість.

*

Як кожна людина, так і кожний твір, має своїх ворогів і приятелів.

В. Ж.

ДЕГРАДАЦІЯ.

— Де тепер Грушівський?

— В Київі.

— Щож він там робить?

— Тут він був професором, а там академіком.

— Академіком?! — от доробився на старість...

В. Ж.

Манія великости.

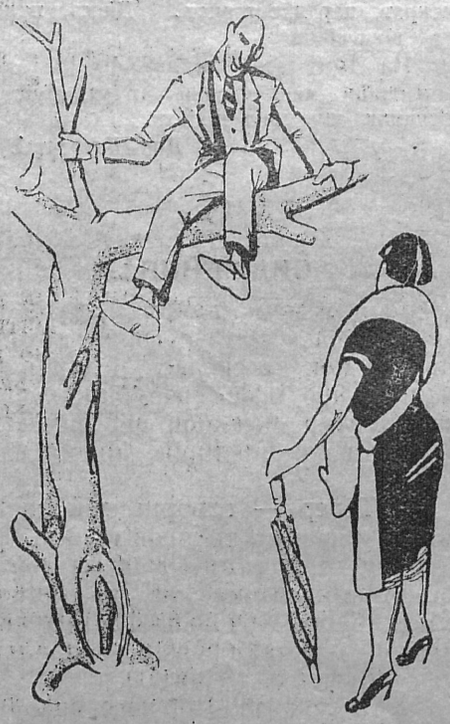

Жінка до чоловіка, який втік зі страху перед нею аж на дерево:

— Ти що там робиш!..

— Я хотів наслідувати соловейка, щоби зробити тобі приємність...

Приємність?.. — ти все мав манію великости!

І ТАКЕ БУВАЄ.

— Що подобалося вам найліпше підчас послюбної подорожі?

— Мій муж!

ЇЇ ПРАВДА.

При ліжку умираючої жінки сидить зажурений муж і питає:

— Моя кохана! Тобі не має уже ратунку. Скажи мені хоч тепер правду! Тобі все одно. — Скільки разів ти мене зрадила?

— Ні разу! Михасю! Коли це правда, що я тебе зраджувала, то нехай стільки разів я обернусь в гробі, скільки разів я зломала присягу вірности.

По тих словах умерла — а кілька літ пізнійше і муж пішов за нею на лоно Авраама.

— Чи є тут моя Орися? — запитав на вступі у небо.

— Є! — відповів св. Петро.

— А де?

— Ось там в небесній салі є вентилятором.

ПОЯСНИВ.

— Кельнер! Алеж це яйце неможливо чути!

— Це певно та курка на щось поганого ступила.

ВИРАТУВАВ З НЕЩАСТЯ.

— Що робити мені — приятелю? Маю дві дівчини — одну погану, але богату, а другу бідну, але — на причуд гарну і я її люблю!...

— А бери цю, яку любиш!

— Дякую тобі!

— Слухай, — а де живе ця погана?

ПРАКТИЧНИЙ.

— Лікар порадив моїй жінці зміну воздуху.

— Певно пішлете її де?

— Е-е! ні! Я дам лише до її кімнати вентилятор.

ДОБРА ГОСПОДИНЯ.

— Ваша жінка здається, дуже добра господиня.

— Розуміється. Скільки разів я верну пізно домів, усе застаю її з мітлою в руці.

Догадливий купець.

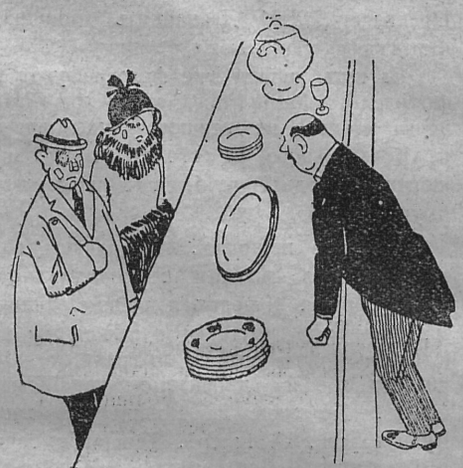

— Паньство здається недавно взяли в мене один сервіс?

— Так... бо ми недавно пібрались.

— Ага, то може дати тепер тревалійший: з бляхи, або алюмініований?..

КЛЬОД ГЕВЕЛЬ.

Нерівність.

Телефоністка, яка не дочула мене, зробила мені нехотячи збитка. Двічі, коли я прохав 30—40, вона получила мене фальшиво, і двічі почув я чудний, хоч і приємний голос. Цей голос додав ласкаво, що має число 13-90. Якими фонетичними помилками можна зробити з 30-40 13-90, не збагнеш. Але це була гра припадку і на це нема ради.

Тому й не дивуйтесь, що задзвонивши втрете, я почув ще раз той самий голос, але вже у дзвінкім реготі.

— Ви знову, мій пане!

— Прохаю вибачення, шановна пані...

— Дякуйте Богові, що ви не попали на якогось грубіяна.

І знову зареготалась.

— Чого ви сміетесь! — сказав я. — Тепер 9. вечір. Я сидів у своїм фотелі і не мав охоти вийти з хати. Ваш голос такий симпатичний. Уже мабуть так доля присудила, що ми мусимо нині вечір розмовляти...

І розмова пішла. Про що, можете собі уявити: от, банальности, як при телефоні... Про те, як то чоловік жде в житті на виїмкову пригоду, на несподівану знакомість з особою, яку знаємо тільки з голосу, про те, як це цікаво відгадувати, наскільки ми помилялись. Я назвав себе, подав свою адресу і... більше за перший раз навіть не сподівався.

Далі можете відгадати: на другий день уранці я казав себе получити, виразно скандуючи цифру з числом 13-90 і — доля є справді химерна! — я справді дістав його. Той самий голос відповів. І я мав приємне враження, що він уже ждав на мене. І так було кілька днів: уранці, пополудне чи в вечір, ми розмовляли, перекидаючись новинами та компліментами.

Згодом дістав я повне прізвище, адресу, час зустрічі.

На другий день о 5-ій Сузанна Шателіє ждала на мене в своїм помешканні. Я мав постукати ліворуч у партері, тихенько.

Було би дуже поетично, якби я тут описав своє велике схвилювання, з яким я йшов. — — Але я буду щирим. Я почував себе тільки як студент, що йде з порожнім шлунком на іспит, з тою цікавістю, з якою йдуть часто на вулиці мущини за жінкою, яку побачили тільки з обрису, а хотіли би побачити її лице. Це було все. З думкою про розчарування, якого можу зазнати я сміявся із себе в душі. Але хоча як високо я стіпав би в мріях, дійсність мене не розчарує!

Сузанна Шателіє не була з виду така, щоби замазувала чар свого голосу. Гарне личко, допитливі оченята, повні уста, стрункa стать, чепурна суконка, полірованні нігті... Моя геройка робила симпатичне враження.

Ми хутко погодились з тим, що при телефоні набалакались доволі і що при ньому втратили вже досить часу.

Знайомість тревала недовго: два тижні, але спомин про неї лишився гарний. Сузанна була приємна, люба дівчина, яка розуміла добре, що таке сутінок у кімнаті, тінь у лісі, гарні поезії, які я деклямував їй. Зате не дала себе нікуди витягнути у ширший світ, в якенебудь товариство. Казала, що ненавидить так званого товариства і не було ради.

З европейського гумору.



Женевські наради в справі мира та економічного положення Европи..

РІЖНИЦЯ.

— Яка ріжниця між адвокатом а прокуратором?

— Така сама, як між крокодилем а аліґатором.

ПРИРОДНИК.

— Владку! Хочу знати, чи ти умієш природу? Скажи мені, з якої звірини є футро мами?

— Дідуня — прошу татка!

Одного дня я застав її в поганім настрою, нетерпеливу. Вона повідомила мене клопітно, що не зможе мене довше приймати в своїй хаті так часто і в такім часі як тепер, хіба пізно вечером і то не завсіди. Мені здалось, що я відгадав причину. Хтось близький вертався з подорожі і домагається своїх прав. Коли я питав її, чи так? — вона не перечила. Я бачив, що вона вся змінилась. Зачіска не та сама, і сукня зовсім проста, і парфуми не чути, і ніякої елеґантности. Її ніжність була якась боязка, пестощі стримані. Це все здивувало мене.

Хоча я обіцяв їй, що не буду шукати причин такої її поведінки, я кружляв довкола її хати, ждучи аж зявиться десь мій суперник, а вона з ним. Я ждав коротше, як гадав. Сузанна — чи вона так звалась? — вибігла з воріт, які я так тихенько зачиняв, без капелюха, у білім фартушку, з перевязаною стяжкою на голові.

Я зрозумів як стій: — служниця!

Вона не бачила мене. І коли вона прийшла до мене, я мав намір не сказати їй нічого. Що-ж з того, що служниця! вона приємна і любить мене, а я й її трохи. Чи була це якась дурна гордість, що я не хотів, щоби виступати в ролі одуреного? Чи цікавість, якою буде її поведінка? Бажання переконатись, чи вона мене любить? Не знаю. Досить, я сказав до неї щиро так:

— Сузанно, я мушу признатись перед тобою і прохати вибачення. Я ошукував тебе, я не є тим, за кого мене вважаєш. Моє імя, яке я прибрав, не є моє, а мого пана, який виїхав до Єгипту. Щоби здобути тебе, я грав його ролю, приймав тебе в його хаті, ходив у його вбранні. Він завтра вертається і я хочу тебе прохати, щоби ти прийшла до мене, до моєї маленької кімнатки під стрихом.

І я закрив руками очі, немов би стримуючи сльози. Сузанна встала. Хвилину стояла задубіла, потім крикнула і почала хутко одягатись.

А на порозі крикнула до мене:

— Так мене ошукати! Льокай! Безсоромний! що він собі гадає!

І щезла аж до нині.

З французького перекл.

Ор. Ор.

ЗНАХІДНЕ.

— А що тобі сказав, коли ти йому вручив знайдений гаманець з десятьма долярами?

— Казав, що мало бути одинайцять.

У НАФТЯРА.

— Чого ти такий сумний?

— Маю пеха. Я заручився з поганою, найстаршою донькою нафтяра Вертикрута, бо надіявся, що дістану найбільше віно. Той драб мене питає вчера, котру його доньку вважаю найкращою. Очевидно сказав я з чемности, що найстаршу. А старий каже: »Я питав длятого, що поганійший дам найбільше віно«.

А-А, ТАК...

— Чи є пані в дома?

— Якраз в купели.

— Ну, так я підожду.

— По годині вижидання: — Здаєсь мені, ця купіль треває трошки за довго!

— Ні! Сьогодня щойно дванайцять днів, як пані виїхала на морські купелі.

В ШКОЛІ.

Учитель: — Ну, синку, скажи мені, як велося жидам, коли вони, щоб позбутися панування Фараона, пішли з Єгипту, пустившись через Червоне Море?

Ученик: — Дякую, добре!...

МИЛОСЕРНА.

— Чому панна Галя жмурить очі, коли співає?

— Не може глядіти на муки публики.

Проєкт на літниско.



Соняшна купіль для українських журналістів та письменників після пляну арт.-маляря Карпенка.

Перед громадськими виборами.

Як громадського голову Павла Недотепу покарав староста за людські собаки і безроги, що самопас по селі ходили, то він скликав громадську раду, передав її печатку і війтівську палицю, подякував за хліб-сіль і громада остала безголовою сиротою.

Сідоглаві батьки села — радні дуже тим зажурилися, бо між ними не було й одного охочого кандидата до війтівської палиці, а чейже усякому відомо, що громада без голови, то так як не громада.

Журилися батьки - радні і пили по чарці самогона, що його пляшку поставив Недотепа на пращання.

Старий Панько Хмиз сидів мовчки похнюпляний і свою думку думав, аж як випив третю чарку самогона то тоді забрав слово і сказав:

— Виберім головою Хведора Хитренка; він один потрафить з панами собі порадити, бо за молоду по дворах служив і не з одної печі хліб їв.

— Хведора, Хведора виберім! Служив панам, нехай послужить громаді! -- вирішили одноголосно радні.

І Хведір став громадським головою.

Він справді був дотепний чоловяга, і здається розумнійшого за його у селі не було. Ніхто у селі не міг так порадити чи собі чи другим як Хведір. От хочби дома. Бувало його вірна дружина Палагня причіпиться до його, звичайно як жінка, і верзе, що на язик попаде. То Хведір було слухає не слухає, а там дістане з полиці кусень паперу та олівець і тицьне їй: — На — каже — серце, напиши тут чорне на білім усе те, що говориш і що говоритимеш, а я опісля відчитаю, бо слухати часу у мене немає. Тиж -- мене писменниця. Шкода, щоби твої слова марно пропадали! Й забереться з хати, а Палагна сплюне за ним, і замовкне.

Або з панами як ще служив у дворі.

Було дідич до його: — Хведоре!

— Слухам ясне пана!

— Бач стіна палати чорна як смола — каже — неправду я кажу? А Хведір притакне ще й побожиться, що іменно чорна, хоч стіна біла як сніг. Знав, що з панами перечитися не можна. А дідич зарегочеться і каже:

— Та що це ти тумане вісімнацятий говориш? Атже усякий дурень бачить, що стіна біла як сніг!

— А вжеж біла, ясний пане, не чорна — каже й собі Хведір. — Усяк дурень бачить, що біла!

А дідич було регочеться на весь двір, а інколи як був в добрім гуморі, то й недопалком панського цигара Хведора почастує. Покійний любив Хведора.

Ось такий то був новий громадський голова славетної громади Задрішанець.

В недобрий час розпочав Хведір головування у громаді.

У селі відновили читальню, люди горнулися до неї, читали, давали аматорські вистави, тощо і старості це не сподобалося.

Кличе Хведора і до його:

— Що ви за голова, що у громаді не держите ладу і порядку? Радикали бунтують громаду, а він нічого! Я вас кажу запроторити у холодну, аж почорніете!

— Свят єси Господи! У перве чую за тих мадрибалів, чи як вони. Щож це за люди? Звідкіля взялися та де їх шукати? — наївно питає Хведір.

— — Ви повинні знати, це ваш обовязок. В читальні їх шукайте. Це люди, що у їх ні панотець, ні поліцай, ба навіть я — староста, голова повітту нічо не значу! Чи ви це розумієте?

— Господи! — з переляку аж скрикнув Хведір. — Щож мені робити, та що діяти з тими мадригалами? Порадьте, пане старосто, батьком рідним вас зватиму — лебедить Хведір.

— Вистріляти як собак! Іншої ради на них немає.

— Добре, пане старосто, я їх вистріляю всіх до ноги, лиш дайте меші »лахеппас«, стрільбу і набої. Вже я їм доїду!

Староста дивиться на Хведора, і не знає, чи цей з його жартує, чи справді стрілявби.

— Ну, я так не думав. Стріляти їх не треба, але всетаки щось з ними треба зробити.

— Не треба стріляти? Добре, я не буду стріляти, коли пан староста не велять — на те Хведір.

І радикали ходять до сьогодня живі по світі.

Одного разу приїхала до села судова комісія на бабу Костиху, що при гінекольогічній операції витягнула з молодиці всі внутренности.

Суддя Гризіпорський мав привичку до селян відзиватися »батьку«, а часом »ойче«.

Так і до Хведора. »Ойче те, батьку тамте«, а Хведір бігає,суетиться, що би лиш панам вгодити, а як комісія закінчилася, то він до судді:

— Вібачте, пане »сендзьо«, а як ваша мати, бо вже собі її не пригадую?

— А на що вам того? — питає суддя.

— От кличете мене батьком та вітцем, значить ви мій син, а я не можу нагадати вашої матері...

Суддя на те нічо не відповів, але батьком вже нікого не кликав.

Найгірше було з тими собаками і безрогами. Старостинський наказ велить держати собаки на увязи, а безроги в хлівах. Або люди послухають? А прийде поліцай, запише і тягнися пять миль до староства, ще й кару плати.

Через те у селі нарікання на війта не було кінця. — Якби війт добрий — казали — то постоявби за громаду, а так що?

У Олени Негниди була стара, беззуба собака, ще й на лихо привела на світ пятеро молодих. Счажіть самі, як таку тварюку, матір песятам на ланцуху вязати? Отже треба мати якесь сумління!

І цю собаку поліцай записав.

Як прийшлося їхати на термін, то Олена з гризоти захворіла, і прохала Хведора поїхати і її заступити, а вона йому за це у жнива відробить.

Хведір поїхав і забожився перед старостою, що у Олени пса немає, що поліцай помилився, і староство Олени не покарало.

По розправі староста велів написати до поліції, щоби невинних людий не подавали. В письмі згадали за Олену і її собаку, котрого у неї немає, що посвідчив громадський голова.

Як те письмо поліція одержала, то зараз вислали поліціянта на »справдзенє«.

Приходить поліцай до Олени на обійстя, а собака ходить по подвірю.

Поліцай покликав війта на свідка і вдруге чворонога записав.

— Зажди бабо, я тебе навчу, тепер не вибрешешся! — сказав поліцай до Олени на відходнім.

Покликали до старости поліцая і війта.

Поліцай відрапортував усьо як треба, що Олена пускає пса самопас, не слухає розпорядків, тощо, а Хведір слухає і усміхається під вусом.

— Щож ви війте на те? — звертається староста до Хведора.

— Я тільки скажу і заприсягну, що у Олени Негнида пса немає. Пан поліцай певно помилилися, най їм не во гнів буде.

Поліцай не знає, що на це казати.

Староста дивиться то на одного то на другого, і не знає, кому вірити. Звелів позвати повітового коменданта і справу на місци провірити.

Олені, що їй два рази пощастилося виграти справу і не при голові собака. Навіщо її вязати, коли вона ледви ноги за собою волочить зі старости, і так її щенята стягнули.

Аж тут одної днини заходять на обійстя два поліцаї і застають собаку як вигрівалася на сонці.

— От вам війтівська правдомовність — каже поліцай до коменданта бо це був комендант. — Тепер бачите, по чиїм боці правда.

— Чий то псище? — питають Олени.

— Моя собачка, пани ласкаві, ая, моя, вона не кусає, не бійтеся.

Покликали війта і до його:

— А щож ви тепер на те скажете? — питають.

— А щож маю казати...

— Ви присягалися, що нема цса.

— А хібаж то пес!

— А щож?

— Не видите, що сучка. А от, песятка від неї...

Поліцаї подивились по собі тай тільки здвигнули раменами.

От хитрий був війт! Такого війта пошукати! **Я. Кріп.**

ЯК ДЕШЕВШЕ.

Семко Круть іде сповідатись і признається о. парохові, що минулого тижня вкрав порося. Священик малює грішникові наслідки гріха і радить, щоби він звернув порося власникові.

— Не можу — каже Семко.

— Чому?

— Бо я вже його зарізав і почав їсти.

— А скільки воно варта?

— 30 золотих.

— То заплати стільки тому, у кого ти вкрав.

Семко послухав. За якийсь час він приходить знову сповідатись і повторяє знову той самий гріх: украв порося у сусіда і зїв його з родиною. І признається, що порося варта було 25 зол. Священик обурений: не розуміє, як можна бути таким дурним — стягати на душу гріх і платити гроші.

— То не краще вам попросту купити порося за ці гроші, замість його красти?

— О, ні, прошу єгомосця, бо як я краду, то я сам ставлю ціну, а як купую — то той, що продає, а тоді це дорозше.

ДОКАЗ.

Батько: — Нілю! Ти заручена із цим молодим мущиною — не заперечуй!

Ніля: — Ах, таточку, як ти довідався о моїй тайні?

Батько: — Бачиш, послідний рахунок за електричне освітлення є мені підозріло низьким.

Зі спорту.

І. Важко-атлєтичні адвокатські змагання о мистецтво Західної України.

Бережани. Як доносить »Рада«, відплатні змагання між д-р Західним і д-р Бемком, які відбулися в Козовій, не закінчилися побідою д-р Бемка, а остали невирішені. Перебіг змагань поданий точно в однім з останніх чисел »Ради«.

Оба змагуни приготовлюються до остаточної розгривки систематично під проводом досвідних тренерів: д-р Бемко під проводом »самого« Дмитра Паліїва, а д-р Західний під проводом проф. Гриця Микетея. Точний звіт зі змагань буде поданий в »Раді«.

Бучач. Змагання між д-р Боцюрковим, а д-р Гриневим покищо незакінчені. Сили обох змагунів рівні. Бучач і околиця очікують з напруженням остаточного висліду.

Тернопіль. На четвертім з черги прилюднім виступі в салі »Міщанського Брацтва« на зборах »Повіт. Тов. Кредит.« д-р Баран кладе на лопатки д-ра Лисого. Вислід змагань зареєстрований д-р Бараном в місцевім польськім нотаріяті.

До дальших змагань зголосилися пп. д-р Юрчинський і д-р Електорович з Чорткова, а численні зголошення з других місцевостей сподівані. Звіти будуть поміщені в слідуючім числі »Зиза«.

ІІ. Легкоатлєтичні посольсько - міністерські змагання о шампіонат Варшави.

Луцьк. Як звідомляє »Українська Нива«, директор Ковалевський, давши всесвітне інтервю, положив Петриківського на обидві лопатки і викликає вже директора Власовського боротися на поясах (по швайцарськи). Фотографії з цеї боротьби хутко зявляться в »Українській Ниві« (авторські права фотографій застережені).

Варшава - Володимир Волинський. »За Свободу« повідомляє, що змагання між митрополитом Дионізом а д-р Вічинським ще не закінчились. Жюрі обняв міністр Добруцький і з цього приводу волинські батюшки одержали даром церковний ліс.

Рівне. Змагання в »Жіночому Союзі« в повнім розгарі. Обидві сторони тренують ще сили під керовництвом досвідчених сил, як Ковпаченко і інші. Звіт подано буде в найблищому числі »Зиза«.

Холм-Дубно. Боротьба між Сельробом і Сельсоюзом скінчилась без результату. Васильчук жадає реванжу, »Воля Народа« ухиляється від зустрічі. В спортових кругах велике зацікавлення, куди звернуться обі сторони по вирішення спору.

ОСТАННІ ВІСТИ:

»Новий Час« доносить, що д-р Бемко за порадою свого тренера визвав д-р Західного до остаточного бою — таки в самих Бережанах.

Д-р Західний не відважився сам стати до бою, а вислав свого заступника п. Замощака.

По 6-годинних змаганнях д-р Бемко при допомозі свого тренера поклав п. Защака на обі лопатки.

ПРИВИЧКА.

Молодий чоловік, котрий перед кількома днями повінчавсь, прийшов раз пізно в ночі домів. Його жіночка, почувши, що муж відчиняє двері, вибігла на вшпинячки до передпокою і неспостережено обійміла мужа.

— Тссс! — щепнув муж. — Тихше, може пані почути!...

Наші діти.

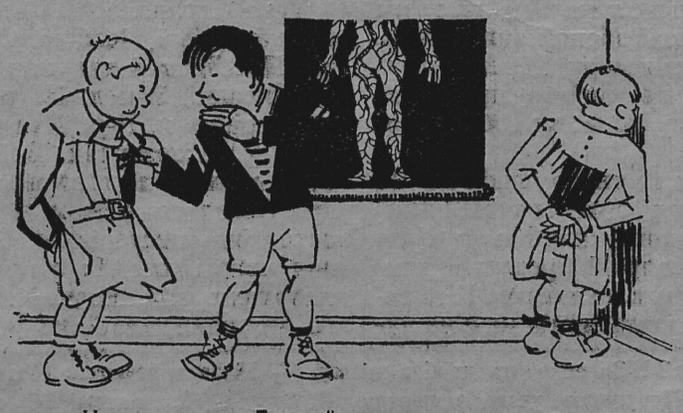

— Чомусьто нема нашої учительки.

— Щож — май!... Пішла десь певно з директором на соловейка. Ти не знаєш яке тепер згіршення.

Почтова скринька.



Шановним кольпортерам і українським книгарським кооперативам звертаємо увагу, що в нас не стає вже терпцю. Ми змушені оплачувати кошти паперу й друку негайно, а Ви не ласкаві заплатити нам за розпродані числа, мимо безнастанних наших пригадок. Минають місяці і ми попадаємо в скруту, тільки через своєрідню недбайливість... Чи й досі не навчило нас життя, що підставою клича »свій до свого« це обовязковість і солідність. Просимо приняти на увагу, що »Зиз« не має своєї партії, яка би платила за нього дефіцити, а бореться о власних силах зі скрутою.

Адміністрація.

ЛІТЕРАТУРНІ ВІСТИ.

Василь Бобинський має на варштаті психольоґічний роман ідеольоґічно споєний на соціяльному підкладі.

Др. Ірина Величко посідає в спадщині по Наталії Кобринській весь вельми цінний архів тієї видатної письменниці.

Петро Кушерський знаходить розраду в цілоденній праці в »Дністрі«, а щастя леліє в невпинному збиранні бібліотеки та в безінтересовному виконуванні світлин для кружка своїх знакомих.

Др. Станислав Людкевич перевантажений обовязками в »Муз. Т-ві ім. Лисенка« як переписування нот уважає творчу працю за люксус, на яку не може собі позволити.

Я. Ярославенко викінчив 10 маршів на дуту орхестру та »Гимн« Я. Цурковського, який має бути перлиною в творчій продукції композитора. (Прим. складача: Щоправда ця друга композиція не є на дуту орхестру, але зате композитор дався надути).

З НАШОГО НАУКОВОГО РУХУ.

»Товариство наукових викладів ім. П. Могили« відновляє в найблищім часі після кількалітньої мовчанки серію відчитів, завдяки невсипучій енергії покровителя Т-ва А. З. Цукровського. У першу чергу підуть такі виклади: дійсний член »Наук. Тов. ім. Шевченка« др. Волод. Куфер: Вплив затьмінення сонця на »Т-во наукових викладів ім. П. Могили«; надзвичайний проф. др. І. З. Ілинський: »А. Б. Ц. нової літератури від Цукровського до мене«.

Бувший стислий фільософ А. Б. Цукровський: »Ненаписані праці професора З. Ілинського від анабіозу до культурного гомону«.

Дійсний проф. катедри української мови в яворівській гімназії: Євген Я. Воровський: »Прозолоть світанку. Поезія часу й простору від Яворова до Львова«.

Артист-правник др. І. Ванець: »Мій баталістичний дебют у »Літературних вістях« як малярський ефект«.

Іван Вовк, дійсний селянин із Гаїв, біля Львова: »Фрейдівський прінціп пансексуалізму«.

Лука Дмитрик, дійсний селянин із Гаїв: »Від анабіозу до ментекаптольоґії«.

Михайло Милявський, дійсний селянин із Гаїв: »Прозолоть світанку і штучні погної«.

Роман С. Казинський, дійсний член »Ради«: »Як я два рази сказився: перше, коли я хвалив твори мого приятеля, а друге, коли прочитав їх«.

Вмієте тягнути корінь?

Бувають дуже простенькі питання, через які запитаний тратить — час, сон, спокій — а навіть перестає вірити у свій мозок.

Таке трапилося і приватному службовикові, Іванові Сальдовичеві. Пообідав і задумав перейтися на Високий Замок. На розі Куркової стрінув п. Д-ра Книговича, вченого у літературах. Втішився, що буде мати миле товариство на Замку. Звитався з ним чемно, та з острахом спостеріг, що Д-р Книгович чогось несвій: очі мутні, чоло зморщене, хід непевний. Спитав його як найлагіднійше:

— Чи вам, пане директоре, може що злого приключилося?

Д-р Книгович замість відповіди, пристанув і кинувши острим поглядом, майже крикнув:

— Вмієте тягнути корінь?

— Корінь тягнути? Очевидно, що вмію... Маю гімназійну матуру, і то передвоєнну, маю торговельний курс в академії і жию тепер з рахунків. Це проста річ. Перед числом пишеться такі вилочки, це походить від грецького слова »радікс« що значить »корінь«, ділиться число від правої руки на кляси і так далі. Дуже легоньке!

— Ба, ті вилочки і ті кляси я сам знаю, — каже Д-р Книгович, але як далі? — Цілу ніч не спав, бо хотів пояснити синові, та не міг.

Сальдович вимовився, що забув лишити гроші жінці, перепросив Д-ра Книговича і вернув домів. При вечері був сумний і розсіяний та нарікав на всяких вчених, що горді на свої докторати, а простих річей не знають.

По вечері сів при столику і став щось писати. Над раном пробудилася жінка і побачила мужа все ще при столику. Не обзивався на її питання.

Затрівожена жінка спитала його при сніданню, чи може йому рахунки в бюрі не сходилися, що він цілу ніч щось розраховував.

— Де там! Пусте! — каже він — щось важнійше! Ти вмієш тягнути корінь?...

— Певно, що вмію, таж я бувша учителька! Маю матуру і до того я була добра математичка! Така проста річ! Поділити число на кляси з правого боку до лівого, написати перед числом такі вилочки, як велике »фав«...

— Ет — то я сам знаю! Але що дальше?

Сальдович пішов невиспаний і захриплий до бюра — а жінка сіла при столику і стала пильно писати. Коли Сальдович вернув о 2. годині застав жінку при тім столику, де він цілу ніч рахував, обіду не було, в хаті не постелено, жінка не чесана, очі мутні, губи затиснені.

На столі, на кріслах, на підлозі повно записаних карток.

На вид мужа розплакалася.

Щойно плач жінки й дитини витверезив Сальдовича.

— Нехай чорти візьмуть оцих всіх математиків!

Лесько.

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., чвертьрічна 3.50 зол., Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редаґує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Володимир Кучабський.**
З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Рік IV. Ч. 11.

Львів, 1. червня 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

Ще одна партія праці

На днях повстала ще одна партія УПП, яка поставила собі за мету працю...
(З газет).



Під національним дубом УНДО.

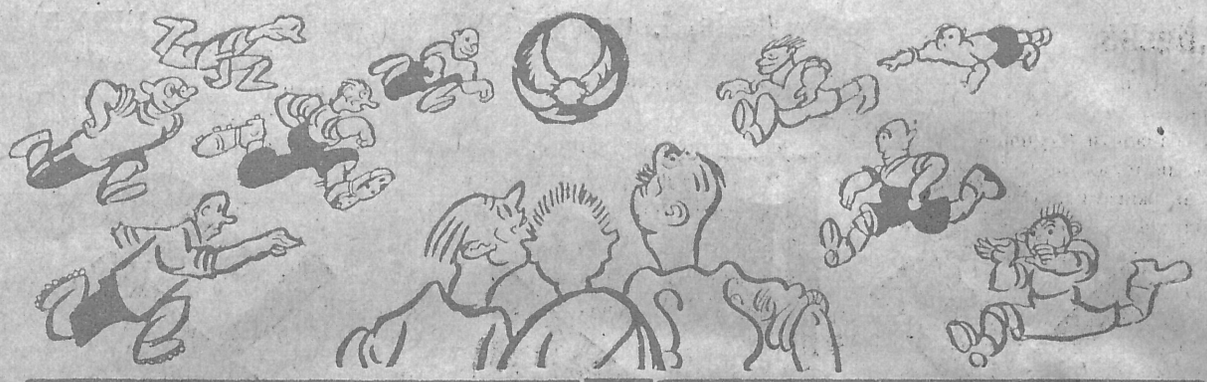

Усюди Спорт.

Вже перший спортовий акорд
Заграли „Русь“ і „Україна“
Куди не глянь — усюди спорт...
В політиці і коло сіна.
А в парку сороклітні донці
Теж управляють спорт на сонці.

Найкращий спорт — політика.
Не треба бути в ній грачами,
А тільки як за Вітика
Змагатись криком і колами.
Тому в нас партій тих як хробів
Неробів-робів і сель-робів.

А скільки в нас отих газет
Щоб хлопа злапати у сіти,
Навчить його нових прикмет
Валити „Школи“ і „Просвіти“
Іти за гроші хочби й з чортом
Не є політика в нас спортом?!...

Новий цей спорт і у жінок
Став засобом до слави й власти
І хоч який слизький той крок
То жінка не боїться впасти.
А хочби впала то не шкода,
Бо все вже показала мода.

Куди не глянь, усюди спорт
Змагань усяких світ наш повний
І кожний мріє про рекорд
Чи політичний чи любовний.
І в кожного лиш стільки гадки,
Другого класти на лопатки.

Єраст Йордан.

Весна.

Весняні настрої, весняні костюми і... недискретні веснянки. Тепло (особливо, коли в хаті добре напалити), сонячно, райдужно... Нічим листопад золотистий.

І так гарно, так живописно, що ій Богу навіть на полудне зі Львова виїздити не треба. Тільки уяви трохи — і все.

Йдеш на приклад на Високий Замок (очевидно в пальті), та уявляєш собі, що ти в Африці, ну — десь під Гізег. Копець тобі піраміду заступає, а Сфінксів, будь ласка, добрий десяток найдеш, коли тільки на обдряпані каменици від Смочої чи пак там від Замкової вулиці глянеш. Так і відгадуєш, коли заваляться. Може завтра, може за тиждень, може за місяць...

З такого африканського настрою вибиває тебе нагло лет твойого капелюха. Летить з вітром, чорт його знає куди. Може з Ліндбергом конкурувати хоче, до Америки летить?... А рівночасно твої очі, ніс, уста, повні піску. І тут твій настрій вертає, пояснюєш собі:

— Це Самум — грізний вітер пустині.

Трохи дальше: Арабів стрічаєш. Не приїхали тут що правда на верблюдах чи конях але трамваєм — це однак враження не псує. На всіх лавках атмосфера арабська.

Гуторять, — сидячи по десятеро на одній лавці, другий десяток дітей під лавкою, — на арабський лад: всі нараз.

Рейвах, ледви виловлюєш слова:

— Czi pan jedzie tego roku do Marienbadzie?

— Mamuszu, nie mówi sze „do Marienbadzie“ tylko „do Marienbadu“...

— Szlicznie synku, moje mądre złoto! Dobrze, już wim.

І знову:

— Ach, jak tam ładnie teraz muszi być w ten Marienbadu...

— Mamuszu nie mówi sze „w Marienbadu“ tylko „w Marienbadzie“...

І тойже мент на лавці арабський крик:

— Ty sam nie wisz jak sie mówi. Ty durny jesteś...

І щось ще, і щось ще...

Довкруги пахне боз і молода цибулька.

* * *

Арабський настрій псує трохи звучний хор українських студентів, що пристойно зійшлися на ронді від сторони Знесіння. Народні, стрілецькі пісні.

— »Ніч яка«... Журавлі... Їхав стрілець... і далі, далі, полилося.

Триста кроків дальше польські корпоранти своїм національним репертуаром пописуються:

— Ja się boję sama spać...

Рев, що кишки рве.

А бози пахнуть, воробці цьвіріньокають, парочки зітхають.

Роскішно.

— — — — — —

* * *

Минув травень, на край докотився, пятками накивав.

А шкода. Гомінкий місяць був!. І веселий!

Як Польща довга і широка (моглаб довша бути... і ширша) лунало по черзі:

— Хай живе перший май!...

— Хай живе третій май!...

— Хай живе дванайцятий май!...

Слухаєш, слухаєш, захоплюєшся чимраз більше, а згодом й сам собі кричиш:

— Хай живе і перший, і третій, і дванайцятий, і пятнайцятий, і двайцятий, — хай всі ті маєві дні живуть, — що це мені шкодить?

І тішишся отим маєм, маєві прецлі грізеш, маєву конституцію згадуєш...

— Шкода небіжки, кажуть таку свободу давала, про яку ми навіть поняття не маємо!

І на саму згадку про те, так й тобі слези сердечні — кап...

Весняні настрої ростуть, через душу переливаються. Особливо у жінок. Молодших та старших.

У молодших:

Вечір, лавка, розгойдана, скрипуча паркова лавка. Місяць може бути, але може й не бути. Навіть краще, коли засидиться десь в гостях і не вештається як поліцай по ночах.

Вона: Присуньтеся ще блище, пане Влодку.

Він, поквапно присуваючися: Правда панно Галю як та весна ділає на людину? Настрій просто — розбирає... Ви любите, як вас так розбирає?....

— Е, ви зараз про розбирання. Фе! Видите: Шимко від вас далеко делікатнійший. Кілько я тамтого року з ним ходила, він піколи мені чогось подібного не пропонував.

— Алеж панно Галю! Я навіть то й в гадці не мав.

— Не ходить про те. але бачите, скільки тут людей.

— — — — — —

Встали. І зникли в сутінках розцвилих кущів бозу.

Chat noir.



— Що то ваша сусідка так волочиться з мущинами по парку?

— Вона тепер займається політикою...

ТАКОЖ.

— Ви чули, в нашого сусіда трапились троячки.

— Велике чудо, я також одного дня зістав був батьком трояків.

— Дійсно?

— Так. Тільки з тою ріжницею, що кожне з тих моїх троячків мало іншу маму.

В ЧАСІ ЗБІРКИ НА СИРОТИ.

Колектанти підходять до газдині з пушкою.

— Газдине, на сиріт!

Малий синок газдині:

— Мамо, та до такої малої пушки?

МАЛИЙ ФІЛЬОСОФ.

Учитель: Чому жирафа має таку довгу шию?

Гриць: Щоби могла досягнути до пальмового листя, яке росте дуже високо.

Учитель (всміхаючись): А чому те листя росте так високо?

Гриць: Щоби жирафа не потребувала хилятися.

ХИТРА ДІВЧИНКА.

Вуйко показує дітям портрети наших письменників і питає:

— А це хто?

— Борис Грінченко! — відповідає Олюнка.

— А цей? — питає вуйко, ніби перекинувши кілька карток, а вказуючи знова на Грінченка.

— Василь Чайченко!

КОРОТКЕ КНИГОВОДСТВО.

Першим дарунком, який один чоловік справив своїй молодій жінці, була касова книга. Першого тижня дав жінці 50 зл. і казав, щоби те, що дістала, вписувала по лівій стороні книжки, а свої видатки по правій. З кінцем тижня просить чоловік жінку, щоби показала йому касову книгу, заки дасть їй гроші на другий тиждень. Жінка приносить книжку, а там по лівій стороні вписано: »Дістала від Павла 50 зл.« — а по правій: »Усе видала«.

РОЗСІЯНІ ПРОФЕСОРИ.

Один професор, поспішаючи до школи, думав, що забув годинник дома. Але вийшов його з кишені, щоби поглянути, чи має ще час вернутися за ним до дому...

ДОПИТАЛАСЯ.

Лесько з плачем прибігає до хати. »Що сталося? — питає мама. »Я вдарився«. »Де?« »В коритарі«. »Та в що?« »В поруче«. »Та в котрім місци?« »Коло пані Лівицької«.

ІХ ВИСШІСТЬ.

Учитель: Під яким оглядом Римляне стояли висше від нас?

Ученик (без хвилини надуми): Вони не потрібували вчитися по латині.

Геніяльна корова

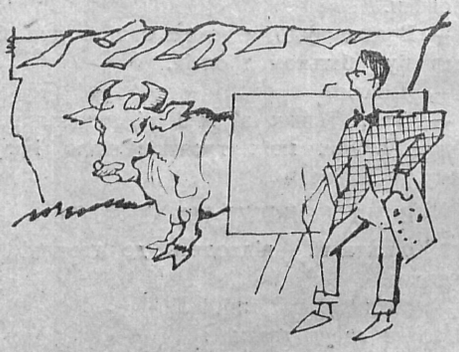

А тепер буду малювати етюд.

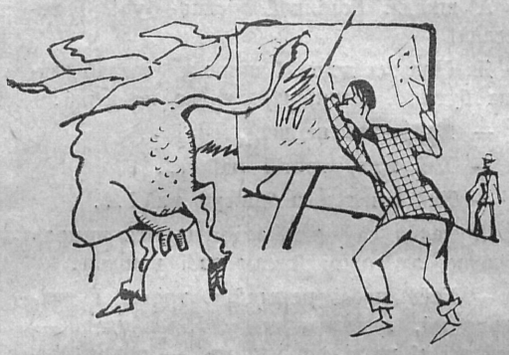

— Ах, проклята корова, що вона мені наробила!

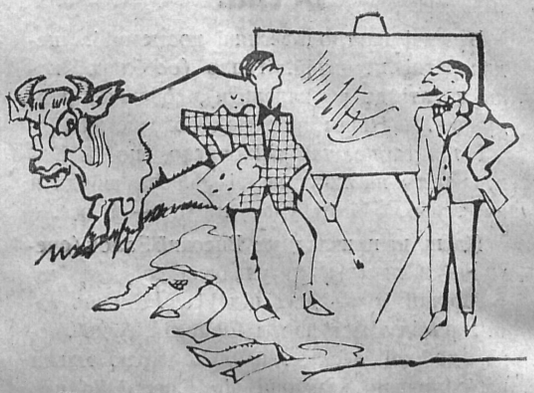

— Пане артист! Скільки хочете за етюд?
— Сто долярів..

Зі спорту

на днях відбулися змагання копаного мяча між „Україною“ зі Львова, а „Русею“ з Ужгороду. (З газет).

Грище »Сокола Батька«. Неділя пополудни. Трохи дощу, трохи сонця, богато публики. »Русь-Україна« у копаного мяча, себто у копану ногу, грає. Мяч вилітає раз у раз у воздух, як український учитель з посади. Суддя свище неначеб зі свистком родився. Публика незвичайно заінтересована.

Пані Люся, що відкрила в собі нагло величезну пристрасть до копаного мяча, на місці всидіти не годна:

— Диви Зосю, той з Русі там на переді то певно Жид...

— Ще не знати, буває думаєш, місяць думаєш, що жид, а потім показується, що це ніякий жид...

— О, о, диви, той високий, що тепер копає головою, гарний хлопець.

— Справді збудований... ах що за будова!... (Льорнетка не відривається від очей).

— Цікава я, чи жонатий?...

— Та дежби... такий молодий...

— Пане інжінер, хто це той там високий Чехословак?

— Той там на краєчку?

— Так.

— Бик.

Обурений погляд синіх очей: — — Пане інжінер, що це за грубість?... Я до биків не привична і...

Наляканий інжінер пояснює серед загального заінтересування:

— Бик, пані добродійко, це оборона значить, це грач, що воріт стереже... по нашому Дахнівський...

Дальші перепросини не цікаві.

На рампі перед степеницею. Тут також жіноцтво коментує найживійше:

— Пане Юрку, а я думала, що та »Русь« таки не приїде...

— А чому малаби не приїхати?...

— Так казали, що їх сюди не пустять... боялися, щоби не відірвали...

— Чого?...

— Кавалка від цілости... казали татко.

— Ага!

. . . . . .

На грищі доходить гра до вершків завзяття.

— Ох!

— Що пані Ніно?...

— Впав той гарний з »Русі«. О, вже навіть не підноситься... Ох Боже, що то буде... Вже, вже несуть його... Гарно гостей приймаємо!...

— Здається ногу йому зломили...

— Напевно зломили... Доктор Бурачинський вже до нього пішов, по вату до аптики Терлецького післали...

— Пане меценас, чи то всім так ноги поломити мають?... Тоді побідять, правда?... Хто більше ніг...

Підчас коли меценас інформується у заводового спортсмена, як з отими ногами, приходить вістка, що нога не зломана, тільки надломана... Серед публики слідне заспокоєння.

— А все таки наші не повинні так дуже напирати. Хайби »Русь« побідила трошки. Дивно, як мало куртуазії в нашого чоловіка...

Райду, райду, у безконечність. А вся балачка довкруги спорту. Мущини по стороні »України«, жіноцтво за »Русю« хочби в огонь.

Признаю, що я ніколи не думав, що в нашої публики стільки заінтересування до спорту.

Навіть у термінольогічний словар нашого жіноцтва спорт зайшов. Я це в минулу неділю ствердив, коли мимоходом зачув висказ одної добродійки, що згадувала свою приятельку:

— Дивуюся, що Нуська у футбол не грає.. Вонаж моглаби одною ногою три мячі відразу копати.

Аристид Шишка.

СУМНІВИ.

Професор мистецтва підчас відчиту переконує публику, що добрий маляр потрафить намалювати павутину на стелі так вдатно, що служниця цілий день буде її стирати.

(Голос з публики): — Такі малярі бувають — але таких служниць нема.

РОЗВЕСЕЛИТЬ.

Лікар у передпокою при відході:

— Мушу пані з жалем сказати, що ваш муж вже більше працювати не буде.

Жінка: — То мушу йому зараз сказати. Це його розвеселить.

ВІД ЧОГО ДУРНИЙ.

Батько, котрий сам є інструктором для свого сина, спитав одного разу: — Що казав учитель на латинський перевід?

— Казав, що я з кождим днем стаю дурнійшим.

БОЯЗЛИВИЙ.

— Щоб ви зробли, колиб я вас поцілував?

— Того вам не скажу.

— Чому?

— Щоби вас не злякати.

КОРИСТАЄ З НАГОДИ.

Старий професор взявся писати пильні листи, котрі мусіли відійти найблизшою почтою. Скінчив їх десь коло півночі та пустився з хати до міста, щоби листи надати. Втім у кухні почув якийсь підозрілий стукіт зі спальні. Отворив зараз туди двері і побачив, як два вломники, що дісталися до спальні через балькон, накравши чимало гардероби подались на балькон утікати. Урадуваний кликнув за ними професор: — Це знаменито, панове. Будьтеж такі ласкаві та візьміть оці листи зі собою до скриньки.

З радянського гумору.



— Свого часу сказав Ленін: »Як білі виграють, то мене повісять за ідею, а вас за лайдацтва«. Кого, думаєте товаришу, повісять за ідею ?!...

— На мою думку це може вирішити тільки Всесоюзний Зїзд Рад.

З історії одного повітсоюза.

У славному городі Шулак (інакше калабаня) в нашій таки Галилеї, на Підкарпатю — була весна. Директор Союза скупу яєць похожав вулицею перед канцелярією і думав. Думав, думав, вкінці зітхнув. На серці робилось ніяково. Фу-у... — Важке тільце Пана Директора Барили облилось потом.

— Ех, як згадаю... І що вони наробили... такий скандал, такий скандал.

І Пан Директор згадав останній вибір дирекції Союза. Намагався очима воєнного кореспондента, абстрагуючи від своєї особи — оцінити минулі події.

Персонал Союза від довшого часу негодував. У кожного з членів дирекції і персоналу кров бурилась в жилах немов по доброму могоричі у Семянишина. І таки одного гарного дня урвалось: Наступила революція і його... — тут Пана Директора здавило в горлі — ...здетронізували. А шкода! Добра і тепла була посадка... І як можна було завалити стовп цілої Дирекції, підпору калабанської економії? Як можна було вибирати до дирекції якихсьтам Рубцайґерів, Сиронів, Милінських, Міґавку і т. п.? А той Рубцайґер — ця гнида— тут пан Директор сплюнув: що правда... »вірний Тиролець сходу« і до останньої хвилі боронив активно ключів від каси Союза. Віддати їх не хотів, навіть на вид палиці, яку держав над ним Лейба Риш. Ну, але і з ним дали собі раду. Високий поріг канцелярії Союза був причиною, що бідний Рубцайґер ще перед страстями бив поклони у сінях складу яєць. — Товаришем його долі і недолі був його капелюх.

І хоч воєнна акція на тому закінчилась, то всеж таки Пан Директор на своє становище не вернув. А шкода, бо не покінчив ще дечого з Аершвіндлером, який експортував яйця зі Союза. Одначе Пан Директор, який був все доброї гадки і нічого собі з чогонебудь не робив, потішається і тепер думкою, що без нього Союз скупу яєць не дасть собі ради і що його знову попросять у дирекцію, але — він — вже не піде. — О — ні! не піде...

І так ходив, пан директор і роздумав. Від думок ставало млісно. Над калабанею затяглись хмари. Пан Директор щоб не змокнути, пішов »замочити вус« до Семянишина.

❁

БРАК ТАКТУ.

Меценас незвичайно чуткий на товариські форми, увійшов раз нечайно до кімнати і побачив жінку на колінах свойого конципієнта.

— Що за брак такту! Правдивий джентельмен коли цілується з моєю жінкою, то бодай замкне за собою двері на ключ.

ПОТІШИЛА.

— Чого ти доню так плачеш?

— Мене суджений покинув.

— Таж це ще не є причина плакати, таких наречених, які тебе покинуть, можеш найти — скильки схочеш.

ПЕРЕШКОДА.

Хлопець на візиті: — Чи ви кликалиб маму, колиб я вас хотів поцілувати?

— Очивидно, лиш я так захрипла, що ледви — чи мене мама почує.

РАНДКА.

— Мій любенький, сьогодня прийди до ронда на Замку о 6. годині!

— Добре, а о котрій ти прийдеш?

ЦІКАВА ЖІНКА.

— Кажуть, що брунетки менше пристрасні від бльондинок.

— А моя жінка часом брунетка, часом бльондинка, але зміни у вдачі не бачу.

В ШКОЛІ.

— Як звучить минувший час дієслова »пробуджуюся«?

— Я спав.

ЩИРА.

— Коли ти сказала свойому нареченому, що не дістанеш ніякого віна, то що він відповів?

— Не знаю, бо від тоді не був ще у мене.

ЗАГАДКА.

Молода пара приходить до шлюбу по модерному вбрана. Старий »єгомосць« приглядається їм здивовано, а вкінці питає:

— Змилуйтеся, скажіть мені, хто з вас жених а хто невіста?

СИН ФОТОҐРАФА

— Мамо, не мийте ані не купайте мене!

— Таж твоє личко ціле чорне.

— То нехай тато трохи вирету-шують.

ПОЕТ.

— Отже редакція звернула тобі пять поезій?

— Ще гірше! Я післав пять, а мені звернули девять.

НА ВІДПУСТЦІ.

Гість зі Львова: — Ви боїтеся, що верну без коня?

— Противно, боюся, щоби кінь не вернув без вас..

В СКЛЕПІ.

— Кажете, що то вовна, а тут написано »бавовна«?

— Ми з розвагою так пишемо, щоби піддурити молів.

В ШКОЛІ.

— Чим ти хочеш бути, Івасю, як виростеш?

— Тим, чим тато.

— А чим-же є тато?

— Безробітний.

В ШКОЛІ.

— Скажи мені, де маєш серце?

Ученик мовчить.

— Приложи руку на груди то почуєш,як бє.

— Як бє, то чую деінде.

В ДІВОЧІЙ СЕМИНАРІЇ.

— Що це таке — муж?

— Муж, муж — або чоловік — це щось такого, що не сміє бракувати в жадній порядній родині.

ПРИЧИНА.

Молодого урядника звільнено із служби, а він оправдується перед шефом, що нічого не зробив.

— Якраз тому, що ви нічого не робили, ми вас звільняємо.

РІК ПО ШЛЮБІ.

— Ти вже мене не любиш! Перед вінчанням ти все говорив, що з надмірної любови ти готов мене зїсти?

— Шкода, що цього не вчинив...



Генеральна проба перед концертом Шевченка в Стрию.

ЗРУЧНО.

Кельнерка: Чим можу служити до вина?

Гість: А якби так поцілунок?

Кельнерка: Нема того на карті.

В ТРАМВАЮ.

— Можу тобі продати гарну шпильку до краватки — з брилянтом.

— Покажи.

— Тамтой грубий в куті має її в краватці.

НАСЛІДКИ ДОРІЖНІ.

Маруся приїхала з міста на село і побачивши, як тітка держить при грудях дитину і кормить питає:

— Чи у вас також флящини до кормлення тепер подорожіли.

В ШКОЛІ.

— Хто дасть приклад з життя до послсвиці: »Не все золото, що світиться«?

— Штани пана професора.

ПЕРЕХВАЛИЛАСЯ.

Мій наречений і я — каже одна добродійка — числимо разом 50 літ.

— Щож ви говорите? — перериває її сусідка — то ви, пані думаєте вийти за невласновільного молодика замуж?

В РЕСТАВРАЦІЇ..

Гість замовив котлет і принесено йому дуже маленький... Гість каже:

— Прібка добра, а тепер замовляю дійсний котлет.

КРИТИКА.

— Що думаєте про цей портрет?

— Думаю, що ваш талант варт ліпших річей.

ЮВІЛЕЙ.

Ваша реставрація обходила минулого тижня 50-літний ювілей основання?

— Так.

— Може-би ви з тої нагоди змінили настільники?

МАЮ РОВЕР...

Панотець хоче напутити джигуна Василя: Мені казали, що ти обіцяв женитися з Оксаною, що заручився з Насткою на другім селі а рівночасно крутиш голову Ганці на третім селі. Якжеж можна так робити?

— Бо я маю ровер, панотче!

Партійна мотилиця.

Всі нарікають на цьогорічну весну. Тільки у нас, Галичан, щораз веселійше, теплійше і зеленійше. Прокинешся вранці, вийдеш на вулицю, а на розі вже жде на тебе якась національна благовість:

— Ви чули? Калинович, той знаєте, що заголовки книжок у Золочеві збирає, перейшов до москвофілів?

— А то як?

— Попросту совість рушила чоловіка. Сказав собі: »Коли Вальницький міг перейти до Українців за одну ніч, чому я не можу перейти за один день до москвофілів. Хочаби з вдячности для них«.

— То він уже з твердим знаком ходить?

— Ще ні. Але скоро буде ходити. Як тільки виложить селянам теорію сили по Леніні, то може вернутись з таким твердим знаком.

— Але я не розумію. Ленін і москвофіли... Ви-ж кажете, що він з кацапами...

— То-то і є... так, що важко розібрати. Модерне москвофільство і інші такі партії це так вам сказати, як той оселедець, що висить на стіні, є зелений і співає. Висить, бо не має чого триматись, а зелений, бо це найгарнійша фарба і так себе перемалювало, а співає, щоби ніхто не вгадав, що воно таке...

— Е, то ви вже щось бігме, не тее, переборщуєте...

— А возьміть тиху приятельку »Волі Народа« — »Раду«. Це також оселедець, бо й свячений і посипаний цукром...

— Но - но?

— »Рада має сильний клопіт. Кажуть їй перемінятись на денник. Коли ще казали перейти Петрушевичеві з орієнтації Франц-Йосифа на Клемансо, він вислав свого сина в Париж і справа зміни династичної політики була вирішена. Коли казали перейти з орієнтації галицько-володимирської держави на Льойд-Джорджа, післав наш диктатор у Льондон д-ра Витвицького, щоби вивчився першу книжку англійського Берліца і справа (як писав півтора року Витвицький і Петрушевич) стояла чудово. Коли одного дня треба було з економічного »починання« історії перейти на орієнтацію радянського посольства, справа була проста. Скликали пять членів від зміни орієнтації, зробили раду і так її охрестили »Рада«. Це був неприєднаний національно-революційний орган із найяснішою орієнтацією на Схід. Хто не вірив, бачив, що там друкував свої твори Ол. Барвінський і Юльцьо Бачинський, властитель найкращої української каменици в Берліні і проф. Білецький, не кажучи вже про вроджених марксістів як син Петрушевича, брат або Микетей...

— Но добре, добре... але де той зелений оселедець?...

— Зараз його не тільки побачите, але й носом почуєте. Отже рішили, що »Рада« має перейти з тижневики на денник. Серед кленів редакції чи як хочете: Іпіпів то є партії Праці — метушня. А хтож буде писати щодня газету? Друкувати Будзиновського »Небіщик ходить« на передовицю якось ніяково, хоча з ідейного боку підходилоби... »Бесіди до німецького народа« у коментарях проф. Білецького були добрі як огляд закордонної політики, але вже скінчились. Поліси »Дністра«, які виписує щодня головний ідеольог »Ради«, трохи за нудні. Кость Личковський може підписувати статті, коли треба, але де взяти статтей? Лапають на вулиці відомого церковного критика Моля (і автора любовних романсів!), який не може упо-

НА ЛІТНИСЬКУ :

— Чи можете мені заручити, що в тій комнаті нема блощиць?

— Зовсім певно.

— А дасте золотого за кожду блощицю, яку зловлю тут?

— Абож я мілонер?

СТАРІСТЬ :

— Мені докучає ревматизм в правій нозі.

— Це вже винні літа...

— Таж ліва нога ровесниця правої а не болить?

ДОБРИЙ ЛІК.

Молода вдовичка жалується нераз лікарям, що їй не помогли ті місця купелеві, куди він її висилав.

— Знаєте що, пані, спробуйте ще в бюрі посередництва женитьби!

НА ПОЛІЦІЇ :

— Пане комісаре, мого мужа нема від вчера рано. Боюся, чи не поповнив самовбийства.

— Комісар записує точно, як муж виглядав і питає, чи не має він яких окремих знаків, по яких можнаби було його пізнати, коли-би знайдено його неживим.

— „Так, пане комісаре, він загикується“.

ВІДПОВІЛА.

— Господине, майте милосердя! В ґазеті пишуть, що літра молока повинна коштувати тільки 40 сот.

— То най собі пан ґазету видоять.

В МЕНАЖЕРІЇ :

Хлопчик побачив перший раз зебру і каже до мами:

— „Мамо, дивіться, той кінь вбрався в купелеві штани“.

НЕ ВАРТО...

— Знаєте, пані, кажу вам, не варто щепити віспу дітям! Я своєму Миросеві защепила, віспа принялася а мимо то, як наївся бруньок, дістав червінку.

ЗАГАДКА.

— В котрім місяци родиться найбільше дітей?

— В девятому.

В ТОВАРИСТВІ З ВИСШОЮ ОСВІТОЮ.

Розговорилось товариство ширше на літературні теми, а д-р Всезнайко став розводитись про »листи до братів-хліборобів« Липинського та врешті питає:

— Ви добродійко також знаєте Липинського?

— Так, з назвиська.

МОЖНА.

— Як ти думаєш: можна дві нараз любити?

— Певно, — але поки вони про себе не знають.

ЖІНОЧИЙ СПОРТ.

Бігати — за хлопцями.
Стріляти — очима.
Кидати — тарелями.
Боксуватись — на язики.
(А найкраще дати покласти себе на лопатки — прим. складача).

МІЖ БАТЬКАМИ.

— Я переконалася, що стараючийся о руку нашої доні дійсно без закиду, тільки що короткозорий...

— Ну, моя дорогенька, інакше не женився-би з нею.

ТАКОЖ ПРИЧИНА.

Дві старі панночки стрічаються ранком по дорозі до бюра.

— Мої сусіди недавно пібрались і не дають мені спати; прямо осоружно.

— Що, викрикують?

— Ні, але я мушу весь час наслухувати.

ДО НІЧОГО.

— Цей парасоль, що я купив у вас вчера, донічого.

— Чому?

— Бо вечером я оставив його в каварні, а рано приходжу і він там стоїть як стояв.

ВАРТО СПРІБУВАТИ.

Міліонер лежав на смертній постелі. В останній годині прошепотів до священика, який сидів біля нього:

— Якщо я запишу 100.000 долярів на церкву, чи можу числити на спасення?

Священик обережно:

— Не можу вас запевнити, але вартаби спрібувати.

ВГАДАВ.

Учитель: Микитко, що ти там якогось богомаза малюєш? Мені здається, що ти мене малюєш!

НАУКА РЕЛІҐІЇ.

Катехит перепитує місця зі святого письма і каже наводити цитати. Ученик пригадує собі тільки: »Юда відійшов і повісився«. — »Так«, заохочує катехит, »але може ти затямив щось гарнійше?«. — »Ідіть і творіть те саме!« — доповнив хлопець урадований.

НАШІ НА КОНЦЕРТІ БЕТОВЕНА.

— Ах, як ми жаліємо, що не могли бути вчера на концерті Бетовена. Ви здається були і мали нагоду почути прегарну девяту симфонію.

— Ми вже на девятій не були. На салі дуже галасували і ми ще перед четвертою вийшли.

рядкувати ніколи свого білянсу задля недостачі дурних 5 зол.

— Слухайте, пане редактор!... може би хотіли перейняти посаду редактора від політичних статей у »Раді«?

— Значить статейного робітника?

— Еге-ж.

— А що платите?

— 600 зол. місячно.

— Наперед?

— Навіть назад.

Мольо чіхається одним пальцем в голову:

— Я можу вам писати новинки.

— Нам новинок не треба.

— То може романси?

— Які?

— Циганські.

— Ні.

— Це про Китай? Ми вже то писюжет з життя диктатора.

— То-то про Китай? Ми вже писали.

— То може провідник по галицьких церквах?

— О, дайте спокій... церковні справи нам не підходять... ви-ж знаєте, яка в нас тенденція...

По такій розмові відпоручник »Ради« пішов до редактора *„Wiadomości gminnych“*.

— Пане Даниленко, ви маєте добрі ідеї... можеби ви писали в нас статті?

— Я здурів? Для мене всі радци пишуть... Пощо вам статей? Передрукуйте наиновійшу уставу »Виборчий закон«, як »Свобода« або »Новий Час«...

— Та ми вже передруковуємо з чого попало...

— То передрукуйте щось з Форелля... Я вам кажу, що полове питання тепер у політиці найактуальнійша справа... Читали жіночу відозву?

Не договорились. Даниленко махнув з погордою рукою і пішов на білярд. А »Рада« шукає дальше на ґвалт статейних редакторів.

Відкликуємось до совісти всіх співробітників »Зиза«, щоби нас не зрадили і не зробили нам також збитка, як роблять політичним ґазетам і не посилали рукописів приготовлених для »Зиза« до політічних ґазет, бо зробилиб нам страшну конкуренцію!

О. О.

Почтова скринька.



Від адміністрації.

Приневолені рівнодушністю і несовісністю наших передплатників, які цілими роками залягають нам із передплатою — ми в останнє звертаємося до них із просьбою сповнити свій обовязок і вирівнати передплату на біжуче чвертьріче. В противному разі будемо почавши від найблищого числа поміщувати по черзі імена усіх цих передплатників, які читаючи даром наш журнал являються шкідниками, бо свідомо й з розвагою причинюються до занепаду наших і так не многих періодичних видань.

Сподіємося, що ця остаточність спонукає многих наших передилатників — сповнити свою повинність і нарешті уже переконяє їх, що ми лиш з-за ради несеріозного понимання передплатниками своїх обовязків — боротись мусимо в одно із грошевими труднощами, які спинюють поширення та уліпшення нашого журналу.

Звертаємо увагу, що вже зі слідуючим числом появиться т. зв. »Чорна дошка«, на якій будуть виписані імена всіх тих Високоповажаних шкідників, тому спасайтесь від сорому поки час!

❁

ЗА СТАРИЙ.

— В Перемишлі буде вистава телят і худоби. Ти, яко знатний аґроном, певно приїдеш?

— У тій виставі не беру ніякої участи, бо приймають лиш худобу до 2 літ.

В ГОТЕЛІ.

Підпитому панкові знимає готелевий послугач чоботи.

— Пане! Та у вас скзрпиток нема.

— Як нема? Мусять бути!

— Та нема! Дивіться!

— А, то я згубив, напевно згубив.

Телєґрами.

Львів (Аґен. »Топас«): В неділю змагалися тут Русь і Україна. Від непамятних віків це перший раз скінчилось розіграною.

Львів (Аґен. »Мута«): Представників »Руси« витали тут з небувалим ентузіязмом, а найбільше наше жіноцтво, бо хтось пустив поголоску, що Русичі приїхали в Галичину шукати жінок. При відїзді ужгородських гостей бігли дівчата за потягом і хотіли кидатись під колеса.

Шанґгай (Аґен. »Гумбуґ«): Наспіла тут телеґрама до Чен-Кай-Чека, ґенерала китайських націоналістів від галицьких загравістів: »Тримайтесь на власних силах і не дайтесь«. Чен-Кай-Чек відтелеґрафував: »Тримаємось. На власних силах втікаємо, чого і вам бажаємо«.

Львів (Аґен. УПП): На днях зїхав до Львова бувший міністр бібліоґрафії і начальний редактор усіх золочівських ґазет Іван Калинович. На двірці повитали його представники всіх тих партій, до яких він належав, акціонарі Всесвітньої Бібліотеки і врадуваний його приїздом ред. Кирило Вальницький.

Львів (Аґен. »Сельроб«): Ред. Калинович, висівши з потягу, роздав між витаючих його знайомих фотоґрафії, які залишились йому з подорожі літаком з Камянця до Відня на доказ, яка зґанґренована була тодішня буржуазія.

❁

У ЛІКАРЯ.

— Ваші очі дуже хорі. Якщо хочете вратувати зір, перестаньте пити.

— Не хочу. Я вже досить бачив, але пив за мало.

НА ВИСТАВЦІ.

— Цікаво знати, що ця картина собою уявляє: захід сонця, чи соняшники.

— Ані захід сонця, ані соняшники, це напевно буде яєшниця.

ЯСНО.

— Я мушу розвестись зі своєю жінкою.

— А то чому?

— Бо вона витратна, розкидає гроші на всі сторони.

— Який ти несправедливий! Сам розтрачуєш гроші, а нарікаєш тільки на жінку.

— А хочби й так! Хтось мусить бути в родині ощадний.

ДУМКИ.

— Жінки мають якусь подібність із пропамятними книгами; назверх поезія, в середині запозичені стихи й побожні бажання, і коли їх перелистується, відкладається зітхаючи на бік і думається: Ба коби те все правда.

*

— Мущина потверджує, жінка заперечує »охоту до життя«. В цьому полягає »боротьба полів«.

*

— Будучність дівчини — це чоловік.

Будучність жінки — це дитина.

Будучність мущини — це вічність.

*

— Адам і Ева або початок і кінець.

*

— У жінці встановляє Бог для мущини перелазний мур; колиб він переліз його, тоді горе божеству.

*

— Жінка — це золотий ланц, яким »Прометей Мущина« прикований до землі.

*

— Що всі жінки без виїмку своє найвище бачать у красі тіла, доказує їхній брак туги за вічністю.

*

— Жінка — це вино у чаші життя; хто не вживає його вчасно, тому він вічно у тямці.

❁

ЧУДОТВОРНІ КУПЕЛІ.

Аристид Шишка був у Черчу, а побачивши спасенне лікування тамошніх лічничих джерел, каже у Львові до одного знайомого, який не міг ходити:

— Їдьте до Черча, а зараз будете ходити!...

— Та я інвалід, не маю обох ніг...

— Нічого не шкодить!

ДОБРИЙ ЗНАК.

— Скажіть, чого то в нас появляється стільки нових ґазет?

— Ви не знаєте, що „Маслосоюз“ поширив свої аґенди і щойно посвятив новнй льокаль, то буде мати чим завивати масло.

ДО ЗЕЛЕМЯНКИ

Шепочуть хлопці і панянки
„Ідем до Зелемянки?“
А політики важко зітхають
І нарікають:
„Шкода, що вибори
Поїхалиб у гори
Лічити серце хоре“...

»З И З« виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., чвертьрічна 3.50 зол., Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редаґує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Володимир Кучабський.**
З друкарні А. Ґольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Рік IV. Ч. 12.

Львів, 15. червня 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30—13.

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ім. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ

Виборчі мрії



Ах, коби прийшли вибори.
Булиб гроші і гонори —
Душу за мандат, серце за мандат
Давби кожний кандидат...



Літо 1927.

Літо звичайно богате в симптоми
І сам не знаєш, звідки небезпека.
Можуть нечайно ударити громи
Як надто душно і велика спека.

Тому не важко, щоб і того літа,
Коли в Європі робиться так парно,
Якийсь грім ясний не спалив пів світа
Тимбільш, що було недавно Льокарно.

Хто його знає, як воно ще буде.
Пощо наперід голову ломати!
„Якось то буде“ — кажуть наші люди
І кажуть наші славні дипльомати.

Тепер важнійші є у нас сензації:
Сезон на масло, вибори і яйця!
А по вакаціях час на орентації,
Як проясниться справа у Китайця.

Може і справді, годі тут вгадати
Чи покінчиться справа ця щасливо.
Однак ті ноти і ті атентати
То виглядає на... Сараево.

ЗИЗ



Політичні міркування п. радника Шкаралупки.

А я вам скажу, що я не люблю тих вакацій. Нема що читати в газетах. Якась організація капіталу або якісь Потоки, так як тепер у »Ділі«, хоч ще вакацій нема і кінець шкільного року щойно 28-го... Др. Гірняк пише про отой капітал і радить, щоби кожний Українець у Польщі дав по золотому, то буде девять міліонів... Добра рада. Але проф. Гірняк хемік. Йому здається, що з нічого можна щось зробити. Най він перше зачне сам складати, а потім вже побачимо... Я би йому радив, щоби він краще робив перфуми, а капітал най вже роблять директори Земельного Банку. Вони то вміють. Бо то не штука зложити капітал, але штука ним орудувати.

І тому я не люблю того всього, що пишуть на вакації по газетах. Часами бувають ще і т. зв. вакацийні вужі, і то »обовязковою...

Минулого року писав »Новий Час« про одного такого вужа, що ніби то почав їсти свій власний хвіст і так їв його по кусникові, що зїв сам себе, тільки голова осталась. Цікавий вуж і цікаво, як то він себе зїв... Добре, що осталась хоч голова, а то без голови, якби був себе зїв?...

То мав бути ніби то якийсь морський вуж. Але він здається не був морський, тільки такий собі звичайний, вакацийний.

Може того року буде якась зміна. Щось цікавійшого. Ідуть вибори, то може замісць вужа вдавиться якийсь хлібоїд ковбасою або який Сельроб зїсть радикала, чи там Ундівець радянця... Всеж то булаби сензація!

Також кажуть, що десь там у большевиків має бути революція, нібито контрреволюція має робити революцію. Тепер вже годі визнатись, що революція, а що контрреволюція. Звичайно, той хто робить революцію, є революціонером, а хто при владі — контрреволюція. А при владі большевики. Отже, виходить ясно... Зрештою кожному хто робить революцію можна називати себе революціонером, тим більше в большевії, де ця назва належить до почести, де є революційна держава і де повинна бути вічна революція... Бо як большевики хотять робити світову революцію, то не можуть не хотіти її в себе, а якщо не хотять, то значить — вони є контрреволюція...

І так як кажу — не тяжко, щоби сьогорічні вакації не були цікаві. Може навіть бути і війна... Тоді требаби нам якось добре зорентуватися. Ми перше орентувались на оден бік — на центральні держави. І програли. Потім, за Петрушевича, орентувались на антанту і Льойда Жоржа. І також... програли. А тепер требаби орентуватись на всі боки. Панейко повинен завчасу зробити легіон по тім боці, хтось по тамтім а інші повинні бути невтральні. Я пишусь до тих — невтральних. Невтральні напевно виграють. Дивімся на Жидів: Вони все виграли... Котрі виграють, то тії їх... Наймудрійша орентація. Але війни здається не буде, бо нині нема дурних. Нині навіть той що виграє, то банкрутує так, як Франція... Після мене, то цей, що хоче вести війну, повинен заасекуруватись в Америці — як виграє, або програє, аби було кому покривати кошти...

Але хочби війни в найблищім часі і не було, то напевно в осени будуть вибори. А як вибори, то також рух... Варта бачити...

Поживем, побачим!

ЛЮКСУС.

Гість (до кельнера): Но! Десять золотих за одного когута! — Ви рішуче божевільний — так дорогі звірята убивати.

НЕМА ПОГОДИ.

Жінка (при сніданню): Нині хочу вибратися до міста на закупно весняних одягів. Як там заповідається в газеті погода?

Чоловік: Дощ, град, громи, лискаки.

СЛАВНА ПЕРЕКУПКА.

В місті на ярмарку зажадав хлоп чаю, але не хотів його пити, бо в склянці плавало кусень лою. Віддав перекупці чай і зажадав звороту гроший.

— А ти хаме! — зверещала перекупка, — то Ісус Христос пив оцет зі жовчею, а тобі трохи лою не перелізе? Ти безбожнику!

Добродушний селянин зітхнув та випив чай з лоєм.

ТАКОЖ ШЛЯХТИЧ.

— Чи знаєте, що шляхоцтво моєї родини походить ще з часу хрестоносних походів. Оден мій предок товаришив навіть Фридрихови Барбароссі.

— Може на фортепяні? — запитав оден злосливий панок.

ПОДІЛ ДНІВ.

— Отже — каже учителька — рік ділиться на місяці, місяць на тижні, а тиждень на дні. А може з вас хто знає, як діляться дні.

Встає синок дяка і відповідає: — Понеділок, второк, чевер, субота і неділя — з мясом, а середа, і пятниця — піст.

Наші партії на вакаціях

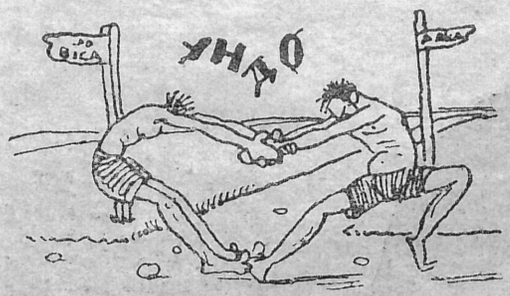

Всі враз...



Добра курація...

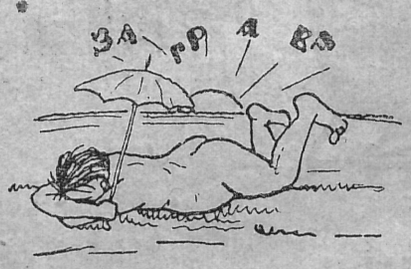

Тільки слави...

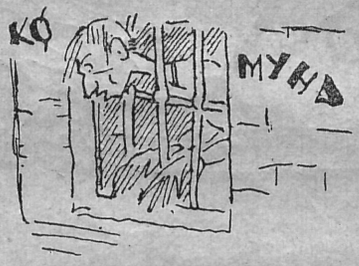

Душно...

Дещо з ботаніки

Найбільш поширені рослини в нас. З

Півонія директоріка: росте в усіх наших економічно-неекономічних установах, кооперативах і т. д. Цвите дуже обильно (щонайменше 3 квітки відразу) через цілий рік.

Гльоріоза суперба: дуже розмножена непоказна квітка. Запах її приводить до божевілля. Цікаве, що на всякого інакше ділає. Учені ствердили між іншим експериментально такі прояви: коли понюхає її учень, називає себе студентом, коли студент уважає себе академиком, учитель професором, урядовець директором, поліцай комісарем.

Партія одіоза: цвите дуже обильно. На днях розвинувся новий пупляшок у городі п. добродійки Ради.

Гігантомахія університетіка: росте в городі Академічного Дому, ділає осипляючо на студентів. Їм сниться, що борються за університет і так тими снами захоплюються, що не мають навіть часу подумати (про те) на яві.

Кольонія мазурікa: перещіплена зі заходу на добре згнозних землях Підгіря, Поділля, Волині.

Популюс Організака: науково прозвана народовою організацією, показна україножерна рослина, принесена зі западу в дарунку від сусідів. Їсть комахи і т. п. Уміє кидати кругом себе їдь, прозвану в медицині »хрунікум«. Їдь ця ділає убійчо на наші рослини і всякі поросята хлібоїдського хову.

Б-р.

ПРАКТИЧНИЙ.

— Щоб ви зробили, колиб ви знали, що вам лишається життя тільки оден день?

— Позичивби собі грошей.

СТИЛІСТИЧНІ КВІТКИ.

Светни Уржендзе!

Кажеце мі плаціць і плаціць, а у мнє сен тилько розходзі, а ніц не пшиходзі. Мам заплаціць 30 зл. обротови, хиба од того, же сен сама обрацам около своєй беди, бо у мнє ніц сен не обраца і нех пшийдзе пан радца і цала комісія, а я покажен цо я мам. Навет нема цо показиваць, а то цо ест, то ніц не варте. Жеби я мяла товар, то може биліби і купци, а як биліби купци то билби обротови, а так сконд взьонць, як німа ані товар ані купци. Я відзен, же з моїм інтересем далеко не заяден, бо вшистке гості пошлі до моєй сонсядкі, бо она ма млоди і сьвіжи інтерес, а я цо мам — паре булкі і кілька картофлі і венци німам цо обрацаць і длятего прошен сьветни уржонд, зе взгленду на моє велькі біди, ктурон мам, увольніць мнен од плаценя обротови.

(Решта як в сьродку).

Сальця Розенблюм.

ДОБРА РАДА.

На відтовщення порадив лікар одному старості, щоби той цілий рік жив виключно зі своєї платні.

З ЖИДІВСЬКИХ АНЕКДОТІВ.

Старий Жид-хусит оповідає своєму сусідові по повороті від чудотворного рабіна:

— Мушу тобі ще сказати, що до того чудотворця точно о 9 год. вечером приходить Бог і розмовляє з ним так, як ось я з тобою.

— Що, Бог з ним говорить? Відки ти це знаєш?

— Мені сам рабін говорив.

— Ну так, але може він збрехав?

— Що ти говориш, дурний? Та деж Бог розмавлявби з брехуном.

Гумор їде до Черча на вакації!

Хто з нас не знає, що значить дивитися зизом, хочби через кілька хвилин. Не говорю про людей, уроджених з тією хибою, але про редакторів гумористичних журналів. А щож казати про редакторів, як цілими роками мусіли дивитися зизом?!... Не можна їм дивуватися, що одного дня вони скажуть: годі!

Ще якби за зизування люди добре платили, то можна булоб у нинішні часи матеріяльної і кишочної скрути (перша з обставин, друга з голоду) — можна булоб як кажу заризикувати одним оком. Але люди за зиза не платять ні в житті ні в літературі.

Вже нехай собі в житті не платять, але в літературі повинні, коли виписують його аж зі Львова.

Чотири роки зизував редактор одинокого гумористичного журналу в польській Україні на всі можливі боки: на політику, еротику, графіку і порнографіку — а що з цього вийшло?! Ревма переслідовча манія редактора, чорна мелянхолія видавця і нервовий розстрій адміністратора.

Редактор (крім слави) зизкав собі таких приятелів між директорами, радниками і іншими міністрами, що може безпечно числити на покалічення при нагоді хождений за посадою.

Видавець упевнився, що видавати гумористичний журнал, це річ така сумна, як закопування себе живцем до гробу.

Адміністратор прийшов до переконання, що в рахунках гумористичного журналу математичні правила не мають ніякого приложення. Два більше два не є чотири, але є менше пять. Бо коли він мав двох пренумераторів, а до цього прийшло ще двох, то всі чотири не платили, а коли пренумератори не платять, то і той пятий (себто адміністратор) не має що робити.

Жарт жартом, але »Зиз« здержує свої хронічні хоч і не все точні уродини.

Сумний той жарт, такий сумний, як видавання веселого журналу, приймуть ріжні люди ріжно.

З почуттям прикрости приймуть його постійні співробітники, бо всеж таки можна було нераз і десять золотих на місяць заробити.

З почуттям негодування приймуть його постійні (більша часть) пренумератори. Адже вони солідно, точно від дошки до дошки вичитували »Зиза«, писали свої замітки, ганили недостачі і виказували хиби. А що не платили?! мій Боже! Хто нині може стільки оплачувати?!... Чейже ясна справа, що як хто береться видавати газету і хоче мати користь, славу і трибуну, мусить за те платити. Претенсія, щоби читаюча публика покривала літературні забаганки чи амбіцію одиниць, це витвір хорої уяви, якої на заході не знають. Тільки в нашій душній атмосфері

могла така думка зродитися і треба її як найшвидше знищити.

Тому передплатники будуть негодувати і зовсім справедливо.

Але будуть люди, які зрадіють, що »Зиз« перестане виходити. Це ті всі, які раз чи більше знайшлися на його сторінках у ріжних позах, віршах чи прозах. Нарешті збудуться мари, яка їх переслідувала і яка не давала їм бути тихими а ревними робітниками на народнім пасовиску. Не буде вже тепер ніхто відганяти від роботи, політики і женячки. Заживуть спокійно і тихо, як за часів гимну. »Мир вам братя«.

Нехай!

Нехай радіють, нехай ликують і нехай спічнуть.

Спічнуть доти, доки спочиватиме редактор, лічитися видавець а вчитися боксу адміністратор.

І нехай ніхто не зрадить їм тайни, що по вакаціях стрінуться знову на сторінках »Зиза« в ріжних позах, віршах і прозах

Галактіон Чіпка.

ДЕШЕВШЕ.

— По скільки у вас збиті яйця? 15 сот. за яйце!

— Прошу! Збийте мені пядесять штук!

ЗАГОНИСТИЙ.

— Якже там з Ганусею, здорова?

— Віддалася.

— Давно?

— О, вже більше як два роки!

— А мають діти?

— Вона не має, а він, здається, також не буде мати.

ПРИЧИНА.

— Чому ви татку цілком лисі?

— Бо я, синку, працюю головою.

— Ага, то я вже знаю, чому мама не мають волося на губах!

ПО МАТУРІ.

— Куди думаєте піти по вакаціях, на який факультет?

— На фільософію.

— Подобається вам учителювання?

— Ні.

— А щож?

— Вакації.

ОСТАННЄ ПОБАЖАННЯ.

Американця засудженого на смерть посадили на електричне крісло і питають, які він має останні побажання.

— Як будете пускати електричну струю, то най прокуратор подасть мені руку.

ДАВНЄ ШЛЯХОЦТВО.

Оден пяніст любив чвалитися своїм шляхоцтвом і при кождій нагоді він виїздив з тим. Одного дня він починає хвалитися:

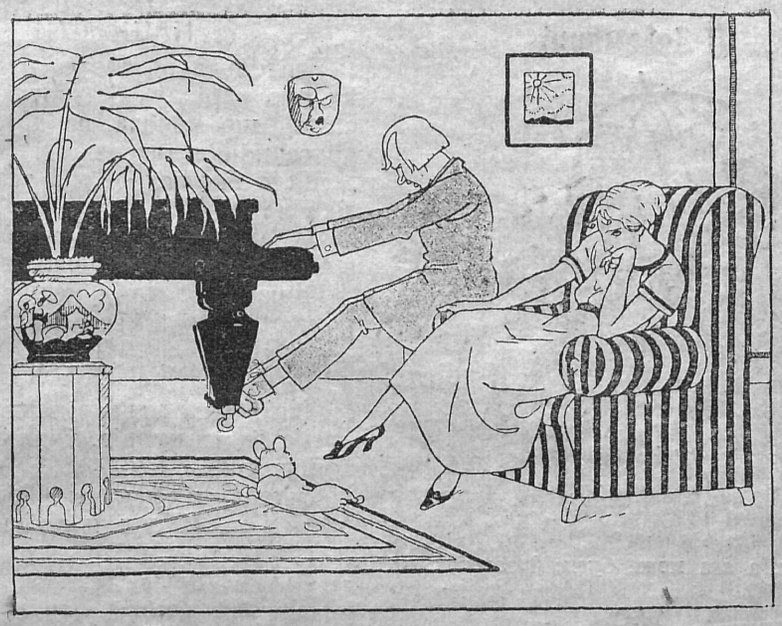

— Я не розумію, чому то романси називаються циганські?

— Тому, що в романсах люди себе найбільше циганять...

ЧУДНІ ПРИЧИНИ САМОУБІЙСТВА.

Оден чоловік повісився в прилюдному місці. В його лівім чоботі найшли лист, який пояснював причину смерти. Ось що писав самоубійник:

„Я оженився з вдовою, яка мала дорослу доню. Мій батько залюбився в моїй пасербиці і оженився з нею. Таким способом мій батько став моїм зятем, а моя пасербиця, як жінка мойого батька, стала моєю матірю.

Внедовзі моя жінка привела на світ сина, який був швагром мойого батька, а моїм вуйком, будучи братом моєї мачохи.

Жінка мойого батька, а моя пасербиця породила також сина; очивидячки він був моїм братом, а одночасно і моїм внуком, будучи сином моєї доньки.

Моя жінка була мені тахож бабкою, як мати моєї мачохи. Я був мужем моєї жінки, а одночасно і її внуком, а що муж моєї бабки є, розуміється моїм дідом, отже я сам став собі дідом!

Хотівбн я бачити чоловіка, який бувби в силі перенести усі ті посвоячення, бо я не годен!“

СЛАБА В БОТАНІЦІ.

— Що сказав-би той дуб, пане лісничий, коли умівби говорити?

— Сказав-би, пані, я є гарна липа.

З ЧАСОПИСНИХ НОВИНОК.

...Тіло трупа було покраяне на дрібні шматки. Як нам здаєсь самогубство тут виключене...

РОМАНС.

Я тямлю ніч, маєву нічку ясну
І річки шум і пахощі сосон.
Гадала, поки зорі не погаснуть
Ти явишся біля моїх вікон.

Квітками рож прибрала я світличку,
В моїй душі святий огонь горів,
Так ти минув мою гірську капличку,
Зівяли рожі і огонь дотлів.

КОНТРАСТИ.

„Свій до свого! кинули жінки клич на вічу і — пішли на вечерю до Флісерової.

„В рідний школі наша будучність“ — проголосив голова організації — і післав доньку до польської школи.

„Геть особисті свари! Українські жінки єднайтеся!“ виписали дві ондулістки і — виступили зі Союза Українок.

ВОРОЖБИТ.

— Як ожениться 50-літний, то може мати діти?

— Може, або ні.

— А як ожениться 60-літний, то може мати?

— Він ні, але жінка напевно буде мати

ХТО БІЛЬШЕ ТЕРПЕЛИВИЙ?

— Я в певняю вас, що жінки більше терпеливі і радше зносять всякі прикрости, як мущини.

— А ви лікар?

— Ні, швець.

В Зелемянці



— Ну, яку кімнату будемо брати: за 10 зол. чи за 13?

— А яка ріжниця?

— Ну, а яка може бути: З золотих.

МНОГОНАДІЙНА.

Одна пані взяла на службу дівчину яка з вигляду дуже їй подобалася і коли згодилися, пані каже: „Моя остання служанка надто приятелювала з поліціянтами. Сподіюсь, що в тебе цього не буде".

Можете бути спокійні пані—відповіла дівчина — я не зношу поліціянтів. Я вже з малку хована в ненависти до них, бо бачите, пані, мій дід і батько були злодії.

ПОЯСНИВ

Жінка: Моя подруга, пані Безбородна жалувалася, що ти дуже нечемно відзивався до неї останнім разом, як була вона в нас із відвідинами.

Муж: Ах, мені дуже прикро, я так ціню твою подругу, але в комнаті було досить темно і я думав спершу, що це ти!

ВІН НЕ ЗНАВ.

Одного разу гурток учеників вибрався в поле на прогульку задумуючи ловити зайців. А був між ними оден забудькуватий, що любив богато говорити. Товариші наказали йому мовчати, щоб не полошив зайців.

Внедовзі після того, як всі розійшлися полем, отой забудькуватий побачив богато зайців і голосно закричав по латині: „Ecce, multi ut culi!"

Розуміється, всі заяці налякались і повтікали. Тоді хлопці кинулися до забудьковатого товариша і почали йому докоряти. А він їм на тее: „Що ви хочете від мене? Деж міг я знати, що зайці розуміють по латині?"

НАШІ ДІТИ.

Учителька розказує дітям казочку про царівну Снігурочку і пояснює, що мачоха це друга мама, друга жінка татова.

Мала Галюся: А мій татко також має мачоху!

Як це? — питає учителька — в тебе є пречінь рідна мама.

Галюся: Є! мама мешкає з вуйком, а татко з мачохою.

У ПОРЯДНОГО КУПЦЯ.

Пані виходячи зі склепу: »То треба знати купців. Таки 5 зол. виторгувала«.

Купець під носом: »Треба знати наші пані. 10 зол. я добив«.

ЗЛОЖЕНЕ ІМЯ.

Віденський поліцай стримав мотоцикліста за скору їзду, заборонену приписами вуличного руху:

— Як зоветеся?

— Емпедокль Амфилохієвич Кодомийченко.

Поліцай ховає записну книжку назад в кишеню і дуже строго:

— Слухайте, не показуйтесь мені більше на очі!

ПРИЯТЕЛІ.

— Чому ти мене так сердешно обнімаєш. Таж тих 50 зол., які я тобі позичив, не є такою великою квотою, щоби ти мені аж так щиро дякував?

— Це правда, але я тебе обнімаю тому так сердешно, бо ми вже більше не побачимось.

ТАЙНА.

— Хочу тобі щось довірочно сказати. Коло мене біда — і потребую конче 100 золотих.

— За довірочність ручу. Будь певний, що нікому про це не скажу, неначеб того ніколи й не чув.

МІЖ ДІВЧАТКАМИ.

— *Моя мама стриже волося, моя тітка також.*

— А моя тітка не тільки стриже волосся, але має навіть вуса, цілком як хлопець.

НЕЗОРЄНТОВАНИЙ.

Прокинувся Цяпка в ранці і покликав джуру, щоби той подав йому чоботи.

Джура приніс і поставив коло ліжка. Цяпка здивований питає:

— Ти чого дав мені оден великий чобіт, а другий малий?

— А якже я можу дати однакові, коли в кухні залишилася така сама пара: оден малий, а другий великий.

ПОДЯКА.

До Впр. о. дра Вергуна в Сокалі!

Ваш кальотрікс чудесний середник на поріст. Я сама вправді його не випрібувала на собі, але намазала ним старий зарукавок і він чудесно поріс новим волоссям. Можу кождому поручити.

Агафія Дальшелиса.

В ШКОЛІ.

(Автентичне).

Учитель: Що знаєш о Болеславі Смілім?

Ученик: Болеслав Смілий забив біскупа.

Учитель: А що це значить біскуп?

Ученик: Смок, у смочій ямі.

ВАРТІСТЬ ЖИТТЯ.

— Сьогодня рано булоб мене переїхало авто, але якийсь бідний чоловік вхопив мене за руку і вирятував і за це дав я йому пять золотих.

— Так?

— А він мені видав два золоті...

Після громадських виборів

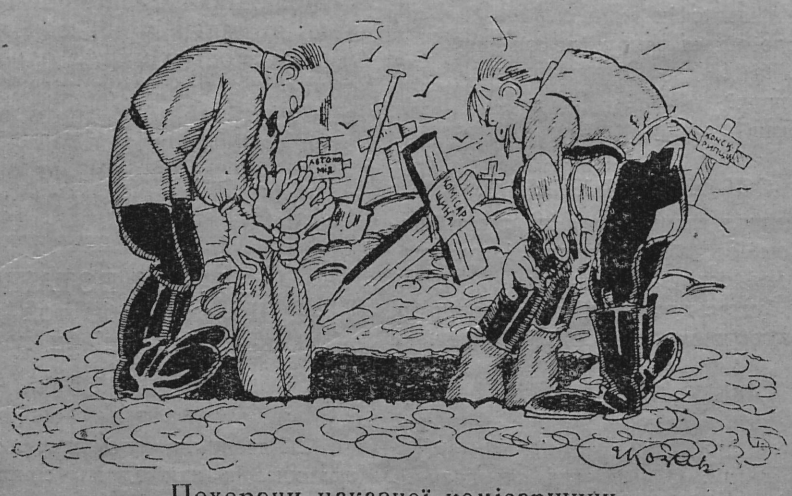

Похорони наказної комісарщини.

Кажуть ..

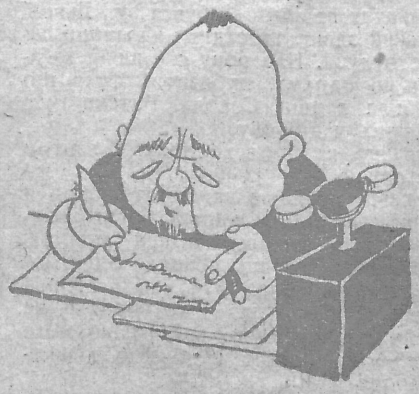

Що оці добродії і прихильники нашого журналу причинились своїм негромадянським вчинком до підірвання матеріяльної екзистенції одинокого українського сатиричного орґану, збуваючи мовчанкою всі наші безнастанні упімнення — чим заслуговують на увіковічнення свого назвиска із заподанням довжної нам квоти на оцій Чорній дошці:

†

ЧОРНА ДОШКА.

(1-ша порція).

Михайло Дубецький — Гута древняна коло Радомска 12·25. Мельник Микола — Стшалково 23·45. Жеребецький Павло — Кольбушова 14. Смолин Микола — Грушів 15. Кулинич Стефанія — Плазів 13. Вахнюк Михайло — Корняктів 14·50. Савчук Семен — Синів-Гоща 14. Кульчицький Арсен — Великі Дорогостаї 18·95. Грибовський Яків — Міроч 12·30. Гаврисевич Іван — Конти 13. Читальня „Просвіти“ — Татаринці п. Ланівці 14·50. Д-р Лев Голінатий — Нове Село 11·70. о. Стець Степан — Шельпаки 12·60. Д-р Лучка Володимир — Скалат 10·40. Казанівський Гриць — Нивиці 9·60. Д-р Стефанович Роман — Заліщики 13. Читальня „Просвіти“ — Залізці 11·90. Д-р Думенчук Василь — Зборів 16. Д-р Михайло Західний — Бережани 20·50. о. Старух Микола — Бережани 14. Фурдела Йосиф — Криве 9·70. Д-р Левицький Евген — Підгайці 17·65. о. Марущак Володимир — Східниця 11·50. Читальня „Просвіти“ — Самбір 11·10. о. Петро Каблак — Боків 11·40. Читальня „Просвіти“ — Турка к. Коломиї 16·05. Александрович Роман — Бітків 9·40. Козицький Петро — Ванів 10·50. Климко Володимир — Камінка лісова 10·50. Д-р Кульчицький Лев — Рудки 14. о. Карпяк Михайло — Ульвівок 11.

Деяких добродіїв нарочно пропущено, в добрій вірі, що це була з їх сторони звичайна рутенська несолідність й тому ще раз висилаємо до них листовну пригадку.

На теми дня

Велика радість запанувала серед галицьких Українців, як довідались, що в Київі мають вирішити справу нашої правописи. Епохальне значіння!... — кричали кругом по Ринку й Руській вулиці наші вчені й недовчені:

— Тепер вже не будуть писати в кожній газеті інакше! — Тепер »Вістник« і »Діло«, »Новий Час« і »Світ Дитини« будуть мати одну мову...

— А не знаєте, пане товаришу — питав талановитий співробітник »Ради« — як зі словом »на протязі«: чи його залишуть чи викинуть? Бо то бачите, спеціяльне слово »Діла«...

— Певно, що викинуть! — пояснював бувший християнський суспільник, а тепер, на старости літ, Комсомолець.

— Ну, а не знаєте, як зі словом »затяжний«?

— Того вже не знаю. Мабуть також...

— А зі словом »гарний«? Чи буде: гарні**йший,** чи гарні**щий,** чи гарні**ший,** чи може — гарні**сший,** або гарні**счий?...**

— Напевно не скажу. Якесь одно виберуть. Є з чого вибирати...

І йшли балачки, йшли суперечки, поки той конґрес не почав нарад у Київі.

Всі дожидали із запертим віддихом висліду.

Тільки глухі вістки доходили з Київа. І то не точні. Казали, що нібито проф. Свенціцький мав бути за полишенням давного »йор« і »йори« з огляду на традицію. Що Др. Студинський мав голосувати за тим, щоби над кожним »і« писати дві точки. Але це все показалось неправдою. На конґресі вирішено приняти ще дві нові букви, бо до тепер ми мали за мало. На тому і покінчилось.

Та звісно, що Україна, як самостійна держава, мусіла поспитати Москви, а Москва не згодилась.

Добре зробила ота Москва. Що там якийсь — конґрес! Рішає **Ц. К.** або **Ч. К.** Цар бувало, як йому предкладали плян якоїсь нової залізниці, а на ньому були ріжні викрутаси, то він брав лінію і червоним олівцем тягнув: відси доси... Перечеркнув і пропало.

Добре, що є ота Москва, а то хто зна, яких дурниць наробилиби були наші вчені...

Око.

Етноґрафічний зїзд

Славянські етноґрафи задумали відвідати Львів, а наші вчені задумали показати їм нашу етноґрафію.

Вже по дорозі показував славянським гостям проф. Щербаківський наші прегарні краєвиди і казав: »Пождіть, побачите, що йно у Львові, який у нас народ?«

Приїхали етноґрафи до Львова і аж горять з цікавости — побачити нашу етноґрафію. Напилися в Музею меду, вислухали промову і аж облизуються.

Вечером запрошено їх на концерт.

Всьо у фраках, по европейськи, а оден навіть у ґенеральськім мундурі.

Тишина. Сидять і дожидаються — коли то почують славні українські хори (бо звісно, що Українці співучий народ) і коли налюбуються прегарними українськими одягами (бо звісно, що Українці мають прегарні національні одяги, але не мають їх у Львові...)

Нарешті! Висипається. Хор...

— Українці?...

— Ні, це мабуть...

— Що?

— Ну, якби то вам сказати...

— Кажіть!

— Боян...

Одяги пестряться. Всі сорокаті. (У нас звичайно все сорокате). Білі, жовті, чорні, зелені, сині, червоні — ані одного національного. Словом, — етноґрафічно.

Якийсь професор дівочої школи пояснює, що в нас вже по школах плекають культ національної ноші. (Тому на всіх шкільних концертах від якогось часу не видно народного одягу).

Славянські гості на вид такої »етноґрафії« починають — пчихати.

Виходить представник галицьких учених, для відміни не у фраку, а в маринарці. (Ще хто мігби подумати, що він має каменицю і є буржуй).

— Шановні гості! — починає учений.

Хор бере до рук ноти. (Всі Галичане співають все з нот, тому так співають...)

— Шановні гості! Мило мені повитати Вас Сербів і Хорватів, Чехів, Словінців і Болгарів та весь славянський інтернаціонал...

Хор співає »Верховино« і »Бодайся когут знудив«. Дехто бє браво. Славянські гості позіхають.

Нараз!... — скрипнули двері. Входить декілька невинних жертв інтернаціоналу: учені професори з Москви...

— Шановні гості!... — гукає в екстазі представник галицької науки — а от наші найдорощі гості з Москви...

Хор співає: »Вже більше літ двісті як козак в неволі«.

...З тої Москви, де кується нове життя!

Хор продовжує: »Під московським караулом у ярмі«. Сербський ґенерал виходить.

...Ми витаємо щиро дорогих гостей із радянської України, які тут не явились...

Хор співає похоронну пісню: »Козаченька несуть«... Гості починають плакати.

Дехто спішиться на вечеру. Розходяться. На салі поволі — робиться темно.

Почтова скринька.

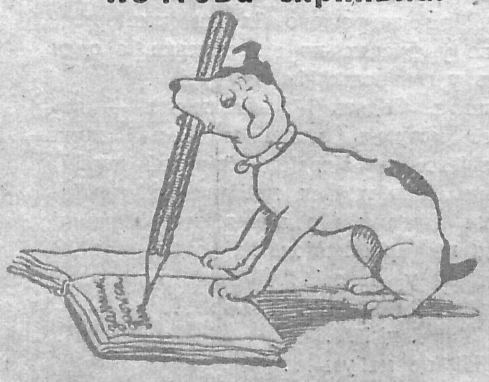

На тому числі кінчаємо весняний сезон. На протязі слідуючого кварталу з огляду на вакаційний, огірковий час »Зиз« не буде виходити. Після літних ферій редакція, набравши нових сил і нового гумору, почне наново свою діяльність. Прохаємо наших довжників вирівнати передплату за попередні місяці, бо кого досі оминула »Чорна дошка«, тому на майбутнє не подаруємо. Всіх тих, які дістались в тому числі на список проскрибованих, прохаємо вирівнати свої прогрішення, а тоді змажемо їх провину. Коли ні, то покутуватимуть на »чорній дощці« в кожному черговому числі »Зиза«. Двом нашим передплатникам, які вплатили передплату за рік — зачислюємо вплачену квоту на слідуючі місяці 1928 р. З надходячими феріями бажаємо всім нашим співробітникам, прихильникам та передплатникам — веселої забави!

НА СЕЛІ.

Народне свято з концертом. По одній удалій пісні публика, а найбільш мужики бють завзято на „біс.“ Слідує друга пісня на тему: „Тепер таке стало, била жінка чоловіка і пиши пропало“. По скінченню мужики мовчать. Одна з жінок повертається до них і питає: „А чому тепер не кричите „біс“.

РОЗСІЯНИЙ ПРОФЕСОР.

Оден професор, поспішаючи до школи, біг через пасовиско і вліз на корову. Збентежений, зняв капелюх і перепросив чемно: „Даруйте, добродійко“...

Внедовзі впав на якусь жінку. Свідомий попередньої ошибки, крикнув: „Ти знову влазиш мені в дорогу, проклята корово?“

З НЕКРОЛЬОГІВ І АНОНСІВ.

Дуже милосерна була покійниця — вже була хора, а ще танцювала на бідних.

ЛЕКШЕ КОНЯМ БУДЕ.

— Чули про крізу в „Союзі Українок“: Шепаровичева і Лисякова уступили з Виділу.

— Ов! аж дві жінки? Значиться, коням добре лекше буде.

ДІВОЧА ШКОЛА ПРО РІВНОПРАВНІСТЬ ЖІНОК.

(Автентичне.)

Учителька дівочої школи розсказує дівчаткам про сойм і питає їх, чи жінки мошуть належати до сойму.

Ціла кляса одноголосно: Ні!

Учителька, йдучи за вказівками інспектора, щоби діти самочинно усього доходили, питає: „Чому ні? Поясніть кожда, чому по вашій думці жінка не може бути послом до сойму?“

Перша учениця: А що вона там робилаб!

Друга: Жінка не вміє говорити.

Третя: Жінка має діти дома.

Четверта: Жінка одного дня каже так, а другого інакше.

ДОБРІ СУСІДИ.

Кажете, що ці ґрамофонові плити не коштують вас ані сотика? То не може бути.

— Алеж правда! Я зразу мав одну плиту і грав на ній від рана до пізного вечера, а решта тих плит дали мені відтак сусіди безплатно на зміну програми.

МОДЕРНІ ЗНИМКИ:

Фотоґраф: „Чи маю зняти лише погруддя, чи в цілій поставі“?

— „Ні, ми хочемо лиш ноги до колін.

ОГОЛОШЕННЯ.

Покою дужего пошукуйом двє солідне панни з некремпуйонцим вейсьцем. (Вєк Нови)

Вдова з кухенком ґазовон позна учційвеґо пана в целю матримоніяльним. (Вєк Нови).

Оженєм сєн за виробенє посади. Моґен биць на прубен. на два тши месьонце. (Вєк Нови).

Сокільське Свято.

В минулу неділю відбувся у Львові Сокільський здвиг. Засадили на площі памяткового дуба. Що року є в пляні засаджувати по одному дубчакові так що згодом ціла площа Сокола Батька має перемінитись у діброву.

Звичайно, краще в холодку, бо літом не пече сонце

На свято прийшло за богато людей і непотрібно наробили управі богато клопоту. Не стало, ані бльочків при касі, ані хліба в буфеті. Був що правда оден бохонець і одна ковбаса, але навіть голова Сокола, який має вигляд чудотворця — не міг зробити такого чуда щоби накормити одним хлібом і одною ковбасою кількатисяч людей.

Всі три львівські Соколи виступили в своїх одностроях. Значиться, було трох соколів, бо Сокіл-Батько має тільки три однострої. Голова і виділ були в капелюхах. Це не шкодить. Бо Сокіл-Батько на те й батько щоби ходив як хоче. А в капелюсі все таки більша повага...

На загал свято випало надсподівано. Бо ані „Сокіл“ не сподівався стільки гостей, ані гості несподівались стільки соколів.

ПРАВДИВА ОСТОРОГА.

Прошу приняти до відома, що на жаль я не є тим Казимиром Драмацьким, що з 2 000.000 зл. утік до Америки. — *Казимир Драмацький.*

СПІВЧУЮЧИЙ ЧОЛОВІК.

— Може підеш зі мною на прохід?

— Прикро мені, але не можу. Жінка моя щось нездорова, тому йду до театру...

ДОБРИЙ СПОСІБ.

Доктор оглянув паню Лепетливу і сів писати рецепту. А пані Лепетлива говорить, пояснює, торочить своє. Нараз, лікар поглянув у гору і сказав спокійно: »Покажіть язик«. Пані Лепетлива висолопила язик, а лікар став дальше писати. Пані Лепетлива держить язик на показ, аж поки лікар не скінчив писати. Тоді сказав: »Досить, вистарчить«. — »Алеж, пане доктор — каже добродійка Лепетлива — виж і не поглянули на язик«. — »Ні — відповів лікар — мені його бачити не треба. Я тільки хотів задержати його в спокою так довго, поки не напишу рецепти«.

НА ВИСТАВІ ФУТУРИСТИЧНИХ КАРТИН.

— Кажу вам, це сцена з часів Інквізиції.

— Алеж добродію, ви помиляєтеся, це боротьба тигрів в джунглях.

Не могли погодитися, глядять в каталог:

»Захід сонця на океані«.

»З И З« виходить двічі в місяць. — **Річна передплата 14 зол., піврічна 7 зол., квертьрічна 3.50 зол., Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.**
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редагує **Левко Лепкий.** Відповідальний редактор **Володимир Кучабський.**
З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.

31975

Оплата pocztowa ryczałtem.
Рік IV. Ч. 13.

Львів, 1. грудня 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18,
Тел. 30—13.

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

З приводу десятьліття жовтневої революції

В большевицькій армії заведено окремі відділи на верблюдах. (з газет)



Рис. П. Холодний молодший.

От гаспидські большовики! Що вони вже з коня зробили!..



ЧИТАЧАМ.

„Українці — веселий народ“,
Говорили старі літописці.
„Все у них усміхається рот:
І на вічах, при чарці й при мисці“.

Та минули щасливі часи,
Десь поділась і миска і чарка.
Всі голодні: жеруться, як пси,
Де не ступиш, там бійка і сварка.

Одинокий веселий журнал,
Що хотів давній сміх відродити,
Не розрухав сумний наш загал
І з плачем перестав виходити.

Та життя вимагає сміху:
Йдуть вибори, хоч тиснуть морози,
Давні посли дрожать зі страху,
Кандидати знов скачуть, як кози.

Якже-ж мав не вернутися „Зиз“?
Стільки тем, стільки коміків всюди!

— — — — — — — — — —

Хто живий і цілком не закис,
Той безплатно читати не буде.

ЗИЗ.



Вже вийшов „Зиз“!!!

От так собі...

(Ніби фелєтон.)

І сказала „Видавнича Спілка“ в розпучливому зусиллю: — встань.

І встав „Зиз“.

Встав з того самого місця, де чотири місяці назад, з ласки своїх безплатних передплатників був впав з жестом ґладіятора, якого на сцені обдирають зі скіри:

— Ave prenumerator-grandiator, moriturus te salutat!...

По українськи:

— Спасибі вам передплатники!...

Встав „Зиз“, трохи з ласки своїх передплатників, яким скучно за ним стало, трохи завдяки власній честилюбивости.

І має надію більше не падати.

Для певности заінтабульовується на приватному маєтку своїх передплатників, до спідного одягу включно, почавши вже від виходу оцього числа.

Бо весь розумний загал прийшов вже нині до переконання (на це маємо доказову кореспонденцію), що „Зиз“ виходити мусить! З недалекими виборами гряне у наше політичне життя нова ера. Ера, яка безумовно потребуватиме освітлення з усіх боків, з переду, зі заду, зі споду та зверху.

Починати прийдеться очевидно з наших кандидатів на послів, яких нарахували ми дотепер 650 штук.

Визначнійших з них постараємося розібрати можливо найбільше детально. Хай кандидують так, як мати їх на світ породила.

„Зиз“ воскрес. Чи добре робить, чи ні, — не беруся судити, бо тоді требаб таке саме питання поставити до цілої української преси. Всі знають, як у нас із ґазетами. Вони непотрібні у нас навіть у домашньому вжитку (ґазету лопух заступає).

А впрочім... хай факти самі говорять. Ось один примір:

Подвижний ґазетний кіоск на двох ногах, перед книгарнею Наукового Т-ва Шевченка у Львові.

— Діло, Новий Час, Зиз.

Люде ходять, кланяються, культуру европейську через виставове вікно простудіовують.

Від сторони вул. Руської знайомий мені „єґомосць“ С. суне, той самий, що перед годиною просив мене визичити йому конечно „Распутіна“. Жінка його, мовляв, без Распутіна витримати не може.

Йде оцей добродій, на розі вулиці пристанув, на ґазети оком глип:

— „Зиз“... Скільки коштує отой „Зиз“?...

— П я т ь д е с я т ь с о т и к і в.

— Дорогоо!... Пятьдесять сотиків?... Один.

— Дати?

— Ще ні,... пізнійше куплю.

Постояв, постояв, вистави оком переміряв і в Сербську.

Під склепиком з торічними оселедцями — кольпортер, такий з оброни Львова:

— Поцєнґєль, Поцєнґєль, тши за дзєсєнць ґроши! Саме геци Юзька Цюхрая!...

Добродій станув і подумав:

— Один „Зиз“=50 сотиків; три „Поцєнґлі“=10 сотиків!...

Оглянувся обережно на боки:

— Давай „Поцєнґля“!...

* * *

„Зиз“ знову виходить. Кажуть забезпечений, бо адміністрація заздалегідь подбала про це заінтабулювавши свої будучі ґрошові претенсії на приватному майні передплатників.

Ну і премії і льосування для точних передплатників будуть! До виграння на початок: фортепян на чотири руки, млин і мандат посольський до сойму.

Крім того „Зиз“ вироблюватиме посади, позички, концесії, предсказувати погоду і т. д.

Одного тільки не зробить:

За дурно нікому висилати вже не буде.

Їжак.

Оповістка про подружя через радіо.

Вже десять літ шукаємо мужа для нашої Марійки і даремно. Знаєш, маю ідею: оголосім про неї прилюдно.

В кілька днів опісля я побачила на площі Опери світляну оповістку, що маємо доню на відданню.

— Я краще це уладив! Радіо оголосить про неї по цілому світі, на обох його півкулях.

І ось другої днини поміж авдицією „Кармен“ і анонсом фабрики цикорії цілий світ почув: „Молода гарна дівчина, француска, розумна, музикальна, господарна, веселої вдачі бажає одружитися з богатим, молодим, мущиною. Зголошуватися з поданням свого життєпису і фотоґрафії на адресу: Панна Марія Баркароль 35, вул. Рішеліє, Париж“.

В два дні опісля почав почтар приносити відповіди: приблизно три кіля листів денно — з того кількадесять неоплачених.

За тиждень наспіли оферти з ріжних країв Европи.

Згодом, в міру як надпливали до пристаней кораблі і надлітали літаки, приходили листи з Єгипту, з Індії, зі Сполучених Держав, з Арґентини, з Гонолюлю...

Вони сипалися день у день зі всіх закутин світа, але всі ставили невідмінно те саме питання: „Як великий посаг панни Марійки?“ (L'illustration)

Досягнення революції.

З приводу десятьліття большевицької влади преса, по обох боках Збруча, вимагається дати докладні підсумки досягнень цієї влади на полі культури, науки та промисловости.

І так показується, що найбільшим досягненням являється небувалий розріст алькоголічної продукції в цілому С. Р. С. Р. Бо зваживши на те, що за часів великої війни, Микола Миколаєвич своєю забороною уживати алькоголь, спричинив був комплетний його занепад, то тепер, за нової влади, цю ділянку промисловости не тільки відновлено, але й доведено її до небувалого розвою. „Діло“ з дня 1.XII. 1927. подає таке порівнання: „Протягом пятьох найблизших літ продукція матерій має зрости на 41, кальошів на 58, мила на 121, а горівки на 227 процент. (В р. 1927 випродуковано 31 міл. вид.) Коли візьмемо під увагу те, що висота ґрадусів має бути підвищена, щоби, мовляв, хтось не балакав, що „за один ґрадус не варто було робить революції“ — то можемо бути певні, що в слідуюче десятьліття досягнення будуть завершені і замість 31 міліонів ведер випродукується цілий міліярд, а всі громадяне на Радянщині будуть пити тільки чистий, стопроцентовий спірт.

Модерні танці й теперішні забави.



Так бавляться у Львові...

Юра Шкрумеляк.

Граматика й подружя.

1. Він — в кишені пустку чує
   Вона — журналі студіює
   Воно — (річ зайва, не істнує)
2. Його — сни — візії зітхання.
   Її — новітня мода, зодягання.
3. Йому — лиш сон одна розрада.
   Їй — всіх крамниць, вистав принада.
4. Його — хвилює: шльох... бешкети...
   Її — бадьорить: не вступити!
5. Клик: Ох, ти тиране, ти йолупе!
   (він): Ти примхо, лялько, гуско глупа!
6. Ним — лють стрясає, раз чкурнути.
   А нею — думка: мусить бути!
7. В ньому — рефлекс: терпи небого!
   У ній: Костюм всеж варта цього!

Пер-ка.

Циганський романс.

Я напишу до тебе письмо —
(А буде там усе через „Пані"...)
— Дайте слово, маленьке, одно,
Що усе так буде, як було, —
Дайте пільгу незгоєній рані!..

Ти „в останнє" мені відповіш:
(О, ходячий, сліпий пістолете!)
— „Вже не буде, як було раніш,
„Ви повірте, умру я скоріш,
„Як мене ви своєю назвете!..."

* * *

І стрінемося ми випадково
У городі, в громаді людий...
Я вклонюся — бо так гонорово —
Ти забудешся... вимовиш слово —
І скінчиться діссонанс чудний!..

Її пізнаєш!

— Моя сестрінка буде дожидати Вас на головнім двірци при виході.

— А якже я знатиму, що це вона, коли ніколи її не бачив?

— О, її легко пізнати! Вона ще досі не обтяла волосся.

Американський експорт а імпорт.

При семінарійній матурі питає професор кандидатку:

— Що привозять до нас з Америки?

Кандидатка (по надумці): Доляри.

Професор (підсміхуючись): А від нас, що туди вивозять?

Кандидатка (соромливо): Дівчата!

Тайна віковічних людей.

Учителька: Хто з вас скаже мені, що то є теща?

Малий Ілько: То щось таке старе, що не дає людям довго жити.

Учителька: Як це?

Малий Ілько: Бо тато все говорить до стрийка: „Я проживби до сто літ, якби не та стара теща".

Біда з равтами.

„Біда тай годі, десь перше ніхто того не видав й не чував: і хто їх видумав оті — равти.

Часи тяжкі, а людям забагається. Бери, хлопе, на себе фрак та ще якусь там тверду шкаралупу замість сорочки і йди на равт.

А нині все коштує. Аби хоч з того який пожиток. Де там! Бідному Русинові все вітер в очі.

Часом, навіть й не понюхаєш. Бо, або не знаєш як їсти тії витрибеньки, або принуки нема... Прийдеш, постоїш та голодний підеш.

Знаю я ті равти! Мені вже наші розповідали...

Але, чого мене на той ватиканський равт, сам не знаю: до парохії св. Юра не належу (до Петра й Павла на Личакові), політик з мене ніякий; ані редактор, ані директор, ані патріот жаден"...

Професор Аполінарій Перепелиця дриботів вулицею Руською і таке роздумував. Спішився. Треба було і грейцар десь пристарати і сорочку. І що найважнійше — фрак.

В голові кругилося. Роздумував по дорозі, деби то той фрак дістати:

— Хтось з наших, у Львові, мав фрак... Хтоби то міг мати з українців такий фрак?.. Фрак... фрак... рак... к...

Йой!!

— А!! — і гоп носом комусь у груди.

— а-а-а...

— Вибачте.

— Що з вами, добродію професор? Що сталося?

— Добре, що стрінув. Ви... маєте фрак?

— Ні. Або що?

— Я потребую.

— І я...

— Ви також?

— Так.

— На равт?

— Егеж...

— З якого приводу?

— Сам не знаю. Ані я політик, ані директор, ані редактор... Бідний урядовець за 120 зол. Ні кандидат на посла, ні на сенатора... чоловік спокійний. Що я такого зробив. Патріот з мене, як самі знаєте...

— Та воно так. — А я, що думаєте... Професор, тай тільки. Як треба дати двійку, то дам, як котрий що... то викину за двері – тай тільки.

— Не кажіть, ви ще можете... Все то з панами! Якась посада, якийсь гонор...

Професор подумав хвилинку. Він справді над тим і не застановився. Хто його знає...

— Щож будемо робити з фраком. Може би де позичити?

— Нема де. Всі фраки в руху.

— Що ви кажете?

— А щож ви думали: З 0 запрошень!?...

— А хтоби підписав мені вексель? Требаж грошей...

— Вексель я вам сам можу підписати, але хто його зесконтує. Равт нині, а то у нас треває місяць, два, а навіть і цілий рік такий есконт.

— А що ви робите?

— Позичаю в жида. Тепер як вже справа Шварцбарта втихла і виборчий блюк підписаний — то кож-



Як затрублять до виборів, задрожать ліси і гори
І почнуть тоді злітатись кандидати — без розбору...

З любови ближнього.

В зелізничім переділі спадає валізка з полички на голову сидячого під нею пасажира.

— Добродію! - каже він до свого сусіда напроти — ви могли покласти свою валізу над вашою головою а не над моєю...

– Вибачайте! — виправдується сусід — я так і побоювався, що вона скотиться.

По новим програмам.

І Семінаристка: Не знаєш, чого це та сухоребра Весолкова день в день заходить вечерами до нашого директора?

ІІ Семінаристка: Певно по нас він її починає вчити.

І Семін.: Та чого їй вчитись, коли вона вже вдова і має посаду в Печихвостах.

ІІ Семін.: А ти не знаєш, що тепер шкільна влада раз-ураз видає нові програми.

Ріжні Шпильки.

Жінка — мов метеор; коли паде, її світло гасне.

Більшість жінок носить ідеї, мов модні капелюхи — з думкою, чи вони їм до лиця; ідеї прибирають форму їх голови, але голова лишається незмінною.

Не дивуйтесь, коли деякі кажуть, що не бачили справжньої любови; може для них любов запалюється тільки тоді, коли гасне світло.

Ми нарід щирий; беремо політику дослівно: найсильніший голос має в нас той, хто найсильніше кричить, а політичне свинство не уявляємо собі інакше як у виді ковбаси.

Найсильнішу підставу політики найшли в нас ті голови, що підставляють іншим ногу.

Наші найрозумніші політики це ті, що скривають думки, яких не мають і виявляють тайни, які не існують.

О. О.

ний жид вам позичить. Ще до Юра на равт! З вискоком...

— Ну, то ходімо. Шкода часу...

— — — — — — — — —

Справа з грішми пішла легко. Знайомий жидок не хотів навіть векселя, дав на звичайний бон. — Щож то, каже — ви не свої люди: Ваші банки дають жидкам, а ми вам. Ой йой велике меці!..

Гроші взяли та почали бігати за покупками. Скільки мороки. Аж піт заливає. Деж то: — гони по кракиданах (краківське) за сорочками, за шпінками; торгуйся, із за дверий вертайся.

Вкінці покупили і так стомились, що й дихати не годні...

Тепер ще фрак.

Але знайомий (один з „Дністра“) порадив на дорозі. — Йдіть — каже — до Стадника, він грає оперетки, він має якийсь фрак.

Пішли.

Але де там. Гардеробяний і слухати не хотів:

— Бубна — каже — і фрака не позичаємо. Знаєте, що ми граємо оперетки!..

Що напросилися й намолилися не помогло. Але цей гардеробяний порадив на краківськім одно „жерело“. Поїхали туди трамваєм.

По 5 дол. кавції і по 20 за позичення.

Аж підскочили на радощах. Біжать до дому переодягатися. Під книгарнею Шевченка стрічають одного з (наших численних) директорів:

— Ов, а ви що панове! Стільки пакетів...

— На равт! На равт запрошені — кажуть гордо.

— Ви?

— Так: — А вас певно поминули.

— Нічого не шкодить... бо равту і так не буде — відкликаний...

— Відкликаний!... і мовчанка.

Професор перший очуняв від ненадійного удару. Витягнув хустину і гучно висікав носа: „Ну щож буде? Запозичились і гроші витратили. Деж так можна! Вониж не діти!...

Сумно покивали головами, ледви попленталисъ обидва до Фукса.

Спірідіон Гарбуз.

Уратував життя.

Один Китаєць стрінув свого знайомого і питає, що сталося з його сином.

— Його засудили на повішення — відповів цей — але він вратувався через те, що помер в тюрмі.

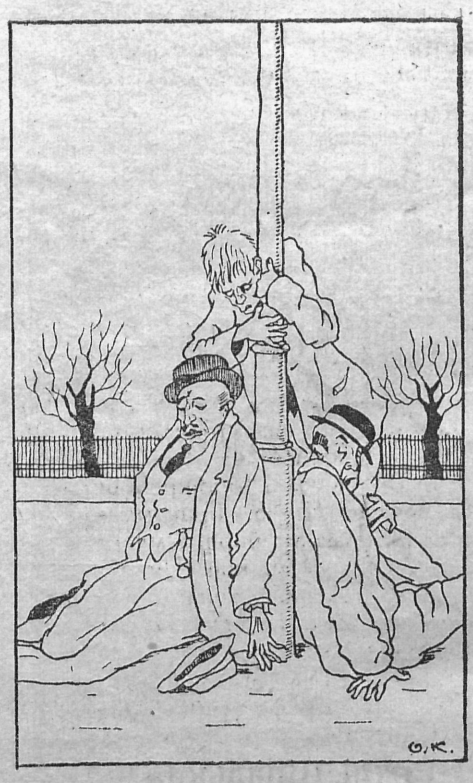

По розвязанню Сойму, нещасні посли, не маючи вільних карт їзди, дієт і даху над головою, співають найновійший львівський черлєстоновий шляґер „Бувай мі здорова“...

З викладів пор. Цяпки.

Пор. Цяпка мав виклад для стрільців про обовязки вояка. Зачав так:

„Загально думають, що першим обовязком стрільця є вмирати за свій край. Це хибне розуміння. Першим обовязком стрільця є так робити, щоби його вороги вмирали за свій рідний край“.

Сонце і місяць.

Два політики сперечалися зі собою, що вартнійше: місяць чи сонце?

Наконець один з них сказав:

„Ах, вже знаю. Місяць варт два сонця, бо світить у ночі, коли є людям потрібний — а сонце світить за дня, коли його ніхто не потребує“.

Невинна.

— Ай, Райзє, яке у вас нечисте масло — ось полова в ньому!

— Ну, що я тому винна, що корова добре не пережувала.

Г. Чіпка на ловах.

— Собаки вашого приятеля дідича дуже погано витресовані. Чого цей сетер раз-ураз плентається мені поміж ногами?

Г. Чіпка: О, це розумна собака! Вона знає, що там одиноке безпечне місце, коли ви стріляєте.

Влучна відповідь.

Одна видавнича фірма одержала такий лист від якогось добродія, що мешкав на провінції:

„Дорогі Панове! Будьте ласкаві прислати мені одну з Ваших книжок, за яку залучаю чек на 5 золотих.

P. S. Забув післати чек, але сподіюсь, що так велика фірма, як Ваша, не буде на це зважати.“

Фірма відповіла:

„Дорогий Пане! Одержали ваш лист і післали вам книжку.

P. S. Забули післати книжку, але сподіємось, що чоловік з Вашим лицем не потребує жадної.

Точний.

Один жидівський еміґрант мав виповнити формуляр. Перше питання було: „Уроджений?“ і дальше місце на назву місцевости.

Жид виповнив одним словом „Так“.

Запросини до передплати.

„Зиз“, одинокий сатиричний український журнал на цілій кулі земській, перебувши літню та осінню крізу, почав на ново виходити з днем 1-го грудня.

Наші довжники приневолені напасними пригадками та „чорними дошками“ дали себе остаточно переконати, — що при добрій волі та при добрих упімненнях адміністрації й адвоката можна повирівнювати залеглости.

А кому ще досі це „вирівнання“ не вдалось, то на майбутнє поновимо „дошками“ і т. д. свої пригадки придержуючись старої пословиці, що „bis dat, qui dat“.

І так завдяки нашій видержці і патріотично-гумористичним почуванням солідних наших довжників „Зиз“ відродився на ново і почав виходити при допомозі спільників і векслів.

Бажаючи йому всього кращого (від себе) просимо прислати залученими почтовими чеками 1·20 зол. як передплату за грудень (від вас).

Всі ці пренумератори, які вплатили передплату (передплатили) поза день 30 червня 1927 (коли „Зиз“ почав передишку), мають зараховану цю квоту на грудень 1927 і на 1928 рік.

Редакція й Адміністрація
журналу
„ЗИЗ“
Львів — Руська 18/I.
Телєфон 30—13.

Суддя в небі.

З леґенд Сходу.

Азраїл, ангел смерти, літаючи понад землею, доторкнувся крилом мудрого каді*) Османа.

Суддя вмер, а безсмертна його душа станула перед пророком Магометом. Це було при вході до раю. Зпоза дерев, вкритих, немов білим снігом, квітами, лунали співи божеських гурій, що обіцювали неземні розкоші. А здалека, з густих пралісів неслися звуки рогів, тупіт коней і грімкі оклики ловців. Смільчаки на сніжнобілих скакунах гнали за бистроногими сернами, за дикими кабанами.

— Впусти мене у рай! — сказав суддя Осман.

— Гарно! — відповів Пророк — але вперед докажи, чим заслужив ти собі на нього. Такий в нас на небі закон.

— Закон? — Суддя глибоко поклонився і приложив руку до чола і серця на знак пошани. — Це добре, що у вас є закони і ви їх придержуєтесь. За це вас хвалю. Закон повинен бути всюди і треба його виконувати. Це у вас мудро заведено.

— До речі! Чимже ти заслужив на рай? — спитав Магомет.

— У мене не може бути гріха — відповів суддя — я ціле своє життя тільки й робив, що осуджував гріх. Я був суддею там на землі. Я судив вельми строго. — Видко, ти сам визначався незвичайними чеснотами, якщо міг судити других. Ти ще й судив строго! — сказав Пророк.

Суддя нахмурився.

— Що торкається чеснот... не скажу, щоби я був ліпший від других. А судив я, бо брав за те платню.

— Не велика справді чеснота брати платню — всміхнувся Пророк. — Я не знаю ні одного грішного чоловіка, який відцуравсяби її. Виходить таке: ти судив людей за те, що в них нема тих чеснот, яких і тобі не достає і за те побирав ще платню! Ті, що побирають платню, судять того, хто її не дістає. Суддя може судити звичайного смертельника, а звичайний смертельник не

*) каді — турецький суддя.
**) шиїти — відступники від правдивої віри Магомета
***) сунніти — правовірні магометани
****) Сунн — святі книги законів турків
*****) Мулла — магометанський священик.

Волинське кажуть:



Що всім відомий публіцист Всеволод Розумовський зовсім даремно і то майже в кожному числі „Української Ниви“ хвалить Олександра Ковалевського, бо Олександр Ковалевський — Всеволода Розумовського ще не похвалив ні разу.

Що доктор Барченко з Козля такий самий доктор, як пан Ковпаненко з Рівного, є інженір і інспектор тяги всесвітніх залізниць.

Що „доктор“ Кость Вротновський Сивошапка з Рівного, хоча й одержав посаду, але затягає все нові борги.

Що одна пані з Рівного, що вже замовила собі сенаторську тогу, хоча й має попертя в своїй кандидатурі до Сенату з боку пана Ковпаненка, але в Сенаті не буде, бо друга має попертя пана Багриновського і має сенаторські брикенти.

Що посол Чучмай, прочитавши останню декларацію комінтерна в справі націоналістичних ухилів, сказав послові Козицькому.—Ну?! а посол Козицький відповів. — Ну — ну!..

Що варшавські плеканці не завжди віддячуються волинським „папашам“ і „непевні“ редактора вилизають помиї навіть на сенаторські губи.

Що посол Павло Васильчук за бльок з найчисельнійшою українською партією Сельсоюзом — хоче тільки 444 мандати і більш нічого.

ЩО С. Підгірський за за своє вміле скакання і еквілібристику, замість мандату одержить почесне звання голови Політичного Спортового Товариства.

ЩО доктор Річинський при майбутніх виборах ясно й точно окреслить свої політичні погляди і кандидуватиме в посли на одній спільній з митрополитом Денисом і Петею Певним — листі (так звана церковна листа). Тим самим підкреслиться, що в українізації церкви не має політичних моментів і апробується майбутнє висвячення Козицького Сергія на священика волинської парохії.

ЩО „Селянському Шляхові“ і його редакторові Павлові Васильчукові треба більше розбиратися в минулому своїх співробітників й не складати партії з вибриків політичної еквілібристики. Цього досить вже в Сельробі.

ЩО просвітянська діяльність протеґованого послом Підгірським — пана Петриківського в Луцьку — повна вищої дипльоматії, яка може зрівнятися лише з дипльоматією Підгірського. Ця діяльність довела вже місцеве громадянство Луцька до такої національної свідомости, що як луцькі патріоти почують спів „Ми гайдамаки“ втікають з кімнати, як щурі і ховаються по всіх закутках Луцька.

Порадник для тих, що задумали їхати на Радянську Україну.

(Зі статті д-ра Студинського. „З побуту на Україні“.)

В Шепетівці ресторан поганенький, ліпше перекусити в Жмеринці, де татари уладили гарний, великий ресторан з добірними стравами.

Вагони на Україні в поїздах мягкі і тверді. В мягкім вагоні (за 20 карб.) мякше спати — можна спати днем і ніччю.

В Київі можна замешкати в Академії Наук на катедрі історії України (вул. Короленка 54).

„Континенталь“-найкращий готель і ресторан Київа. Грає музика. На обід дві страви: борщ з мясом і риба або печеня за 80 коп. Пиво дороге, 60 коп. фляшка, тепле. Солоджені води прегарні. Горілка краща від нашої.

Дуже добре про запаси живности на дорогу дбає дружина Ф. Савченка. Пані Кравців-Левицька теж дає обильну перекуску. Добрий обід у акад. Багалія.

В Харкові порчаться готель „Асторія“. Страви культурні. За 1 карбованець 2 страви, за $1^1/_2$ три. Фризієри дуже дорогі. За голення з кольонською водою 85 коп., на лице без вух 60 коп.

У польського консуля (вул. Раковського) смачні перекуски, в які багаті українська земля й море.

Бояться.

— Не знаєте, чого це наші дівчата так бунтувались проти директури Крушельницького?

— Кажуть, вони боялись, щоби він не казав їм читати своєї чотиротомової повісти „Дужим помахом крил“. — Бо вони крім „Марусі“ Квітки нічого більше не читають.

може судити судді, хочби суддя і провинився. Мудро ви уладилися!

Чоло судді хмарилося чимраз більше.

— Я судив, як закони велять! — промовив він суворо — я знав усі і по законам судив.

— Ну, а ті яких ти судив, знали закони? — зацікавився Пророк.

— О ні! — гордо відповів суддя — куди їм! Це не кожному знати.

— Значить, ти судив їх за переступлення законів, яких вони і не знали! — закликав Пророк. — Ну, а щож ти? Чи старався, щоби всі познакомилися з законами? Старався просвітити невіжих?

— Я судив! — твердо у одно повторяв суддя.

— А коли бачив, що люди не придержуються законів, чи старався зробити так, щоби смертельники не потребували переступати законів? — Я брав платню за те, щоби судити!

— Гарний суддя! нічого й казати! — закпив Магомет.

Суддя мрачно і з підозрінням глянув на Пророка. Чоло його наморщилось, очі світили гнівом.

— Ти говориш заборонені річи, Пророку! мушу тебе остерегти — сказав він суворо — небезпечні річи! Ти позволяєш собі критикувати закони. З твоїх поглядів і осудів підозріваю, чи не шиїт**) ти, Пророче. Сунніт***) не сміє так говорити! Твої слова передбачені книгами Сунни!****)

Суддя задумався.

— І тимто — промовив згодом — на основі 4-ої книги Сунни, сторона 123-я, 4-а стрічка згори, читаючи від другої половини і керуючись поясненнями мудрих старців, наших святих муллів*****), я обжалую тебе, Пророче...

Тут Магомет не видержав і засміявся.

— Вертай назад на землю, суддя! — сказав він — ти за строгий для нас. Ми маємо тут на небі ліпших за тебе.

І пророк відіслав премудрого суддю з поворотом на світ.

— Та якже це зробити, коли я вмер? — закликав суддя — як сформулувати?

— Прошу вважати свою смерть недійсною — всміхнувся Магомет.

— Значить, знести засуд першої інстанції? А! так добре! На таку форму годжуся.

І суддя Осман повернув до життя.

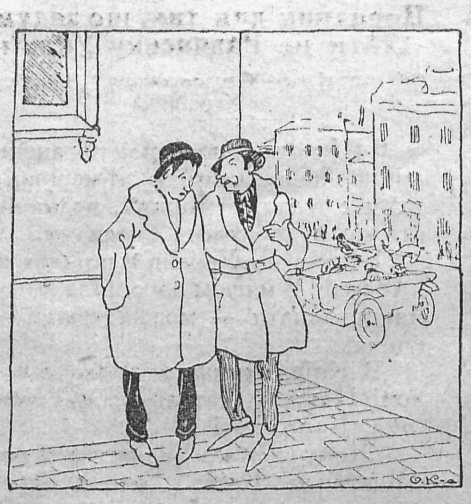

Діяльоґ між комуністом і націоналістом з приводу 10-ліття большевицької революції:

— Ми понесемо революцію у Польщу!
— Можливо...
— В Німеччину!
— Також можливо...
— У Францію!
— І то можливо..
— В Америку!
— Ні, це вже не можливо. Бо на таку революцію вже таки жидів не стане...

Уривок з літопису сучасного Нестора.

...Приїхав бо ото до града Льва варяг, що на імя йому Арх. Сів серед лісів і степів та чекає на ліпше, а потім, коли сонце пригріло і ріжні птиці небесні на поля й лани злітатися стали — рек варяг Арх так:

— Утворимо собі для життя і праці свій світ, наречемо його сельським, а племя людське, яке до цього світа зійдеться, наречемо агрономчане,

І стало у місті святого Льва одного словянського племени більше. Коли племя агрономчан почало розростатися і вже не містилося в сельському світі, сказали агрономчане своїому варягу Арху:

— Вези нас князю великий і мудрий... Хочемо ліпше жити... Звели, аби інші словяне і ріжні директоране платили нам дань — від банки по рублю а іншої тварини по куні...

Покивав варяг Арх головою, зібрав усю свою дружину вірную і сказав:

— Дружино моя вірна і славна і ви всі інші агрономчане, що по всіх полях сидяше, хліб добуваше! Підемо ми війною на всіх отих директоран і словян, що нас не хотять і нашої мудрости не визнають. Заберемо в них і злото і срібло і ріжні аксамити. Ляжемо кістьми, бо мертві сраму не імуть... І закричала дружина одноголосно:

— О князю наш — де твоя голова ляже там і ми свої покладемо...

Витягнув тоді варяг Арх меч свій з під поли, а дружина вірная мед з пчілками возляша на главу його — такі звичаї були у прадідів наших — і рушили всі однозгідно на прю.

І бисть бій велій і плач і стогін у руській землі. А діялося це в граді Льва до сотворення міра в році 1927.

Теж собі Нестор.

Наші заграницею.

З листів до родини.

Вона до батька.

Дорогий татусю! Гроші одержали. Дякуємо. Я трохи нездужала. Просимо прислаги нам більшу суму грошей. Цілую руці Ваша Піпа.

Він до тещі:

Дорога Мамусю! Гроші одержали. Дуже дякуємо. Піпа чується краще. Дуже просимо прислати нам значнійшу суму грошей. Цілую руці Ваш Смочок.

Вона до батька:

Дорогий Татусю! Гроші одержали. Дякую. Я купила нову суконку. Потрібна нам негайно більша квота. Прошу прислати. Ваша Піпа.

Він до Тещі:

Дорога Мамусю! Гроші одержали. Дуже вдячні. Піпа має великі видатки. Просимо дуже о значнійшу грошеву підпомогу. Цілую руці Ваш Смочок.

Вона... Він... і т. д. в колісце.

Новинки.

Три дні тішився наш Львів звісткою, що нарешті попаде на якийсь равт, де і випити буде можна і з благословенством вернутись до дому. Св. Юр розіслав 300 запрошень. На протязі одного дня всі українські фраки та смокінги змобілізовано так, що якби хто хотів був женитись із панною, мусів би відкласти шлюб. Але тут приходить вістка: равт відкликаний. Чому? „Ізза непередвиджених причин, представлених деякими позагалицькими Епископами". Хто цьому повірить? Погляньте тільки на запрошення. Чи не кінчились вони трома буквами, що передвиджували відклик равту? У. О. В. Одні читають: учасників остаточно відкличуть"; інші: „українська опозиція виключена".

Нове видавництво.

(Оголошення в знаках наведення автентичне).

...„Почуваючи вагу моменту і йдучи назустріч широким колам нашого суспільства" видавництво „Ока" в Коломії відкриває при своєму виданню нову серію під назвою „Ряст". Метою видавництва є „дати для народа матеріял національно і культурно виховуючий і взагалі серіозний, але в формі легкій сензаційній і забавній. Проситься о надсилання відповідних матеріялів. Бажані булиби праці на такі теми: Аскольд і Дир, — Олекса і Кирило Розумовські, — Романчук і Мишуґа, — Архикнязь Рудольф, — Казимир Пястович і Жидівка Естерка, — Понятовський і Катерина II, Упадок Візантії, — Дантон і Робеспєр, Єзуїти, Масони і славні опришки, — Почаїв, Кубань, Зелений Клин і т. д."

Щоби прийти в поміч новому симпатичному видавництву, ми від себе пропонуємо ще оці теми: Про чорта в Кохавині, — Про трех славних Кирилів: Кожемяку, Вальницького і Студинського, — Про фільмове товариство „Rozwój" і млинок від кави. — Про малпи Др. Воронова і наших кандидатів на сенаторів. — Про те як Лев Черкавський став меценатом фільмового мистецтва, — Жигмонт Август і Барбара Убрик, — Як Др. Кирило Студений їздив по Радянський Україні, що тамки їв і як смакувало. — Про духи в Бродах, — Як ґенерал Заґурський з послом Пащуком грав у карти в Данціґу, — Як Злата Рубін опутала рабіна з Белза, — Про отця Распутіна і Сашу Романову, — Про інтермедії, інтерлюдії, інтернаціоналізм і другі інтернати, — Як жінки в Комарові здобули 10 мандатів до громадської ради і тим вратували честь українського жіноцтва, — Чи треба нам целібату чи не треба нам целібату і що з того може вийти.

На бажання можемо служити дальшими темами.

Будь ласка вирівнайте передплату за минулі місяці й не надуживайте свого імени надаремно на чорній дошці!

Ширіть „ЗИЗ" із рук до рук із хати до хату — тільки не за дармо!

„ЗИЗ" виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7. зол., чвертьрічна 3.50. — Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.

Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редаґує **Левко Лепкий**, Відповідальний редактор **Володимир Кучабський.**

З друкарні Ставропіґійського Інституту під упр. А. Яськова у Львові.

Opłata pocztowa ryczałtem.
Рік IV. Ч. 14.

Львів, 15. грудня 1927.

ЦІНА 50 сот.
Адреса: Львів — Руська 18.
Тел. 30=13.

31975

ЗИЗ

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

З подарунками для виборчого блоку

БІБЛІОТЕКА НАУК. ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ



Св. Миколай до Миколая Заячківського :
Я перестужений, роздайте будь ласка за мене дарунки. Ось Вам: 50 мандатів призначених для Ундо; з того 25 для радикалів, 25 для Сельсоюза, а решта, що лишиться, для тих, що були на равті.



З И М А

Дивна зима, на сніг посуха
Микола, знать, приїде возом,
У полі зайчик щирить вуха
І Чіпки сподієсь з морозом.

В Варшаві сойм умер з зануди
По тихій але ревній праці,
Не вспів ще вдаритись у груди
А вже було по ліквідації.

Як так то так, слова-полова
Доволі вже нам чіхать чуби,
Вже блис огонь в одежі слова
І вже летять виборчі зуби.

Го! Го! Нема вже сну нікому,
Життя найшло нову підойму!
На віча гей! Біда лиш в тому,
Що всі не впхаються до сойму. . .

Мольо.

Зміняються часи і діти.

Святий Миколай ходив по своїй кімнаті і затирав з утіхи руки.

— Богу дякувати мороз пустив трохи... Гарно... Ох! люблю я йти до українських дітей... Таке то невинне, таке незіпсуте...

— Чого смієшся?! — гукнув на чорта, що в кутку ждав на вимарш.

— Ти певно не віриш у те.

— Я в ніщо не вірю, доки не змірю — відповів спокійно чорт і почав довбати в носі.

— Ех дурак з тебе! — сердився святець.

— Перший раз йдеш зі мною до українських діточок, то й не дивниця, що поняття не маєш про них.

На небеснім ратуші вибила дванацята.

— Ну! В дорогу. — закомандував св. Миколай.

Чорт мовчки закинув вязанку різок на плечі, завдав святому міщок з дарунками і першою поспішною хмаркою поїхали на землю.

На Землю — на Україну — в Галичину — до Львова..'

Тихо спав у нічній темряві б. престольний город. Десь не десь когось рабували, десь не десь сторчав поліціянт мов замерзлий качан...

— Тут! — показав св. Миколай на велику каменицю. — Івась, пять літ, мила дитина.

Безшелесно втворилася брама, беззвучно подалися хатні двері.

Святий Миколай станув біля ліжечка хлопця і легенько підніс подушку.

Івась видно не спав і вже від давна чекав на цю хвилю. Відчинив одно око і всміхнувся.

— Тату, не грай з себе дурня! Хіба не припускаєш, що я вірю в твої миколаї.

— Дитинко спамятайся! — повчав Угодник.

Я справді святий Миколай!

— Старий! Пощо робити з себе блазна. Що купив то давай і йди спати.

Під дверми зареготався чорт.

— Мама ще не спить? — запитав Івась.

— Не знаю синочку! — відповів святий.

— Добра історія! — Чую хтось регочеться. Певно знов вуйко Мундзьо.

Святий Миколай не знав що робити. Витягнув був з мішка коника і тепер мняв його нерішучо в руках.

— Ну, клади, клади! — сказав успокоюючо хлопець. — І йди вже тату спати.

— А та ціла церемонія псови на чоботи — додав обертаючись на другий бік...

Зі спущеною головою вийшов св. Миколай з помешкання.

— Чи ще де підемо? — спитав глузливо чорт.

— Вступися, бо копну — крикнув святий. — Припадок... звичайніський припадок. Але пожди, побачиш дівчата!...

Пішли...

Минули пятьох поліціянтів, сімох пяних та девять трупів і спинилися біля якоїсь віллі.

— Кохана Лідочка — сказав святий Миколай. Вже немаленька — девятий рочок... А яке чемне, яке невинне...

Розступилися перед ними двері як у казці...

— Хто то? — скрикнула Лідочка.

— Святий Миколай!

— Котрий? З Захоронки чи „Народнього Дому"?!...

— З неба!

— Фі-і-і! А чорт є?

— Стоїть під дверми...

— Кличте його сюди. Розкішний хлопець. Я дістала власне картку з його фотографією.... Люблю демонічні типи мущин.

— А що ви там мені принесли?

— Помадки...

— До уст?

— Ні, „Фортуни Нової".

— А ще що.

— Книжечку.

— Може про Валентіна?

— Ні, про морського царя...

— Овва! Там що найвище — цілуються.

Святий Миколай не слухав далі. Зник лишивши дарунки і забувши про чорта.

Щойно на вулиці пригадав собі про нього і рішив заждати.

Доброї пів години минуло, заки зявився чорт.

Розмріяно завертав очима і підсвистував найновіший блєк - ботон „Бувай ми здорова"...

— Европа! — сказав сумно святий Миколай.

— Ще й яка! — потвердив чорт.

Галактіон Чіпка.

Що принесе св. Миколай гречним дівчаткам, які зголосили вже свою кандидатуру в послиці.

Мілєні: Мікрофон і поясок св. Антонія.

Блянці: 5 кг. зеленого винограду.

Іванці: 3 м. змислу орієнтаційного.

Ірині: Демостенові камінці на „правда", „значить", „абсолютно", „так сказатиб".

Олені (juniorina): Штучку матерії на виріст.

Олені (seniorina,): Єгипетський сонник.

Хто чого бажає собі від св. Миколая.

Хлопчина: Фонограф, автоскір і трошки горячки, щоби не йти завтра до школи.

Дівчатко: Коробку пудру Люстра, шовкові панчохи і книжочку „Распутін чорний дух Росії" (накладом „Нового Часу").

Ідеалістка: Мені так мало треба, святий Отче: хатинка, щире серце і авто на дві особи.

Хорий на жолудок: Оселку масла з „Маслосоюзу" зі знаком конюшинки.

Лисий пан: Ах, святий Отче Миколаю, збери на моїй голові те все волося, яке моя жінка вистригла зі своєї.

Босий: Пасти „Елєґант" до черевиків.

Бездомний: Вкажи мені Отче помешкання до винайму без відступного і без річного чиншу.

Сліпий: Електричної лямпочки „Даймон" з фірми Паньків — Львів—Міцкевича, 22.

Кандидат на посла: Мій терен виборчий дуже непевний... Принеси мені, Отче Миколаю, тих 4000, 5000 голосів, яких мені не стає до побіди.

Кандидатці на послицю: Даровий білєт на курацію до Д-ра Воронова, щоби зі свіжими силами виїхати до Варшави.

Її мужеві: Усе для неї...

Учительство „Рідної Школи": Помяни нас, святий, єгдаже зійдоша на землю — помяни нас, якоже місяцями без-грішні єсьмо.

Союз Українок: Голови! голови! нам, Отче, треба.

Др. Студинський: Заховай нам большевію, — попри неї поживем.

Україна: Спаси мене, Отче від тієї шаранчі, що ось з усіх усюдів насуває, буцім то боронити моїх прав. Спаси мене від партій і повені кандидатів на послів.

Діточа астрономія.

— Дідуньо казали, що тепер є на небі новий місяць.

—А що сталось зі старим місяцем?

— Певно покраяли в небі на звізди...

Добрий спосіб.

Семилітний Юрко приніс свідоцтво і питає батька:

— Тату, ви вмієте підписатися зі зажмуреними очима?

— Вмію.

— То підпишіть оце свідоцтво.

Брак слів.

— Бракує мені прямо слів, щоби висказати мою любов до вас.

— Докажіть її шлюбним перстенем!

Польсько-литовська справа в Женеві.



Вальдемарас притиснений до стіни.

„Рідкий ювілей“.

— Чули? з питомців о. ювілята Бачинського живе досі понад 600 у всіх трьох дієцезіях.

— Аж 600? А кілько їх померло від „картачів“ і других смаколиків колишньої „варехи“ о. ректора?

— Зате остали при життю Др. Кирило Студинський і Микола Заячківський.

— Справді! добрі мали вони жолудки.

Спорт.

Міщух до свого сусіда, який вертає з недільного проходу поза містом.

— Що я бачу? Ви тільки в сорочці... Управляєте легку атлєтику?

— Добра мені атлєтика, коли якісь драбуги здерли з мене за містом одяг.

Ніжність.

— Чи ви задепешували своїй жінці, що її мама померла. Але треба було це зробити якось оглядно.

— Так, я задепешував: „Мама занедужала — похорон в суботу“.

З ділового письма (Автентичне!):

„В разі виникнення питання про конечність ґваранції — воно може бути полагоджене задовольняючо шляхом представлення мною ґваранційних векслів“.

В музею.

— Цей ґрамофон був власністю нашого ґенія Тараса Шевченка.

— Таж в часах Шевченка ґрамофонів ще не було!

— Ну, так і тому це дуже велика музеальна рідкість.

І се і те.

Львів мав недавно сензацію. Відомого оборонця в справах карних д-р Ганкевича обікрали невисліджені злодії. Ще більшу сензацію може мати Львів, коли ці злодії будуть висліджені і звернуться до д-ра Ганкевича в справі їх... заступства.

* * *

В каварні „Лювр“ відбувається льотерія на якусь ендецьку ціль. Один з визначних українських громадян, думаючи, що в каварні нема українців, приймає в ній участь і викидає непотрібно гріш із української кишені. Випадково був там у кутку один український столик, від якого посилають кельнеркою записку: „вимагаємо від Вас зложити найдальше завтра таку саму квоту на „Рідну Школу“, інакше подамо це прилюдно до відома“. Добродій по довшій надумі відписує: „Панове! чиж не розумієте забави?“.

* * *

З Центральної каварні виходить один добродій якраз у тій годині, коли началася затьма місяця. На Галицькій площі стрічає одного зі знайомих кандидатів на посла, який вертає від Флісерової.

— Що це таке — питає — що небо чисте, зоряне, а місяць потемнів?...

— Я не знаю, — вертаю щойно з засідання Центрального Комітету — каже гордо кандидат на посла.

* * *

Ага!

Мало бракувало — а бувби я оженився!

— Кілько тисяч. . .

Орест Ордан.

Дарунок на св. Миколая.

Пані Славка Бурачок мала щороку неабиякий клопіт, коли приходив день св. Миколая. Її чоловік, Микола, не був дуже вражливий на страву, яку вона варила з легкої руки; він міг ходити без ґудзиків так довго як убрання задержувалось при помочі „приятельки“; він вибачав їй, коли вона виїжджала сама на вакації, а його лишала пильнувати хати. Але Микола Бурачок був би смертельно ображений, колиб його жінка забула йому зробити дарунок на його імянини.

Ціле щастя, що день св. Миколи був такий славний, що не треба було аж спеціяльно записувати його для памяти. Пані Бурачок уже з тиждень наперед обдумувала для свого мужа дарунок, утішена, що за кожним разом він буде для нього справжньою несподіванкою. Та злобні люди кажуть, що подружа вичерпує фантазію. Коли вона зробила мужеві вже 10 Миколаївських дарунків, на тиждень перед одинайцятими іменинами, вона з жестом розпуки вложила на голову капелюх, немов би лякалась, що з голови втече їй ще остання щаслива думка. Це була думка — йти порадитись до приятельки.

Муся Колінко належала до всіх буфетових комітетів і знала, мов старий коршмар, якому мущині що смакує і в якій черзі. Вона була захоплена довірям Славки до неї і заки дала приятельці чай, уже мала дозрілу ідею:

— Славцю! ти віриш у мій талант у таких справах?

— Інакше я до тебе не прийшла би.

— І могла би ти мені довірити вповні вибір дарунку?

— Як це ти розумієш?..

— У цьому і весь секрет. Я маю одну прегарну ідею, але гадаю, що я могла би її перевести чудово лише тоді, якби мала повну свободу... Щоби ти про неї не знала, довідаєшся аж на другий день після Миколая...

— А гроші?

— Звернеш мені також тоді...

— Але щоби не було дороще як 20 до 25 золотих...

— Розуміється!..

— І ніякого скандалу?

— Фе, Славцю, як ти можеш навіть підозрівати?

Славка сама собі дивувалась, вертаючись до хати, як вона могла так нараз повірити таку важну справу як іменинний дарунок для мужа Мусі. А може Муся знає щось більше про його смак? Адже вона, казала, колись була його ніби-то пів-офіціяльною нареченою і коли почула, що Микола жениться з нею, Славкою, дістала аж нервової атаки... Та що-ж із цього? Стара історія зперед десять літ... Смішно й думати! Чи зрештою муж здає собі справу, як то важко придумати для нього дарунок, який вдоволив би його. Мущи-

Перед домом фільмового підприємства.



— То куди... може до дірехтора кінотіятру?
— Ні, на свинський конґрес.
— Правда що то двайцять четвертого...

Перед кліткою з малпами.

— Як тобі відомо синку, то чоловік походить від малпи і тому малпа така подібна дуже до людини.

— Тату, а чи ця малпа вийде з клітки, коли стане людиною?

Наші діти.

Іванчик стояв на пероні і махав хусткою до відїзджаючого батька, доки поїзд не зник із очей. За хвилю з тієї самої сторони надїхав інший поїзд: „Мамо: – кричить Іванчик — татко вертає знову: мусів щось забути!“

Чий пех?

— Вибачайте, пане директоре, що я трохи спізнився, мав пеха...

— Так, ви маєте пеха, що я прийшов скорше.

З подання о дозвіл женитись.

„Беручи під розвагу, що чоловік чим раз то до старших літ приходить — і життя його кавалєрське стається для нього монотонним та безцільним, тому то рішається підписаний на так поважний крок і є в повній надії, що СвітлаДирекція не візьме йому цього за зле — а противно прихилиться до його прохання“.

За кулісами театру.

У середу 13-го ц. м. стіни „Бесіди“ гляділи здивованими очима на небуденне товариство, яке зібралось, щоби покивати головою над недолею нашого театру і розважити свою журбу традиційними промовами. На цьому Андріївському вечорі, де зійшлись наші актори і сценомани, одні шукали за шнурком, який міг би їх тісніше звязати, а другі задивлені в „найкращі очі в світі“ танули як віск. Подібно, як на останніх кількох політичних зборах і на передостаннім Андріївськім вечорі студентів „Ватри“ на салі лишилось багато ранених (від стріл Амора) і трупів від алькоголю.

Перед вела звичайно кооперація. Наш співробітник О. О. виделєґований на це свято не міг прийти до слова, бо за бенкетом сиділо багато золотоустих мущин і червоноустих жінок і тому щойно досвіта прийшовши просто до друкарні з розпукою витягнув із кишені приготовані епіґрами, які мав виголосити в честь найвизначніших учасників та передав нам їх до друку:

др. К. Левицькому.

Президентові Комітету Будови Театру.

Хоча цікавить Вас театру лиш будова,
Ми запросили Вас, не будьте ах! [здивовані,
Щоби як спеціяліст сказали Ви два [слова:
Чи бодай артистки є добре в нас [збудовані?

Дир. Дрималикові.

Ми Тобі на одну нуту
Заспіваєм ґреміяльно:
Ах! зроби нам з Інституту
Вже раз салю театральну!

ни на свої іменини, коли знають, що мають одержувати дарунки, мають страшні претенсії... Чому Микола не звернув уваги, що Муся знову має нове футро, а вона, його жінка, мусить вічно ходити в старім...

У день св. Миколая пані Славка була дуже здивована, що її муж не зрадив ні одним рухом брів свого невдоволення. Дарунку не було. Муся мабуть забула. А ще позавчора впевняла, що не забуде. Що він собі подумає про неї? Обід минув спокійно. Микола був навіть у кращім настрою, як звичайно. Значить таки дістав дарунок... Але чому-ж за нього не дякує? Невже-ж Муся могла передати дарунок не від її імені, від Славки? Це-ж була би звичайна безлич...

Недурно Муся так якось таємно всміхалась. Ще й сказала „секрет“... Дурна ситуація...На щастя, прийшли гості і пані Бурачок не мала нагоди багато думати про це... Завтра вранці і так усе вияснить ся...

А проте її здивувало те, що Микола не лишається вечером дома.

— Ти мусиш вибачити мені, серденько — виправдувався він найніжнішим голосом — але знаєш Юрко Залітач, мій шкільний товариш, що завтра відїзжає до Америки, в переїзді через Львів, запросив мене на вечеру... на останню розмову... Ми колись були близькими приятелями... Не бачились яких 10 літ.. Я не забарюсь довго... Ти не гніваєшся?

Микола Бурачок мняв нервово у трамваю маленький клаптик паперу. Ну й історія! Вона, Іра Метелик, артистка, на яку протратило пять його товаришів три тижні не рахуючи закусок, перекусок, лікерів і десерів, вона, Іра, пише до нього перша. Що за хитра бестія! На машині, щоби не зрадити свого почерку. „Було би мені приємно, якби Ви мене відвели нині після театру до хати... Не маю товариства. Коли хтось буде коло мене крутитись не відступайте місця. Тільки більше сміливости! Вибачте машинку. Маю свої причини. Вивідайте в театрі, коли кінчу грати і якими дверми виходжу. І. М...“

Що за хитруня! Звідки вона могла знати мою служницю? Яким робом вона вміла передати через неї цю записку? Що за артистка!

Машиніст за кулісами сказав Бурачкові, що пані Метелик кінчить нині свою ролю після 2-ої дії. Чи вона йде зараз до хати, чи жде на кого — цього він не знає. Бурачок узяв клаптик паперу і написав: „Невимовно щасливий можливістю зустрічі з Вами. Жду перед театром (задні двері) після 2-ої дії. М. Б.“ Машиніст дістав на пиво, а сценічна зоря записку. Зміст записки її не здивував, тільки підпис. М. Б. ем—бе—? хто би це міг бути? перейшла в памяти найблищих своїх знайомих і спочатку не могла найти. Бурачок? Ця довга бочка?

Так, це був він. Цього вечора якийсь інакший як звичайно. Ого! немов би помолодшав і повеселішав.

Дир. Б. Яніву.

З тисячу високих плянів,
Що зринали в вищу сферу,
Славний наш директор Янів
Дав гарніший всіх — вечеру!

Стадникові.

В театрі мусить бути поступ!
Про це вже знали наші предки.
До нашої святині доступ
Лиш мають жерці оперетки.

Рубчакові.

Ми за це Тебе кохаєм:
Хоч співаєш тисяч раз
„Запорожця за Дунаєм"
Все-ж великий ти є бас.

Кривіцькій.

Усі Твої найважші ролі
На сцені просто є нічим
Супроти хисту — мимоволі
Вгодить поклонникам усім.

Пані Орлян.

Усе жіноцтво наше в Тобі
Глядить одної тайни нині:
Як при безплатній ґардеробі
Вдавати княжни та ґрафині?!

Др. М. Волошинові.

Схаменись!... рідшає волос —
Ти все тенор ще на турі...
Чи згубив ти весь свій голос
В війську та в адвокатурі?

Бенцалеві.

На десять дам ти сам амант,
Як хочеш довше продержатись,
Не вистарчить тобі талант,
Ще мусиш сильно відживлятись.

Др. М. Рудницькому.

В театрі бачиш тисяч хиб,
Суспільність лаєш некультурну...,
Овва! і ми в театр ішлиб,
Як мали би білєт задурно!

Кооператорові від театру З. П.

Хоча амант ти не останній
І любиш сипати орації
Та знай одно: що у коханні
Нема, нема кооперації!

Ор. Ордан.

* * *

На вечері, яку видала „Театр. Кооператива" для членів свого театру дня 13 с. м. одинокий український кудінарний поет виголосив оду в честь дами свойого серця.

До тебе...

Твої уста, як стиглі помідори,
А лиця Твої, як вестфальська шинка,
Око у Тебе, як яйце з кавйором,
А понад оком брівка як сардинка.

А волос в тебе ніби макарони,
Руки точені наче паштетівка,
Щоки у тебе як вино червоне,
Усміх солодкий, як міцна медівка.

А Твої бедра круглі, як руляда,
Пальці у тебе — віденські ковбаски
Все Твоє тіло як Флісера ляда
Де є всі страви, як з столику з казки.

Пезет.

По совганці:

— Ви, добродійко, повинні були народитись мущиною!

— А ви також.

Де згода в родині...



Перше українське передвиборче віче в салі Лисенка дня 12. с. м.

Резолюції.

— Навіщо властиво ухвалюємо ми резолюції, коли їх ніхто не сповняє? Ось на Зїзді У.П.Т. Др. Цимбалістий громи кидав за те, що по наших школах вчать людці, недавно бойкотовані нашими студентами — а вони й досі вчать таки тут під боком Головної Управи.

— Бо то бачите: в о н а — її донька, а в і н — суджений доньки, а будучий зять її. А знову її син — зять великого нашого патріота, а в о н а...

— Ну, — ну, вже розумію.

Причина:

— Дивно, що у вас малював маляр кухню один день — а в нас аж три дні.

— Бо наша служниця має 50 літ, а ваша 22...

Досі глядів на неї очима банкового ревізора.

— Пані Іро! якби ви знали, як я люблю такі щирі та сміливі жінки, як ви... без компромісів, без фальшивої гри... Ах! як я можу взагалі казати про фальшиву гру перед т а к о ю артисткою!.. Ви не гнівайтесь на мене, що я не прийшов сюди із китицею найкращих рож... після такої несподіванки...

— Но, добре, добре... але що-ж це за свято нині для мене, що ви...

— Ех, пані Іро! не жартуйте! я знаю Ваш гумор! Чи Ви повірите, що я мусів нині на свої іменини для Вас покинути жінку і всю хату гостей?...

Іра Метелик вислухавши ще пятимінутової промови Бурачка прийшла до пересвідченя, що він закохався в ній нині вечером, після її останньої креації. Що-ж? це буває. Вона читала нераз у повістях, що мущини дістають нежданно „удар" у серце і перестають собою володіти. З Бурачка сміялись уже три тижні його знайомі, що він закохався в ній, Ірі, мов студент, але вона цьому не вірила. Він ставав в її присутности якийсь такий розсіяний, нецікавий...

Та звідкіля в нього стільки енергії нині? Ось уже зявилось авто і вони сидять обоє. Пять хвилин пізніше затишна кімната в першорядним ресторані. Ще година пізніше знову авто. Що він собі думає? Ні! він рішуче нині не той — той бамбулястий Бурачок... Він не відїзжає, а відводить її сходами до готелю?..

І пані Метелик видалась Бурачкові зовсім інша. Усі казали, що вона така горда, недоступна... Правда супроти загалу то може й так... Але коли хтось жінці подобається, тоді це вже інша справа...

. . . . . .

Бурачок прийшов до хати пізніше, ніж присягав собі це тисячу разів сидячи біля Метелика. На щастя, жінка спала і не знала точно, чи було це зараз по-півночі чи пізніше.

Він не міг спати. Така пригода на самі іменини! Де би він міг колинебудь думати, що зловить так легко такого невпійманого метелика, за яким стільки інших бігало із сіткою!

Що й за щастя, що Славка вранці нічого не догадалась. Навіть не розпитувала, коли вернувся. І не диво. Вона квапилась до Мусі, щоби дізнатись, що це за таємний дарунок, з яким Микола не зрадився досі ні слівцем.

Муся сяла від радощів. Це вона вислала анонім Бурачкові в імені Іри Метелик.

— Так, моя Славцю,... це був найкращий дарунок на іменини... який розумна жінка могла зробити своему чоловікові... Для мужа дійсним святом є вечір, коли він замісць сидіти між нудними гістьми, може піти забавитись у веселім товаристві...

Славка мала інший погляд на цю справу.

— І я маю йому признатись, що це я вислала йому такий анонім? Що

Зі студентського загумінку.

На терені студентського загумінку в останніх часах зайшли дві важні події, які заслуговують на занотування в хроніці „Зиза".

А саме: минулого місяця відбулася святочна Академія в Акад. Домі. Святочну Академію відкрив святочною промовою Децикевич Nr. 2 (recte директор Естерійчук). Довший, високо патріотичний, з відповідним темпераментом реферат на тему: „Виховання і добрий тон в Акад. Домі" виголосив спец. Витвиця Іван.

По дискусії, що тревала кілька годин, одноголосно ухвалено такі резолюції:

1) На внесок тов. В. Ладичина порішено з днем 1. січня 1928. р. урухомити потребники на III. поверсі. Відчищуванням їх мають занятися наші студенти Кінської Високої Академії.

Перед відданням їх до вжитку відбудеться святочне відкриття. Директор Акад. Дому Дядзьо Естерійчук перетне жовту ленту, що буде перед входом і перший засяде на почесному місці, за ним підуть по черзі новоспечені виділові з Калиновичем включно.

II. На внесення тов. С. Менчука порішено засадити на весні довкруги Акад. Дому кукурудзу (о найвищому гоні) і імпозантні лопухи. Перед Акад. Домом засіється гречку і засадиться гарбузи — по рецепті Корчинського, що виявився спецом в тих справах на стрийській виставі.

III. Порішено на внесення представника бідноти тов. Єндика увільнити бідних студентів, що скачуть до міста на погуляння, від шпирки. В тій ціли всі бідняки носитимуть стало при собі свідоцтва убожества, які належить оказувати тов. Костюкові.

IV. На внесення тов. Ішкевича рішено унормувати порядок руху по сходах. На діл сходити лівим, а на гору правим боком.

V. Порішено домагатися від Комітету Акад. Дому дозволу на улаштування забави „з танцями" в авлі Акад. Дому після давної традиції з минулого року... Забави відбуватимуться під Високим протекторатом І. Корчика.

Друга подія зі студентського життя це Загальні Збори загально студентської установи (обовязково безпартийної) під заг. „Студентська Громада". Як було до предвидження, на Зборах вийшли побідниками фашисти українського (чисто галицького) покрою на чолі із славним „Дуче". Менше важними подіями було це, що представник бідняцької молоді ім. Маркса тов. Єндик вилетів за двері, що тов. Г. Ладиловичеві відібрано голос, що „Ухісти" пішли з радикалами і комуністами проти націоналістів, фактом і то дійсним фактом є, що тов. Г. Ладилович, який вже тричі кандидував на голову безпартійної Студ. Громади — перепав. Однак ніхто не застановився, чому вибір цей не здійснився.

Пішла була чутка, що тов. Г. Ладилович, як представник 9-ти членного Т-ва УХА мав увести важні „в скутках" зміни в так спокійне русло студ. життя. А саме: важні зміни в житті Акад. Дому. Вечером спільна молитва в авлі (на дзвінок). Рано молитва. Двічі в тиждень пісний обід: печена бульба з капустою. Що суботи вечером година душевних розважань. В неділі екзорта. Всі мешканці-студенти Акад. Дому обовязково чвірками малиби йти до Юра. В кождому триместрі сповідь і вислухання реколекцій. Щойно за посвідкою відбутої сповіди і реколекцій голова мав опінювати подання, давати підмоги, позички, харчі і т.д.

Супроти такого стану річей в будучности, запротестував найгострійше проти посягань на кровю здобуті права укр. акад. молоді тов. Витвиця Іван і „недокровний" (по рецепті „Нов. Часу") кандидат провалився.

Тягнення дальше продовжиться.

„Іванко Вісливий".

Адреса.

Він: Я цілком забув адресу лікаря, в якого ми сьогодня були...

Вона: Він живе в тому домі, де такі гарні плащі, у Штавбера.

Модерна ноша.

— Бачиш, любенький, маю коротку суконку, обтяла волосся і вже укрила свою старість.

— Шкода, що не можеш укрити ще свойого лиця!

Наслідок

Вона: „Лікарі кажуть, що від капелюха випадає волосся."

Він: „То правда, коли ти купиш собі капелюх, то мені все випадає клапоть волосся".

З економії:

— Ми раз з жінкою посварилися і на цю памятку посадили яблінку.

— До чорта! Чому я не впав на таку гадку, досі був-би мав цілий сад!

він подумає собі про мене? Що я хотіла виставити його на пробу? А коли замовкну, то ще він подумає собі про мене, що я цього року забула про його іменини? Дорога Мусю! я дуже ціню твою добру волю і найкращі інтенції в цій справі, але скажу тобі щиро, що твоя ідея була... ідіотична, і—ді—о—тич—на!

Приятельки посварились. Славка вернулась до хати і сказала мужеві всю правду. Він вислухав усього до кінця і зареготався:

— Я-ж відразу пізнав, що це анонім! Хто пише такі листи на машині! Я тільки не хотів тобі його показувати, щоби тебе не денервувати. Ми із Залітачем добре насміялись над наївністю того, що хотів мене зловити на таку вудочку!

Муся Колінко побігла до своєї другої приятельки Олі Маруда і подала до її відома:

— Я ні на хвилину не сумнівалась, що Бурачок пожене до цієї Метеликівної. Бачили його за кулісами і перед театром як виходив із нею. А ця дурна Славка навіть нічого не догадується! Я завсіди мала якесь таке дивне прочуття, що він вітрогон... Щастя, що я за нього не вийшла!..

А Микола Бурачок оповідаючи цю історію своїх іменин так кивав фільософічно головою:

— І щоби ви знали, мої приятелі, що таки ніхто не в силі придумати для чоловіка такого гарного та розумного дарунку як рідна жінка. Чи ви знаєте гарніший і розумніший дарунок від Метелика, якого я найшов, немов у сні під своєю подушкою?!..

— Не п і д, а н а — поправив його інжинір, розумний, усміхнений і лисий, мов місяць у повні.

— Це байдуже, старий фавне. Жінка, яка уявляє собі, що є завсіди н а верха, є найкращою жінкою під розгрітим сонцем...

А чорт, що допомагав св. Миколаю роздавати дарунки всіхався теж вдоволений. При помочі Мусі Колінко він доручив Бурачкові дарунок, який зробив щасливими одним махом чотири особи. Бурачок відкрив на свої іменини перший раз секрет, що значить бути сміливим у поведінці з жінками; Муся тішилась, що помстилась на своїй приятельці Славці, яка забрала їй мужа; Іра Метелик була горда, що здобула бодай на один вечір серце одного з найбільше поважних членів товариства „Бесіда", а Славка була горда, що інтрига її приятельки не вдалась і муж її став таким зразковим, як ще ніколи.

Ой місяцю.

Ой місяцю місяченьку
Не світи нікому
Тільки мому миленькому
Як іде до дому...

На всякий випадок найкраще мати тоді при собі електричну лямпочку фірми „Д а й м о н"

Заступство: В. ПАНЬКІВ
Львів, Міцкевича. 22.

Гала-драла.

(Автентичний нарис одної події).

Наук. Т-во ім. Шевченка у Львові. Саля засідань. Нестори і немовлята української науки. Реферат гостя з Вел. України:

— Так значить, да, вельмишанівна громада не знає мабуть, що таке педагогія?... Радянська влада так сказать виховує, о... Положим нове виховання, так сказать...

І так далі, і так далі, в тому самому сенсі. Вельмишанівна громада слухає, др. Донцов виходить на двір, щоби провірити чи й там чути грімкий голос бесідника. Виходячи хлопає з привички дверима.

Бесідник дальше „положим" кладе радянське виховання на лопатки. Говорить, говорить, як на мітінґу до дядьків говорить і на проф. Свєнціцкого тільки споглядає:

— Так сказать о...

Нагло шум у дверях. Два кандидати на академіків (оба кінчили колись академічну ґімназію у Львові), один відомий дослідник друкарських помилок в листах шваґра тітки Антоновича до б. своєї нареченої (ця праця вийшла друком в „Записках Н. Т-ва"); другий автор відомої розправи про гемороїди у кріликів, — зявляються білі мов простирала:

— Вже... вмерла... — шепочуть до вуха найближе сидячих.

— Що, як?.. хто?..

Засідання переривається. Вчені та кандидати на вчених окружають прибувших тісним колісцем. А вони:

— Ось ми довідалися, про жахливу вістку. Нині прийшла телеґрама до редактора Х. Редактора дома не було, в білярд до кавярні грати пішов, Телеґраму відібрав його синок, відписав і нам відпис її дав. Сам побіг повідомити батька...

— Ну, говоріть, що у телеґрамі?

— Ось її відпис, по німецьки вислана;

Wegen bratianu todt Kobylanskas jubiläum verschoben.

(Ізза братіяну смерти Кобилянської ювілей відложений).

На салі затихло неначе на зборах глухонімих. Вчений др. Котигорошок заявляє врешті зі слізми в очах і на носі:

— Траґічна громадо! Наша велика письменниця Ольга Кобилянська впала жертвою страшної недуги „братіяну". Вмерла в передодень одержання досмертної пенсії у висоті 50 долярів місячно від уряду Радянської України. Поклонім голови перед її великою тіню...

Засідання переміняється в одну мить у жалібну академію. Вчені голови мандаринів з вул. Чарнецького розхитуються одною великою симфонією болю. Йдуть промови, спогади й знову промови. А далі:

— Скажіть, а яка оця недуга „братіяну",... страх сильна мусить бути?..

— То ся розуміє, в один день з ніг валить!.. Бо подумайте, Кобилянська ще три дні тому назад листа до професора Н. писала...

— Нова якась, біда проклятуща!..

— Але подумайте: пенсія! Пятьдесять долярів щомісяця...І пропала, як Заґурскі!

— То все так, як пенсію старим дават. От, людина молода, пожити довго моглаб і неодно. . .

Сумували вчені, душа гнулася як бамбус...

— — — — — — — — —

На другий день виявилось, що не Ольга Кобилянська вмерла на недугу „братіяну", але циганський премієр Братіяну вмер і по тій причині примусово ювілей письменниці відкладено. Виявив це сам редактор, коли ранком прочитав уважливо телеґраму.

Але вістку поперту авторітетом Наукового Товариства здержати в розгоні було важко. Редакції деяких часописів, що поспішилися з нею, ще менш-більш в час поробили спростування. Тільки вчені не мали як спростувати своєї жалібної академії та своєї неоглядної, жалібної легковірности. Обмежилися до обурення.

На кого?

На авторів телеґрами.

Кажуть, що вислано навіть телеґрами до Чернівець.

Телеґраму, у якій випросили собі раз на все компромітувати людей науки...

Бо у правописному правильникові Наукового Т-ва у Львові не предбачується ніякого призвіща (хочби Боднаровича, — прим. скл.) писаного з малої букви! І протинки мають бути!

Навіть у телеґрамах!

Chat noir.

Найдорощі родичі і кохаючі мужі!

Не ломіть собі голови над Миколаївськими та Святочними дарунками, бо найкращими такими подарунками являються видання **„Червоної Калини"**:

Богдана Лепкого: „Сотниківна", історична повість із часів Виговського,

Халіди Едіб: „В огні", повість із турецької визвольної війни,

Ґен. Петрова: „Спомини з часів української революції,

Романа Купчинського: „Заметіль", стрілецька повість, І. частина „Курилася доріженька",

Календарець термінатор у гарній, твердій оправі та маленький календарчик (ліліпуток), спеціяльно для пань.

Всі книжки замовляйте через адміністрацію „Червоної Калини", **Львів, вул. Руська 18/І. Телефон 30—13.**

Порада для мужів.

Коли муж вертає
в хату пізно в ночі
і хоче жінці замилити очі,
щоби пекольних
не робила криків —
то несе з собою,
для святого спокою —
мильце з Терлецького Аптики:
„Ось тобі даруночок кохана..."
А жіночка від радощів пяна
Мужеві гріхи прощає,
Муж спати лягає
І спить спокійно
Аж до рана.

Найкращий Миколаївській подарунок люблячих мужів для кохаючих жінок

Мильце з Терлецького Аптики

Воно виніжнює церу і консервує молодість.

Окружна Аптика Терлецького
Львів — Домініканська.

Свій до свого.

Найкращі вина благородні
Дістанете у Торговлі Народній
З власних пивниць у власній етекиті.
Оці старинні вина самородні —
Прегарний напиток Різдвяний:
Скільки не пилиб їх то не будете пяні!
Тож тямте клич обовязку святого:
Все свій до свого!

Кооператива „Народна Торговля" поручає на Свята найкращі вина самородні з власних пивниць, чай, каву у власних опакуваннях та всякі товари споживчі у своїх складах в краю.

Між студентами:

— Читаю про капітал і працю, та годі зрозуміти?

— Проста річ! Позич мені 10 золотих.

— На, маєш.

— Дякую. Це капітал.

— А праця?

— Будеш довго працювати, заки тих 10 зл. від мене дістанеш.

Де що про ноги.

Від коли жінки почали носити короткі суконки, від тоді мущини звертають більшу увагу на ноги. Та від якогось часу чується у нас нарікання на погані ноги, якими користуються Галичанки, хоча ми знаємо, що окрасою ноги являється тільки гарний черевичок. А щоби він був дійсно гарний, то треба для нього тільки пасти „ЕЛЕҐАНТ".

„ЗИЗ" виходить двічі в місяць. — Річна передплата 14 зол., піврічна 7. зол., чвертьрічна 3.50. — Поодиноке число з портом 60 сот. — В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.

Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Редаґує **Левко Лепкий,** -Відповідальний редактор **Володимир Кучабський.**

З друкарні Ставропіґійського Інституту під упр. А. Яськова у Львові.

ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА АН УРСР № К. 1311 п